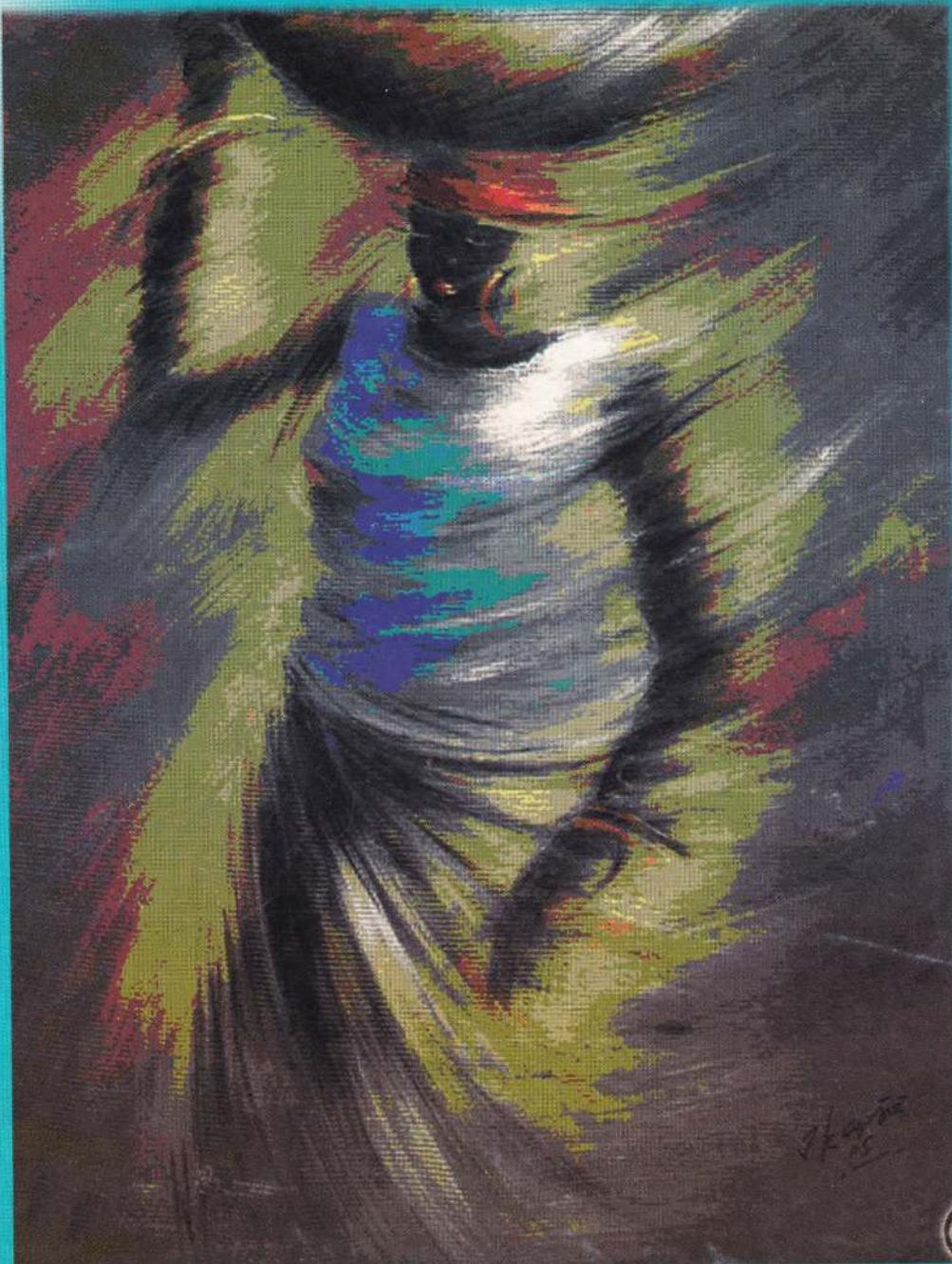

திலை

கலை கீர்க்கிய சமூக விஞ்ஞான காலாண்டிதழ்

செப்றேக்டம் - இக்கிராஸ் 2007

50/-

யாழ்பாலை

-கல்வயலான்-

கோழியும் குயிலும்
குறுங்கால் வண்டும்
யாழோடு பல்லியும் கறங்க;
இன்னிசை ஏழில் -
என்ற நாயனம் தவிலொடும்
ஆலய மணியின் ஒசை புணர்ந்து
பா லயம் ஒன்று
படர்ந்து செறிந்து
காற்றிற் கலந்து காதிடைப் புகுந்து
ஊற்றெழு மோகன
மோக முகிழ்பில்
பவள மல்லிகை வாசனை
மனை தொறும் தவழு
விழந்த முன்றில்
மகிழ்வெலாம் சென்று எங்கு ஏகினி
சிந்தை கலங்கிட
துவக்கின் துணிவொடு
சென்று எங்கேகினி
துவக்கின் துணையொடு
சவக்களை, பீதி
அவச்சா, அவலம்
அனைவர் முகத்திலும்
கவலை இரேகை வரையும்
கணந்தொறும்
குருதி வெள்ளக் குளிப்பாட்டாக்கித்
தரு துயர் கரிய மேகம் குழும்.
பாலை வனத்து ஆறலை கள்வராய்
மூலை முடுக்கும் முகாரியில் முயங்கும்
சர நெஞ்சின் வீரியம்
தகரும்; சோரும்
மானிட நேயத் தொடர்புகள்.
கொன்று குவித்தல் குற்றுயிர் ஆக்கல்
என்ற முகாரியும்
ஆறலை கொள்ளையர் கொலைப் பொறி
விழுங்கப் பலிக்களம் வகுக்கும்.
நிலைக் களங்கத்தைத் தலைத்தலை
துணிக்கும்
பிஞ்ச மழலையர், வஞ்சியர், பிள்ளைகள்
எஞ்சி
அநாதைகள், விதவைகள் ஆக்கும்
நஞ்சினும் கொடிய நரகப் பாதை
வஞ்சக உபாதை வலை
யார் வீரத்தார்?

கஞ்சிக்காகக் கடைப்படி தஞ்சிக்
கெஞ்சிக் கிடக்கும் கீழ்மைக் கெடுவைப்
பாலைப் பரிசெனப் பகுத்து
வகுத்த காலைத் துணிக்கத் தவறிய
காலகாலனைக்
காய்தலும் கடனே.
கருதி கலைத்துத்
தந்திகள் அறுத்துத் தெருவிற்
புழுதியில் வீசியதாரோ!

புதிய ஜனநாயகம் புதிய வாழ்வு புதிய பண்பாடு

இலக்கிய

செப்ரேம்பர் - ஒக்டோபர் 2007
கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ் இல: 60

திருத்திய இதழ் இல: 67

பிரதம ஆசிரியர்

க. தணிகாசலம்

தொ.பே. 021-2223629

ஆசிரியர் குழு

இ.முருகையன்

சி.விசேகரம்

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

சோ.தேவராஜா

அழ.பக்ரீதன்

ஜெ.சுற்குருநாதன்

மாவை வரோதயன்

கணீன் அச்ச : கு. மதுராளினி

பக்கவடிவமைப்பு : பெ. மல்லிகா

ஓவியர்கள் : எஸ். டி. சாமி

இரா.சடகோபன்

முகப்பு ஓவியம் : விஸ் குடோவர்

(வாழ்க்கைப்புயலில்)

பிள் ஓவியம் : ஜேம்ஸ் குட்ஜோ

(விளையில்)

தொ.பே. : 021-2223629, 011-2335844.

மின்னஞ்சல் : thayakam_1@yahoo.com,
thajakam@gmail.com

வெளியீடு - தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

தொடர்பு - க.தணிகாசலம்,

ஆடியாதம் வீதி, கொக்குவில்.

விநியோகம் - வசந்தம் புத்தகசாலை

44, 3ம் மாடி, கொழும்பு மத்திய ரந்தை தொகுதி,
கொழும்பு - 11. Tel 011-2335844, 2381603

அச்சப்பதப்பு-கெளரி அச்சகம்,

207. சேர் இரத்தினஜோதி சுரவணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு 13. தொ.பே. 011-2432477

கவிஞர்

கல்வயலான்

பொ. டிலான்

ஜௌடின் டிலோஷனா

தீபச்செல்வன்

கலைச்செல்வி

நிலாக்கேற்றன்

அமளி

சோ.ப.

காவத்தையூர் மகேந்திரன்

த.ஜெயலீலன்

ஏ.ஷெல்லிரே கர்டெனால்

சித்தன்

மனுவேல் ஸோர்சோ

மாக்ஸ் பிரபாஹர்

ஐ.வியஸ் க்வாமே

விடாலுஸ் மெனாலெஸ்

நடச்சித்தீரம்

மாவை வரோதயன்

ஆதவா.ஏ.சிந்தாமனி

புவன சுதவரன்

உருவகக் கதை

மொழிவரதன்

சீரேக்க நாடகம்

சஸ்கலஸ்

தமிழில் குழந்தைம.சண்முகலிங்கம்

ச்ருக்கதை

கோகிலா மகேந்திரன்

சிவகாமி

பதுளை சேனாத்ராஜா

பி.

கட்டுரை

ஞோர்ஜ் தெம்ஸன்

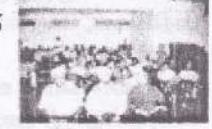
தமிழில் நீத்ரா

மனிதர்ஷா

கலைவாநி கலீஸ்

பிள் வரலாற்றில் தொடர்கதை

ஜெகதல பிரதாபன்

நகழ்வரள்

தொகுப்பு : கமலம்

நீத்தார் நினைவுகள்

ச.வே. பந்தி

மாவை வரோதயன்

உயர் வாழும் உரிமை

போருக்குள் வாழும் ஒரு நாடு அப்போரின் விளை பயன்களை அறுவடை செய்தே ஆகவேண்டும். மக்கள் இன்று எதிர்நோக்கும் விலைவாசி ஏற்றும், அரசு எதிர் நோக்கும் மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகள், நாடு எதிர்நோக்கி நிற்கும் அந்நியத் தலையீட்டின் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கைகள் இவை யாவும் தொடரும் போரின் விளை பயன்களுள் சிலவாகும். இவை யாவும் அதிகாரத்தில் மாறிமாறி அமரும் ஆட்சியாளர்களை எதுவும் செய்வதில்லை. நாட்டையும், மக்களையும், எதிர்கால சந்ததியினரையும் பாதிக்கும் விடயங்களாகவே இவை உள்ளன.

இவற்றுள் மனித உரிமை மீறல், விலைவாசி ஏற்றும் என்பன மக்களின் வாழ்வை நேரடியாகவே அழுத்தி மக்களை திக்குமுக்காடச் செய்வதுடன் அவர்களது உயிர்வாழும் உரிமையைக் கூட கேள்விக்குள்ளாக்கி வருகிறது. கிழக்கின் போர் முனைப்பு முடிவுடைந்து வெற்றிவிழாக்கள், வீரப்பிரதாபங்களுடன் வடக்கின் போருக்கான உறுதி மொழிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. போரின் போது விடை பெற்றுச் செல்லும் மனித விழுமியங்களுள் ஒன்றாக மனித உரிமைகளை மதித்தலும் போர்களத்தில் மட்டுமல்ல அதன் பின்தளத்திலும் கூட மறைந்து விடுகிறது. போர்நிகழும் மன்னில் மனித உரிமை மீறல்களை புள்ளி விபரங்களுக்குள் மட்டும் கண்டு கொள்ள முடியாது.

நாளாந்தச் செய்தி ஊடகங்களுக்கூடாக போர் முனைகளிலும் அதற்கு அப்பாலும், ஆட்கடத்தல்கள், கொலைகள் என கொன்றுமிக்கப்படுவர்களின் எண்ணிக்கையை அறிந்து கொள்ளும் போது இறக்கும் போது அவர்கள் படும் வலியும், நோவும், துயரும் எண்ணப்படுவதில்லை. அவர்களது இழப்பால் ஏற்படும் இட்டு நிரப்பமுடியாத இடைவெளிகளில் நின்று உறவினர்கள் படும் அவலங்கள் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை. களத்திலும், கண்ணி வெடிகளிலும் தமது அவங்களை இழுந்து அவதியறுவோர் நிலை கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. வீட்டில் வளர்க்கும் அன்புப் பிராணிகளின் இழப்பின் போது ஏற்படும் சிறு மனநெருடல் கூட இவ்விழப்புகளின் போது இவர்களில் ஏற்படுவதில்லை.

நீண்டுசெல்லும் போரினால் உருவாகும் இடம் பெயர்ந்தோர், அகதிகள் என்ற வார்த்தைகளுக்குப் பின்னால் பெரும் எண்ணிக்கையான மக்கள் படும் அவலங்கள் அவர்களது நிலையிலிருந்து உணரப்படுவதில்லை. பாரம்பரியமாக வேர்விட்டு, கிளைவிட்டு வாழ்ந்த கிராமங்கள், வீடுவாசல், சொத்துக்கள், நிலங்களை விட்டு மக்கள் இடம் பெயரும் போது அவர்களுக்கு ஏற்படும் உள்ளலப் பாதிப்புக்கள், பல்வேறு வசதியீனங்களுக்கு மத்தியில் வெய்பிலிலும் மழையிலிலும் படுகின்ற வேதனை நிறைந்த வாழ்க்கை என்பன நினைத்துப் பார்க்கப் படுவதில்லை. இவைகளில் இருந்து மக்களைக் காப்பதற்காக நிரந்தரமாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் உலக நிறுவனங்கள் கூட போர்களை ஒழிப்பதற்காக அல்ல மக்களை போருக்குள் வாழப் பயிற்சி அளிப்பதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டவை போன்றே காணப்படுகின்றன.

மக்களின் நடமாடும் உரிமையை மறுக்கும் ஒரு பிரதான பாதைத் தடையால் - ஏ-9 பாதை மூடப்பட்டதால் - ஏற்பட்ட பெரு நெருக்கடிகள் கூட ஆண்டுக்கணக்காக இழுப்பட்டுச் செல்கின்றன. இதனால் ஏற்பட்ட உற்பத்திப் பாதிப்புகள், வேலையின்மை, வருமானமின்மை, அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்ககான தட்டுப்பாடு, விலைவாசிகளின் ஏற்றும் என்பவை மக்கள்மேல் சுமத்தப்பட்ட பெருஞ்சமைகளை மக்கள் வாழ்வை அழுத்தி நிற்கின்றன. விலைவாசிகளின் உயர்வை தென்பகுதியில் வாழும் மக்களே தாங்க முடியாது தினங்கும் போது போருக்குள்ளும், பொருளாதாரத் தடைகள், பாதைத் தடைகளுக்குள் வாழும் வடக்குக் கிழக்கு மக்களின் நிலை எவ்வாறிருக்கும். பால்மா, இறைச்சி, மீன், முட்டை வகைகள் மட்டுமல்ல, அரிசி, மா, சீனி, உப்பு, என்னைய வகைகளின் விலைகள் கூட அடித்தள மக்களுக்கு எட்டாத அளவுக்கு உயர்ந்து செல்கின்றன. இதனால் ஏற்படும் போசாக்கின்மையால் உருவாகும் நோய்நொடி துன்பங்கள் மக்களை சாவின் அச்சத்துள் ஆழ்த்துகின்றன.

விலங்குகள், பறவைகள் போன்ற பிற உயிரினங்களின் உயிர்வாழும் உரிமையைப் பாதுகாக்க சரணாலயங்கள் உண்டு. ஆனால் போர் தொடரும் மன்னில் மனிதர்களின் வாழ்வு விலங்குகளிலும் கீழானதாகவே உள்ளது. மனிதர்களின் வாழ்வதற்கான உரிமை என்பது வெறும் உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை மட்டுமல்ல, மனிதர்கள் மனிதர்களாக வாழ்வதற்கான உரிமையாகவே அர்த்தப்படுகிறது. நீண்டு தொடரும் இப்போரினால் விளையும் இத்துயர்களை 'தலைவித' என்பது போல் போரின் விதி இது என்று மக்கள் புறந்தள் முடியுமா?

யாருக்காக் காத்திருப்பது

இலங்கையின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளில் தமிழ்த் தேசியத்தின் பிரதான கட்சியாயிருந்த தமிழரக்கக் கட்சி என்றுமே வெளிவெளியான அக்கறை காட்டியதில்லை. 1953 ஹர்த்தால் போக, இடதுசாரிக்கட்டு ஆதரவாக அது என்றுமே செயற்பட்டில்லை. பலவேறு பிரச்சினைகளில் பட்டும் படாமலும் இருந்ததோடு அயல் அலுவல்களில் பூரண அச்சடையுடன் இருந்து வந்த தமிழரக்கக் கட்சி 1961 பிற்பகுதியில் சீன இந்திய எல்லைத் தகராற்றில் எந்தவிதமான விசாரணையுமின்றிச் சீனாவை ஆக்கிரமிப்பாளன் என்று கண்டித்து யூ.என்.பியினருடன் சேர்ந்து கண்டன ஊர்வலத்திலும் பங்கு பற்றியது.

ஆனாற் சுதந்திர கொங்கோவின் முதலாவது ஆட்சித் தலைவர் லுமும்பாவின் படுகொலையும் அதன் பின்னால் இயங்கிய அமெரிக்கக் கரங்களும் அவர்களது கண்ணிற்படவில்லை. கியுபாவின் மீது அமெரிக்கா தொடுத்துத் தோல்வி கண்ட 'பன்றிக் குடா' (பே ஓவ் பிக்ஸ்) தாக்குதல் அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தெரியவில்லை. வியற்நாமில் அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பின் கொடுமைகள் தெரியவில்லை. பலஸ்தீனத்தில் இஸ்ரேல் திட்டமிட்டு நடத்திய நிலப்பறிப்பும் மனித உரிமை மீறல்களும் சட்ட விரோதமான கைதுகளும் பாராப்ட்சமும் கவலை தரவில்லை. மாறாகக் கம்யூனிஸ்ற் மிரட்டலும் பயங்கரவாதமுமே கண்ணிற் தெரிந்தன. வியற்நாமின் விடுதலைப் போராட்டத்தையும் தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தையும் சீனாவின் பண்பாட்டுப் புரட்சியையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வீண் கலவரங்கள் என்று நிந்திக்க முடிந்தது.

தமிழரக்கக் கட்சிக்குள்ளிருந்து உருப்பெற்ற தமிழ்வீடுதலை என்கிற கருத்தாகத்திற்கான பிரதான உந்தலாக இருந்தது இஸ்ரேல். இஸ்ரேலின் உருவாக்கத்திற்குக் காலாக இருந்த ஸியோனிஸ்சு சிந்தனையும் அராபியரை வருசித்தும் வற்புறுத்தியும் விரட்டியடித்தும் அவர்களது மன்னைப் பறித்த செயல்களை மெச்க்கிற போக்கு 1970களிலும் தொடர்ந்தது. பாகிஸ்தானைப் பலவீணயெடுத்துகிற மேலாதிக்கச் சிந்தனையால் வழிநடத்தப்பட்டு பங்களாதேஷ் உருவாக இந்தியப் படைகள் பங்களித்ததை வைத்து இந்தியாவும் இந்திரா காந்தியும் ஈழத் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கு உதவுவர் என்று கனவுகளைப் பெருப்பித்த தமிழ்த் தலைமைகட்டுக், கிழக்கு வங்காளத்தின் இடதுசாரிகளை இந்தியப் படைகளுடைய உதவியுடன் முஜிபுர் ரஹ்மானின் குண்டர்கள் தாக்கி அழித்தது பற்றி நமக்குச் சொல்ல முடியவில்லை. 1974ல் சிக்கிம் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகப்பட்டது ஆக்கிரமிப்பாகத் தெரியவில்லை. காஷ்மீரில் இந்தியாவின் அடக்குமுறை ஆட்சியோ கிழக்கு இந்தியாவின் தேசிய இனங்கள் மீதான ஒடுக்கு முறையோ தவறாகப் படவில்லை.

1960களில் மீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தேசிய மயமாக்கல் நடவடிக்கைகளும் சோஷவிஸ நாடுகளுடனான நட்பும் உறுதியான அணிசேராக் கொள்கையும் அமெரிக்காவின் வெறுப்பைச் சம்பாதித்திருந்த குழ்நிலையில் ஈழத் தமிழருக்கு அமெரிக்கா கைகொடுக்குமென்ற நப்பாசை இருந்தது. 1965ல் யூ.என்.பி. ஆட்சி வந்ததோடு அந்தக் கனவு கலைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அமெரிக்கா பற்றிய மயக்கங்கள் இன்னமுங் கலையைவில்லை.

இந்திய அரசாங்கம் ஏன் ஈழத் தமிழர் சார்பாக 1978 முதல் பலவேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்தது என்பது பற்றித் தமிழ்த் தலைமைகளில் எதற்காவது தெளிவு இருந்ததா என்பது நிச்சயமற்றது. இருந்திருந்தால் அது மக்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளதா என்பதற்கான உறுதியான பதில் "இல்லை" என்பதுதான். 1987 இந்திய - இலங்கை உடன்படிக்கையின் உள்ளடக்கம் விடுதலைப் புலிக்ட்கு ஏற்படையதாக இருக்கவில்லை. அது அவர்கள் மது தினிக்கப்பட்டது. அதை அவர்கள் பேரளவில் ஏற்றனர். ஆயினும் இந்தியப் படையினரது நடத்தையும் இந்திய அரசின் முகவர்களது காய் நகர்த்தல்களும் விடுதலைப் புலிகளை வெளிப்படையாகவே இந்தியப் படைகட்டு எதிராகச் செயற்படச் செய்தன. அதன் பின்பு தமிழ் மக்கள் இந்தியக் குறுக்கீட்டைப் பற்றிச் சொந்த அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்து கொண்டனர்.

அமெரிக்கா 1983 முதல் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுள்ள ஒடுக்கு முறைப் போரில் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு நேரடியாகவும் மேற்காசியாவில் நன்று பிரதான ஏவலாளாக இயங்கும் இஸ்ரேல் மூலமும் பலவாறான இராணுவ உதவிகளை வழங்கி வந்துள்ளது. தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் உச்சத்தை எட்டிய சென்ற ஆண்டில் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை இன்னமும் நடைமுறையில் உள்ளதாகக் கூறப்படும் நிலைமைகளின் கீழ் அமெரிக்க அரசாங்கம் முன்னெப்போதையும் விட அதிகளாவில் ஆயுதங்களை இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கியுள்ளது.

இந்தியாவின் நோக்கங்கள் பற்றிய ஊகங்கள் பல இருந்தாலும் கடந்த சில மாதங்களில் நடந்தவை தமிழ் மக்கள் படுகிற இன்னல்களிலிருந்து அவர்களை மீட்க இந்தியா எதையுமே செய்ய மாட்டாது என்பதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

இத்தனைக்கு நடுவிலும் இந்தியா பற்றியும் அமெரிக்கா பற்றியும் அமெரிக்காவை மீறி எதையுமே செய்யத் தென்பற்ற சர்வதேசச் சமூகம் பற்றியும் அமெரிக்காவின் ஆணைக்குப்பட்டு எதையுஞ் செய்யக் கூடிய ஜூநா. சபையையும் நம்புமாறு மாறி நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது. இது ஏன்?

மஹிந்த ராஜபக்ஷி அரசாங்கம் சர்வதேசப் பார்வையில் நம்பகத் தன்மையை இழந்து வருகிறதால் இலங்கையில் ஆட்சி மாற்றம் விரைவில் நிகழலாம் என்று யாரும் நம்ப நியாயமுண்டு. அது எப்போது என்பது, எந்தக் கட்சியின் சோதிடர் சொல்கிறார் என்பதைப் பொறுத்து வேறுபடலாம். ஆனால் எந்த ஆட்சி மாற்றமும் அந்தியக் குறுக்கீரும் தமிழ் மக்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட எதையும் அரசு தானாகத் திருப்பித் தருவதற்கு வழி செய்யாது. வலிகாமம் முதல் முதார் கிழக்கு, வாக்கர வரை இதுவே உண்மை. எந்த மனித உரிமை மீறலுக்கும் படுகொலைக்கும் எதிரான நடவடிக்கை எடுக்கப்படாது. ஏன், விசாரணைகள் கூட மேற் கொள்ளப்பட மாட்டாது. இது நமது யதார்த்தம்.

எனவே தான் போராட்டம் தொடரவேண்டியுள்ளது. கையாலாகாத சனங்கட்காகக் கையில் ஆயுதம் வைத்திருப்பவர்களுது போராட்டமாக அல்லாமல், மக்களையே பிரதான போராட்டச் சக்தியாக்கி ஒவ்வொரு முனையிலும் போராட்டம் தொடரப்பட வேண்டியுள்ளது. மக்களை எச்மானர்களாக ஏற்காத எந்தப் போராட்டமும் குறைபாடானது. அது கானும் வெற்றிகளும் நிலைத்து நிற்க இயலாதலை. இவை வரலாறு கூறும் பாடங்கள்.

வீடை காத்திரீன்ற் வீசீகுடை *

QBITB മുഖ്യൻ

ஆங்கில வழியாகத் தமிழில் மணி

எத்தனை தெருவழி நடந்த பின் ஒருவனை
மனிதனைன் ரேற்றிடுவார்?

எத்தனை கடல்களைக் கடந்தொரு மண்ணிடை உறங்கிடலாம்?

எந்தனை பீரங்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்தவின்
என்றென்றுந் தடை பெறலாம்?

தோழனே கேள், விடை காற்றினிலே
விடை காற்றினில் வீசிடுதே!

எத்தனை ஆண்டுகள் கிடந்தொரு முறை கடவினிற் கரைந்திடலாம்?

எத்தனை ஆண்டுகள் வாழும்நப்பின்னே சிலர் விடுதலை அடைந்திடலாம்?

காணவில்லை என எத்தனை தட்டவெகள்
பாவனை செய்திடலாம்?
நோயின் நீர்த் திடை மாற்றிவிடுவே

தோழனே கெள், வடை காற்றுனலே
விடை காற்றினில் வீசிடுதே!

எத்தனை தடவை அண்ணாந்ததன் பின்னரே வாழுக்கூப் பார்க்டி வாரும்?

எனவேதும் பார்த்துவோம்?
எத்தனை ஆண்குள் போன பின்னே பிறர்
அமைக்கக் கேட்டுவலாம்?

எத்தனை சாவுகள் கடந்த பின்னே பலர் மாண்டதை உணர்ந்திடலாம்?

தோழனே கேள், விடை காற்றினிலே
விடை காற்றினில் வீசிடுதே.

* 1960களில் வியற்நாம் போர் எதிர்ப்பு இயக்க காலத்தில் மிகவும் பிரபலமான பாடல்.

கால் ஒப்பை

- கோகிலா மகேந்திரன் -

இவிப் பொறுக்கேலாது, இண்டைக்கு எப்பிழயும் தற்காலை செய்யப் போறன். “தற்காலை செய்யிற எண்ணம் வந்தா ஒருக்கா என்னட்டை வந்து சொல்லிப் போட்டுச் செய்யுங்கோ” என்னு அம்மா தன்னட்டை வாற கிளைன்றல்க்குச் சொல்லிறதைக் கேட்டிருக்கிறன். அதுதான் உங்களிட்டை ஒருக்காச் சொல்லிப் போட்டுச் செய்வம் என்னு யோசிக்கிறன்.

வெளியிலை குறாவளி அடிக்குது!

எப்பிழச் செய்யப் போறன் என்னு கேக்கிறியளோ? அலரிக்கொட்டை ஆயிற்றுக்கும் அரைக்கிறதுக்கும் எல்லாம் எனக்குக் கை இல்லை. சிம்பிள் வழி இருக்கு!.

:பீல்ட் பைக் குறுப் ஒழுங்கையாலை போகேக்கை முன்னாலை பாயிற்று - கட்டாயம் அச் சொட்டாச் சாலாம். சிலவேளை அவையும் பிரஞ்சுவினம் - அப்பிடி நடந்தா எனக்கு மரணத்துக்குப் பிறகு நாய் மோட்சம் கிடைக்கும். நல்ல விசயம்!

என்ன கண்டறியாத வாழ்க்கை! எனக்கு அப்பிடி ஒரு டிப்பிரெஸ்ஸ்னாக் கிடக்கு. தனிய இருக்கிற ஆக்கனுக்கு எப்பிடி மனச் சோர்வு வாறுதென்னு இப்பதான் விளங்குது. அப்பாவும் அம்மாவும் போய்ப் பத்து மாதமாகுது - இண்டைக்காவது வருவினமோ என்னு பாத்தன். பொழுது பட்டிட்டுது, கேர்ப்பு - இளிவராயினம் - அதுதான் அழுது போட்டு இந்த முடிவுக்கு வந்தனான்.

அம்மான்றை அன்றி சாப்பாடு கொணர்ந்து வைக்கிறவ. எனக்கு சாப்பாடும் தன்னியுமே வாழ்க்கை? பேசப் பறைய, விளையாட ஆன் இருக்கோன்றும்.

இது பெருங்காற்று!

அம் மாவை இருக் கேக் கையும் அவை வேலைக்குப் போற நேரம் நான் கொஞ்சம் லோன்னியா

:பீல் பண்ணான்தான். எண்டாலும் பின்னேரம் அவை வேலையாலை வந்திட்டுமெண்டா ஓரே கொண்டாப்பம்.

இப்ப வீசுற காற்றுக்குப் பேர் தென்றல்!

வீட்டை வாற விசிற்றேர்ஸ் எல்லாரோடையும் நான் விளையாடுவன். புதாக்கள் கேற்றிலை வரேக்கை மணம் வித்தியாசமாக் கிடந்தா ஒருக்காச் சத்தம் போடுவன். பிறகு அவை உள்ளை வந்து போட்டுக்கோவிலை இருந்திட்டுமெண்டால் அப்பாக்கோ அம்மாக்கோ தெரிஞ்சாக்கள் என்னு தானே கருத்து. மெல்லப் போய் அவைன்றை காலை ஒருக்கா மணந்து பாப்பன். பிறகு சீவியத்திலை அந்த மணம் எனக்கு மறங்காது. மணம் ஓகே. எண்டால் மெல்ல... அவைன்றை மடியிலை ஒரு காலைப் போடுவன். சிலபேர் அதைச் சந் தோசமா எடுத்துக் கொண்டு என்னோடை கதைப்பினம். விளையாடுவினம். சிலருக்கு அவ்வளவாப் பிடிக்காது. என்னை விடத் தாங்கள் பெரிசெண்டாக்கும். எண்டாலும் பேசாமல் நெளிஞ்சு போட்டு இருப்பினம். சிலபேர் கொஞ்சம் கோபமா காலைத் தட்டி விடுவினம். தாங்கள் பெரிய சுத்தமெண்டாக்கும். நான் விடமாட்டன். திருப்பிழும் காலைத் தூக்கிப் போடுவன். பலதரம் அன்பைக் குடுத்தால் என்னென்னு ஏங்காமல் விடுறது? உங்களிலை கனபேருக்குத் தெரியாத தியரி என்ன?

அவைக்கு அம்மா விள்கட் சேர்வ பண்ணினால் அதிலை ஒரு துண்டை எனக்குப் போடுவினம். நான் அதைச் சாப்பிட்டிட்டு இன்னொருக்காக் காலைப் போடுவன்.

அப்பிடி நேரத்திலை சிலவேளை அப்பா பேசவார். அம்மா கூப்பிடுவா, “:பிராங்! உள்ளங்குக் கா... உனக்கு பிஸ்கட் தரலாம்” என்னு. அம்மா சொன்னாச்

சிறுக்கதை

சொன்னதுதான்..... ஒருநாளும் மாத்த மாட்டா. நான் உள்ளை போனவெண்டால் ஒரு முழு பிஸ்கட் தருவா. தந்திட்டுக் கதவைச் சாத்திடுவா.... நான் உள்ளுக்கு அகப்பட்டிடுவன்.

இப்ப என்ன காத்து வீசுது? சோளகம்.

பரவாயில்லை எண்டிட்டு.... உள்ளை போய் கரப்பான் புச்சியோ, வெட்டுக் கிளியோ அகப்பட்டோடை விளையாடுவன்.

வெட்டுக் கிளியோடை விளையாட எனக்கு ஆசை. கண்டா ஸ்ரேலாக் காலைத் தூக்கிப் போடுவன்.... மணந்து பாப்பன்... பிறகு வாலை ஒருக்கா ஆட்டிட்டுத் திரும்பக் காலைப் போடுவன்... நகம் சிலவேளை பட்டிடும். இப்பிடி ஒரு ஜெஞ்சு நிமிஷம் விளையாட முந்தி அது சனியன் செத்திடும். அதுக்கு என்னோடை விளையாடத் தெரிந்தாத்தானே!

விசிற்றர்ஸ் போனாப் பிறகு அம்மா உள்ளுக்க வருவா. அவவின்றை ஹவுஸ்கோட்டைப் பல்லாலை பிடிச்சு இழுத்துக் கொண்டு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் நிரிவன். என்றை நாப்பத்திரன்டு பல்லிலை வேட்டைப் பல்லுந்தான் அவாவின்றை ஹவுஸ்கோட்டிக்குத் துவாரம் வைக்கும். அது என்னை உள்ளை விட்டுப் பூட்டின கோவமும் செல்லமும் சேர்ந்த விளையாட்டு எண்டாலும் அம்மா எனக்கு ஒரு நாளும் அடிச்சதில்லை. “.: பிராங்க் குட்டி, சட்டையை விடு. சோறு போடுறன் உன்றை பின்றிலை சாப்பிடு” எண்டுதான் சொல்லுவா.

பை த வே, நான் சைவந்தான். அம்மா சைவம் எண்டபடியா சின்னனிலை இருந்து பழகிட்டன். நீங்கள் சொல்லது சரி. என்றை குடும்பப் பேர் கனிடே, ஓட்டர் - காணிவோறா - அப்பிடி எண்டா இறைச்சி சாப்பிடுற ஆக்கள் எண்டுதான் கருத்து. என்றை குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒநாய், நரி எல்லாம் எப்பிடியான ஆக்கள் எண்டு தெரியுந்தானே. ஆனா எண்ட்டை அந்தப் பழக்கம் ஒண்டும் இல்லை. குழலிலை எவ்வளவோ விசயம் தங்கியிருக்குப் பாருங்கோ. தச்சமயம் என்றை பழைய குணத்தாலை ஒரு அணிலை, எலியைப் பிடிச்சாலும் சாப்பிடமாட்டன்.

அம்மாவோ, அப்பாவோ அல்லது இரண்டு பேருமோ வீட்டுக்குள்ளை இருக்கினம் எண்ட மணம் நிச்சயமெண்டா நான் கூலா வெளிப் படிலை படுத்திருப்பன். முன்னாங்கால் இரண்டையும் நீட்டித் தலையை அதிலை வைச்சுக் கொண்டுதான் படுப்பன். கடும் நித்திரை கொள்ள மாட்டன். ஏதும் சின்னச் சத்தும் கேட்டாலும் அந்த மாதிரி வீட்டைச் சுத்தி ஒடிப் பார்த்துத் தேடுவன். அவைக்குக் கேளாத அதிர்வென் எல்லாம் எனக்குக் கேக்கும்.

இப்ப வெளிலை மாறா காற்று அடிக்குது போலை.

ஒரு நாள் இப்பிடித்தான் ஒரு செக்கல் நேரம். அம்மா படிலை இருந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தவ. அப்பா உள்ளுக்கு ஈசெய்யிலை படுத்து ஏதோ வாசிச்சுக் கொண்டிருந்தார். நான் அம்மாக்குப் பக்கத்திலை அவாவினரை சட்டையிலை லேசாத் தலையை வைச்சுக் கொண்டு படுத்திருந்தனான். முத்தத்துப் பலா மரத்திலை ஏதோ சத்தம் கேட்ட மாதிரி இருந்திது. மனமும்

கொஞ்சம் வித்தியாசம். பாய்ஞ்சு போய்ப் பார்த்தன்..... ஒரு பெரிய முறைக் மரத்தைச் சுத்திக் கொண்டு மெல்ல இறங்கி வாறார். கண்டிட்டன். விடாமல் சுத்தம் போட்டன்.

“.:பிராங்க் குலைக்குது என்னன்டு பாருங்கோ” அம்மா. கேற் ஸலற்றைப் போட்டிட்டு அப்பா வந்தார். “அது சும்மா பயந்திட்டுதாக்கும்” எண்டார்.

“இல்லை அது சும்மா பயப்பிடாது. மரத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துக் குலைக்குது. வடிவாப் பாருங்கோ” எண்டு சொல்லிக் கொண்டு அம்மா எழும்பி வந்தா. என்னைக் குறைச்சுக் கதைக்க அம்மா விடா. வந்த வீச்சிலை ..... “ஜேயோ... பாம்பு....” எண்டு கத்திக் கொண்டு திரும்பி ஓடினா. பிறகு முன் வீட்டு அண்ணைமாரெல்லாம் வந்து பாம்பை அடிச்சினம்.

வீட்டைக் காவல் காக்கிற வேலை எங்களுக்கு இண்டைக்கு நேற்றைக்கே பழக்கம்? பன்னிரண்டாயிரம் வருஷமா நாக்கள் உங்களோடை சிநேகிதமா இருக்கிறோம். வேட்டையிலை உதவி செய்யிறது. ஆட்டு மந்தையைப் பாதுகாக்கிறது, விகவாசமாய் இருக்கிறது. அன்பு காட்டிறது எல்லாம் எங்கடை முப்பத்தொம்பது கோடி நிறமுர்த்தத்திலை இருக்கிற குணங்கள். பிறவிக்குணம். அதுதான் புராதன எக்பதிலை எங்களைப் புனித உயிர் எண்டு போற்றினவை.

காற்று இதமா இருக்கு!

அப்பா மருந்துப் பைக்கற்றை சாமி அறைக்கை வைச்சிருப்பார். இரவு சாப்பிட்டிட்டு விறாந்தைக் கதிரையிலை வந்திருப்பார். நான் மருந்துப் பக்கற்றை வாயிலை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவருக்குப் பக்கத்திலை வைச்சிட்டுப் பாத்துக் கொண்டு படுப்பன். மருந்து போடாப்பி அவருக்குப் ப்ரெஷ் கூடிடும். அவற்றை முகத்தைப் பாப்பன்.

காலமை வேலைக்குப் போற்றுக்கு அவசரமாகக் குளிச்சிட்டு அம்மா சோப்பைத் தொட்டியழிலை விட்டிட்டு வந்திடுவா. நான் அதை வாயிலை கவ்விக் கொண்டது ஒருக்கா விளையாட்டு அறைக்கை போட்டிடுவன்.

அந்தப் பொற் கால நினைவுகளிலை அமிழ்ந்திருக்கிறதே ஒரு க்கம்.

வெள்கலக் காலத்திலையே ஜோரோப்பாவிலை எங்கடை உருவங்களைச் சுவர் களிலை கீற்ற தொடங்கிடினம். இடுகாட்டு வாசல்களிலை எங்கடை உருவங்கள் கிலைகளாச் செதுக்கப்பட்டிருந்திது. எத்தினை வயிரவர் கோயில்களிலை நாங்கள் அவற்றை வாகனமாச் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறம். - கீற்பப்பட்டிருக்கிறம்.

எனக்கு :பிராங் எண்ட பேர் வந்த கதையைச் சொல்ல மறந் திட்டன். ஒம் - இங்கையும் அங்கையமாத்தான் சொல்லுவன். சாகிற மூட்டிலை இருக்கிற எண்ணட்டை எப்பிடி நீங்கள் ஒழுங்காச் சொல்லுவன் எண்டு எதிர்பாப்பியன்?

அம்மா அப்ப இத்தாலிக்கு ஒரு செமினாருக்குப் போனவ. அந்த நேரம் அப்பா தான் தனிய வீட்டிலை எண்டு என்னை இரண்டு மாதக் குடியா இருபத்தெட்டுப் பல்லோடை பிடிச்சுக் கொண்டு போனவர். அவைன்றை வீட்டிலை ஒரு ரியுசன் கொட்டில் - பழைய கொட்டில் -

சிறுக்கதை

அதைச் சுத்திப் பதிவான குந்து. அதின்றை வாசலைத் தகரத்தாலை மூடிட்டு, அந்தக் கொட்டிலுக்கை என்னை விட்டார். நான் சின்ன ஆள்தானே. குந்தைப் பாயமாட்டன் என்னு நினைச் சிருப் பர். நான் ஒரு நாள் தகரத்துக்குள்ளாலை மூக்கை வைச்சு வெளிலை வந்திட்டன். பிறகு அப்பா வாசலுக்குச் சீமெந்துக் கட்டி அடுக்கிப் போட்டார்.

இரண்டு கிழமையாலை அம்மா வந்தா. நான் ஒரு புதாள் வீட்டை நிக்கிறேன். அவைக்கு இத்தாலியிலை லெக்ஸர் எடுத்த ஒரு டொங்கருக்குப் பேர் :பிராங் ஆம். எனக்கு அந்தப் பேரை வைச்சிட்டா. அவைக்கு என்னைப் பாத்த உடனை பிடிச்சிருக்க வேணும். என்னைத் தூக்கி நெந்தியிலை தடவிக் கொண்டு வளவெல்லாம் சுத்திக் கொண்டு வந்தா.

இதுதான் பொய்கைக் காற்று!

பிறகு எனக்குப் பால் கரைச்சு வைச்சா. எனக்கெண்டு ஒரு பிளேற்றும் கப்பும் வந்திது. என்னை ரியுசன் கொட்டிலுக்காலை தூக்கி வெளிலை விட்டிட்டா.

“ஒடிடும்” எண்டார் அப்பா.

“அவன் எங்களை விட்டிட்டு ஒடமாட்டான்”. அம்மா இப்ப... அவ என்னை விட்டிட்டு ஒடிட்டா.....! நான் கடைசி வரையும் அவையோடை :பிராங்காத்தான் இருந்தனான்!

பழைய கதை எல்லாம் சொல்லச் சொல்ல அழுகையாய் வருது.

காத்து மாறி வாடை தொடங்குது!

முந்தியும் இடைக்கிடை என்னை வீட்டிலை விட்டிட்டு இவை கொழும்புக்குப் போறவை. ஒருக்கா அப்பாக்குச் ககமில்லை என்னு போனவை. அப்ப ஒரு நாள் நான் கேற்றுக்கு மேலாலை பாய்ஞ்சு றில்க் எடுத்தனான். தபிட்டன். ஏனோ? இவையைத் தேட்தான்!

பிறகு ஒரு நாள் அன்றி சாப்பாடு வைச்சிட்டு என்னைப் பின் விறாந்தையிலை விட்டுப் பூட்டிட்டுப் போட்டா. எனக்கு ரொயிலற்றுக்கு வருது. நான் என்ன வீட்டுக்கையே இருக்கிறது. யன்னலுக்குப் போட்டிருந்த நெற் எல்லாம் விறாண்டிக் கொட்டிப் பெரிய ரகளை பண்ணிப் போட்டன். அதுக்குப் பிறகு என்னை வெளிலைதான் விடுவா. அதுதான் பிழைச்சுப் போச்சு. இப்ப வெடிச் சுத்தத்துக்குப் பயமாக கிடக்கு எண்டாலும் வீட்டுக்கை போய்ப் படுக்க ஏலாமல் கிடக்கு.

முந்தி இவை கொழும்புக்குப் போனாலும் ஆக மிஞ்சினா ஒரு மாதத்துக்கிடையிலை வந்திடுவினம். இந்த முறைதான் இப்பிடிச் செய்திட்டனம். என்னோடை என்ன கோவமாம் இவைக்கு?

ஓ..... நான் ஒழுங்காத் தான் இருந்தனான். வீட்டுக்கு வெளிலை லேசிலை போகமாட்டன். வீட்டு மதிலைச் சுத்திச் ‘சிச்சீ’ இருந்து, நிலத்திலை என்றை மணத்தை உரஞ் சி.....‘ரெறிற் றறி’ போட்டு வைச்சிருக்கிறேன். மற்றவைன்றை ரெறிற்றறிக்குள்ளை நான் போறேல்லை. அப்பிடி ஒரு ஒழுங்கிருந்தா ஏன் அடிப்பட வேணும். எங்களிலை நாலுறாறுக்கும் மேற்பட்ட இனம் இருக்குது. ஆனா நாங்கள் ஆஸை ஆஸ்

சாக்காட்ட மாட்டம். எங்களுக்குத் தெரியும். கனில் :. பயிலியாரில் எண்டா. ஆளோடை ஆஸ் இனம்பெருக்கக் கூடிய ஆக்கள் எண்டு.

இதுகள் எண்டா மனிசர். முளை கெட்ட சாதி! தங்களைத் தாங்களே சாக்காட்டுவுகள்!

புயல் அடிக்குத் தொடங்குது!

ஒகஸ்ட் மாதம் பதினொராந் திகதி.....!

நான் சீவியத்திலை கேளாத் பெரும் பெரும் சத்தமெல்லாம் கேக்குது. இடி முழக்கம் எண்டாலே நான் யாந்து அம்மாக்குக் கிட்டப் போய்ப் படுக்கிறேன். இது தலைக்கு மேலை வெடிக்குது.... இதயம் நின்றிடும் மாதிரி இருக்கு! அப்பாக்கு இதய வருத்தம். என்னைஞ்சூ தாங்கிறாரோ தெரியேல்ல. தொடர்ந்து கேக்குது.... அப்பா அம்மாவும் ரெண்டு முண்டு நாள் ஒரு இடமும் போகேல்லை. ரேடியோவைப் போட்டுப் போட்டு என்னவோ கேக்கினம். ஒழுங்கை தெருவிலை ஒரு சனம் இல்லை. பச்சை உட்டுப்புகள் மட்டுந்தான் திரியுது.

எனக்கு ஆழம் மனம் பயப்பிடுது. ஏதோ வித்தியாசம் என்னு விளங்குது. முந்திச் சிலவேளை பின்பக்கத்தாலை பரராஜுசேகரப் பின்னையார் கோயிலிட மட்டும் போறனன். அதுகும் கேள் பிரண்ட் கூப்பிட்டாத்தான். போனாலும் பத்து நிமிவெத்திலை வந்திடுவன். அம்மா சாப்பிடத் தொடங்கேக்கை போனனைஞ்சூ அவா சாப்பிட்டு முடிஞ்சு கோப்பை கழுவ நான் காலடிக்கை நிப்பன். இப்ப நான் வீட்டாலை அசையிறதே இல்லை. அம்மா இருக்கிற கதிரைக்குக் கீழை வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு படுத்திடுவன்.

பெரிய ஓலியர் குழலை மாச்சையைச் செய்யும் என்னு அம்மா பின்னையாருக்குப் படிப்பிக்கிறதை நானே கேட்டிருக்கிறேன். அது சயன்ஸ் சிலபஸ்ஸிலை இருக்காம். இப்ப எல்லாரும் பள்ளிக்கூடம் போயினம். படிக்கினம். அப்ப ஆர் இதைச் செய்யினம்? நான் நினைக்கிறேன் குழல் மாச்சைதல் என்ற பாடம் பள்ளிக்கூடத்திலை படிப்பிக்கேக்கை பள்ளிக்கூடம் போகாமல் கள்ளம் போட்டிட்டு நின்டாக்கள்தான் செய்யினம் என்னு.

புயல் பெரிசா அடிக்குது!

காத்தெல்லாம் ஒரே இரத்த மணமாக் கிடக்கு. செத்த வீட்டிலை பொம்பினையள் அழுகிற சத்தம் எந்த நேரமும் கேக்குது. பறை மேளம் நிதி திய வாத்தியமாயிட்டுது. சித்திரவதை செய்யேக்கை குழறிற சத்தம் உள் மனதுக்கை கேக்குது. பயம்..... பயம்..... பயம்.

இப்ப இவை மெல்ல வேலைக்குப் போயினம். ஆனா ஒருத்தற்றை முகத்திலையும் சிரிப்பைக் காணேல்லை. பின்னேரத்திலை விசிற்பேர்ஸ் வாறேல்லை. வந்தாலும் நின்டபடி கதைச்சிட்டு ஒடினம். அம்மா யாருக்கும் பிஸ்கட் குடுக்கிறேல்லை.

முந்தி அம்மா.. காலமையிலை எனக்கு நாடில்ஸ் தாறவா. இப்ப வெள்ளைப் பச்சைப் பழஞ் சோறுதான் வைக்கிறவா. அவ என்ன சாப்பிடுறா எண்டு ஒரு நாள் எட்டிப் பாத்தன். ஒண்டும் சாப்பிடாமல் ரீயோடை வேலைக்குப் போறா. ஏன் இப்பிடி? அம்மாட்டைக்

சிறுகதை

காசில்லாமல் இருக்காது. அப்பா பிரின்சிப்பல். சம்பளம் வந்திருக்குந்தானே!

இரவிலை கைட்ட போடுனமில்லை. ஸாம்பைக் கொழுத்தி வைச்சிட்டுப் படியிலை குந்தியிருக்கினம். ஆருக்குச் சேமிக்கினம்? பொம்பிளைப் பிள்ளையும் இல்லை இவைக்கு... இவை மட்டுமில்லை - எல்லாருந்தான் சேமிக்கினம். இனுவில்லை ஒரு வீட்டிலையும் வெளிச்சத்தைக் காணேல்லை.

படியிலை குந்தியிருந்து என்ன கதைக்கினம் என்கு கேட்டுப் பாத்தன். காட், சங்கக்கடை, கிழு, மண்ணெண்ணெய், கட்டிட்டாங்கள், பிடிச்சிட்டாங்கள் இந்தச் சொல்லுக்களைத் தான் திருப்பித் திருப்பி பாடமாக்கினம். சின்ன வகுப்பிலை படிச்ச சொல்லுகள் மறந்திட்டனமோ தெரியேல்லை.

அம்மா வாற ஓட்டோ துரை வீதியிலை இறங்கேக்கை எனக்குச் சத்தம் தெரியும். ஓடிப்போய் கேற்றிலை காலைப் போட்டுக் கொண்டு நிப்பன் வரவேக்கிறதுக்கு. :பிராங் என்கு என்னைக் கூப்பிட்டு, நெந்தியிலை ஒருக்காத் தடவி விட்டுத்தான் உள்ளை வருவா. அன்டைக்கு விசக்கெண்டு உள்ளை போறா. என்னைத் திரும்பியே பாக்கேல்லை. ‘‘மருந்து வாங்கிறதுக்கு மனுசர் நாயா அலைய வேண்டியிருக்கு’’ என்கு அப்பாவைப் பாத்துக் கோவமாச் சொல்லுறா. நான் ஒரு இடமும் அலையேல்லையே! எனக்கு விளங்கேல்லை.

அதுக்குப் பிறகு ஒரு மாதமா ஏதோ கடதாசியன் கொண்டாறது, நிரப்பிறது, கொண்டு போறது, வாறது, போறது என்கு காலமை தொடக்கம் பின்னேரம் வரைக்கும் அலைஞ்சு திரிஞ்சா பின்னேரம் வரேக்கை நல்லாக் களைச்ச விழந்து வருவா. அம்மா என்ன விறுகு கொத்திற வேலைக்கா போறா? எனக்கு ஒண்டுமா விளங்கேல்லை.

இப்ப இரவிலை ‘‘செக்கிங், றவுண்ட் அப், சிக்கின் கூனியா’’ எண்ட சொல்லுக்களையும் பாடமாக்கினம்.

ஒரு நாள் பின்னேரம் அப்பா ஈசி செயரிலை படுத்திருக்கிறார். நான் அவற்றை காலை நக்க விடுவைம் என்கு நாக்காலை தொடுறன். அப்பாடா..... நெருப்பைத் தொட்ட மாதிரிக் கால் கடுது.

நான் அம்மாக்குக் கிட்டப் போய் அவன்றை காலை நக்கிறன். ‘‘என் செய்யிறதென்கு தெரியேல்லை :பிராங்க்’’ என்றா.

அடுத்த நாள் விடிய பாக்கத் தூக்கிக் கொண்டு இரண்டு பேரும் ஓட்டோவிலை ஏறினம்.நேரம் வெள்ளை - பாக் பெரிச் - ஏதோ வித்தியாசம் என்கு விளங்குது எனக்கு. ‘போட்டு வாறன் :பிராங்க்’ என்றா அம்மா. அவ சொன்னாச் செய்வா. ‘‘போறன்’’ என்கு சொல்லேல்லை ‘வருவா’ என்கு தான் இவ்வளவு நாளாம் பாத்தன். இப்ப வரவர நம்பிக்கை குறையுது.

வெளிலை போய்க் காற்றுச் சுழன்டு அடிக்குது.

எந்த நேரமும் அழ வேணும் போல கிடக்கு. எதிர்காலம் வெறுமையா இருக்கு. நான் இனி இருந்து ஒரு பிரயோசனமும் இல்லைத் தானே! நான் அம்மா அப்பாவை வடிவாப் பாக்கேல்லையோ - ஏதும் பிழை

விட்டிட்டனோ என்கு குற்ற உனர்வாயும் தெரிது. எதிலையும் அக்கறை இல்லை. கேரள் பிரண்டிட்டடையும் போறேல்லை. என்ன சத்தம் கேப்டாலும் அசையிறேல்லை. பேசாமல் படுத்தக் கிடக்கிறன். சரியான களைப்பா இருக்கு. நித்திரை வாறேல்லை. வந்தாலும் களவெல்லாம் படுபயங்கரமா இருக்கு. பசிக்கிறேல்லை. அன்றி பத்துத்தரம் கூப்பிட்டா சிவனே என்கு ஒரு வாய் சாப்பிடுவன். பீல்டபைக் குறுப் அடிக்கடி ஒழுங்கையாலை திரிது. நான் குலைக்கிறேல்லை.

இதென்ன வாழ்க்கை பாருங்கோ.... சாப்பாடும் பயமும்... பயமும் சாப்பாடும்....! ஒரே இருட்டு - இரவிலை ஸாம்பு கொழுத்தவும் ஒருத்தருமில்லை. உள்ளையும் இருட்டு - வெளிலையும் இருட்டு.

இஞ்சை தான் நாங்கள் இப்பிடித் தேவோரற்றுத் திரியிறும். மூளை இல்லாத மனுசர் வாழுற நாட்டிலை ஜோப்பிய நாடுகளிலை, நாய் வளர்ப்பு மல்ரி பில்லியன் டொலர் பிஸ்னஸ்!

எனக்கு எவ்வளவு பெரிய இலட்சியமெல்லாம் இருந்தது. அம்மாட்டைக் கேட்டு எல்பெஷல் ரெயினிங் எடுத்து கண் தெரியாத மற்றது மனவளர்ச்சி குறைஞ்ச மனுசருக்கு வழிகாட்டி அழைச்சுக் கொண்டு போகோணும் என்கு. எல்லாம் துலைஞ்சுது போ!

எங்கடை ஆக்கள் எவ்வளவு பெரிய பெரிய வேலை எல்லாம் செய்யினம்! என்சைக் கிளோ பிடியா பிரிட்டானிக்காவிலை மட்டும் எங்கடை ஆக்கள் எண்பத்தாறு பேரின்றை :போட்டோ வந்திருக்கு. சிலபேர் ஆட்டு மந்தை, செம்மிக்கூட்டம் இதுகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கினம்.

மனுசர் செம்மியளா இருந்தா நாங்கள் நிம்மதியாப படுத்தெழும் ஏலாமல் கிடக்கு.

வேறை சிலபேர் கள்ளளரக் கண்கு பிடிக்கப் பொலிக்கு உதவினம். ஆஸ்புத்திரிலை நோயாளர் தேறி வாறதுக்குக் கூடச் சிலபேர் உதவினம். ஏனெண்டா மனுசரை உற்சாக்மடையப் பணினிறதிலை எங்கடை அன்பு நிறைய உதவும்.

வெடி பொருளைக் கண்டுபிடிக்கிறது, காணாமற் போனவையைக் கண்கு பிடிக்கிறது - இப்பிடி வேலையீர் கூட எங்கடை ஆக்கள் செய்யினம்.கேவலம் கெட்டதுகள் அதுக்காலது எங்களை ஒழுங்காப் பாவிக்கலாம். அதுகும் இல்லை. நஞ்சுப் பொருளைக் கண்கு பிடிக்கிறது. போதைப் பொருளைக் கண்டுபிடிக்கிறது, நிலம் தோண்டிறது - இப்பிடி எவ்வளவு செய்யக் கூடிய நான் இண்டைக்குச் சாகிற மனிலைக்கு வந்திருக்கிறன்.

ஓ.... உண்மைதான். இவ்வளவும் சொன்னாப்பிறகு கொஞ்சம் மனம் ஆறித்தான் இருக்கு. மனதுக்கை இருந்ததெல்லாம் கொட்டித் தள்ளிப் போட்டன் பாருங்கோ. தற்காலை செய்பிறது ஆரோக்கியான செயல் இல்லை என்கு அம்மாவும் சொல்லுறவு தான். அப் என்ன செய்வும்?

ஓம்... பாருங்கோ நீங்கள் சொல்றது சரி.... தலை வெடிக்கிற மாதிரிச் சத்தம் போறுவையை அதை நிம்பாட்ச் சொல்லிக் கேப்பம். தாங்களும் கொஞ்சம் நிம்மதியா இருந்து எங்களையும் நிம்மதியா இருக்க விடச் சொல்லி எல்லாருமாக் கேப்பம். அப்பிடி எண்டா அம்மாவும் அப்பாவும் வந்திடுவினம். எனக்கு எழுதத் தெரியாது. நீங்கள் எழுதத் தாறியளே? நான் கால் ஓப்பம் வைச்ச விடுறன்.

தமாச் ஸ்ரீ

தொழில் வளர்ச்சியடைந்த மற்ற நாடுகளில் இருப்பதைப் போலவே பிரிட்டனிலும் நிறுவனமாக இயங்கும் சமயம் நலிவற்று வருகிறது. எனினும் கோயிலுக்குப் போகாத பஸ் இன்னும் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அறிந்த வாழ்க்கை உத்தரவாதமற்றதாகவும் பார்வைக்குப் பயனற்றதாகவும் இருக்கிறது. இந்நிலையில் சமயம் அவர்களுக்குத் தெழுப்புகிறது. மேலும், சமாதானம், நல் லெண்ணைம், அன்டை வீட்டாரிடம் நேசம், சமூகத்திற்கு சேவை புரிதல் போன்ற மானுட உணர்வுகள் அவர்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை இழக்காமல் தக்க வைத்துக் கொள்ள உதவுகின்றன. இவ்வளர்வுகள் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் எவ்வளவுதான் உரக்கப் பறை சாற்றப்பட்டாலும் நடைமுறையில் மிதித்து நக்கப்படுகின்றன. 1381ம் ஆண்டில் நிலப்பிரபுத்துவ ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த ஆங்கில உழவர் எழுப்பிய முழுக்கம்: “நாம் ஏக கிறிஸ்துவின் வடிவில் வளர்க்கப்பட்ட மனிதர்கள். ஆனால் விலங்குகளைப் போல் நடத்தப்படுகிறோம்” என்பதே. இங்கிலாந்தின் வரலாற்றில் இந்த முழுக்கம் பலமுறை மீண்டும் மீண்டும் லெவலர்களாலும், டிக்கர்களாலும், லடைட்டுகளாலும் எழுப்பப்பட்டு வந்துள்ளது. இது இன்றும் உயிர்ப்புடன் இருக்கும் ஓர் உணர்ச்சியின் குரலாக விளங்குகிறது. சமூக அநீதிக்கு எதிராகச் சமய வடிவில் வெளிப்படும் கண்டனமாக, எதிர்ப்புக் குரலாக உள்ளது.

ஆனால் அந்த உழவர்கள் நக்கப்பட்டனர். அவ்வாறே லெவலர்களும் டிக்கர்களும் லடைட்டுக்களும் நக்கப்பட்டனர். அதுவும் சமயத்தின் பெயரால் நக்கப்பட்டனர். அவர்களைத் தண்டித்த நீதிபதிக்கும் சிறையிட்ட சிறைக் காவலருக்கும் தூக்கிலிட்ட தூக்குத்தூக்கிக்கும் கிறிஸ்துவ மடாலய உயர் அதிகாரிகள் தங்கள் அதிகாரப் பூர்வமான ஆசிகளை நல்கினர். சமயம் எப்பொழுதுமே ஆளும் வர்க்கத்தின் போராடுதமாக விளங்கி வந்துள்ளது. “அரசனுக்குக் கடமைப்பட்டவராகவும் விகாசமுள்ளவராகவும் நாட்டின் சட்டங்களுக்குக் கீழ் படிந்து நடப்பவராகவும் ஒருவருக்கொருவர் சுகோதர பாசம் கொண்டவராகவும் ஒருமனப்பட்டு, கர்த்தாவே, உமக்கு சேவை செய்ய அருள் புரிவீராக” என்று ஒரு பக்கம் நிலவிவரும் சமூக அமைப்பை மீறி நடக்கலாகாது என்று போதிக்கப் பயன்படுகிறது. மற்றொரு பக்கம் ஓடாய் உழைத்து மாயும் ஏழைகளைப் பார்த்து மறுமையில் என்றும் நிறைந்திருக்கும் மகிழ்ச்சியான வாழ்வு கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டி ஆறுதல் அளிக்க சமயம்

பயன் படுகிறது: “சுவர் க் கத் தில் உனக் கு இங்கிருப்பதைவிட நெடுாள் அழியாது நிலைத்திருக்கும் வாழ்வு உண்டு என்பதை நினைத்துப் பார்த்து ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் கூறத் தவறாதே”. இவ்வாறு பயன்படும் பொழுது, அது சமூக அநீதியை மூடி மறைக்கவே பயன்படுகிறது. ‘சமயம் மக்களுக்கு ஓர் அபினி’ என்று மார்க்கள் கூறியதும் இந்த அர்த்தத்தில்தான். அவருடைய வாசகத்திற்கு அதனுடைய குழமைவின்று விலக்கி வேண்டுமென்றே தப்பர்த்தம் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. அவ்வாசகம் இடம் பெற்றுள்ள பகுதி கீழ்வருமாறு:

சமயத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும் அவலம் ஒரு பக்கம் உண்மையிலேயே நிலவும் அவலத்தின் வெளிப் பாடாகும்; மற் றொரு பக்கம் இந்த உண்மையான அவலத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்புக் குரலுமாம். சமயம் என்பது ஒடுக்கப்பட்ட சீவனின் பெரு மூச்சு; இதயமற்ற உலகிற்கு ஓர் இதயக்கனிவு; சத்தற்ற வாழ்வில் ஒரு சத்து, அது மக்களுக்கு ஓர் அபினி.

மக்கள் உண்மையான மகிழ்ச்சியைக் காண வேண்டுமென்றால் வெறும் பிரமையான மகிழ்ச்சியைத் தரும் சமயத்தை ஒழித்தாக வேண்டும். அதன் நிலையைப் பற்றிய பிரமை களைக் கைவிடும்படி கோருவது இந்த பிரமைகள் தேவைப்படும் குழிநிலையைக் கைவிடும்படி கோருவதேயாம். எனவே சமயத்தைப் பற்றிய விமர்சனம் தன் கருவில் சமயத்தை ஒளிவட்டமாகக் கொண்டுள்ள அவலப்படு குழியைப் பற்றிய விமர்சனத்தைக் கொண்டுள்ளது.

இன்று (1949-இல்) கத்தோலிக்க குருபீடும் தனியடைமை என்பது இயல்பான உரிமையையும் தெம்ஹீச் சுட்டதையும் ஆதாரமாகக் கொண்டது என்கிற கோட்பாட்டிற்குத் துணையாக நிற்கிறது. இதன் காரணமாக சோஷலிசத்திற்கும் கம்யூனிசத்திற்கும் எதிராக உலகம் இதுவரை கண்டறியாத மிகக் கொடுரோமான கொடுரோ கோன்மையான பாஸிசத்தை உறுதியாக ஆதரித்து வருகிறது.

ஆங்கிலீகன் குருபீடும் சமீத்தில் கத்தோலிக்கக் குருபீத்துடன் சேர்ந்து கொண்டு சோவியத் யூனியனுக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்க ஆயத்தம் செய்துவரும் ஆங்கிலோ-அமெரிக்க ஏகபோக முதலாளிகள் நடத்தும் கம்யூனிச எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்குத் தெய்மீக ஏழந்தலை அளித்திருக்கிறது. ஏக கிறிஸ்துவின் போதனைக்குத் துரோகமான இக் கொள்கையைப் பல கத்தோலிக்க, புரோட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்துவப் பக்திமான் கள் நிராகரிக்கின்றனர் என்பது உண்மையே என்றாலும்

சோர்ஜ் தொழில்வைச்சு
தமிழகம் : இந்தா

அவர்களுடைய அதிகாரபூர் வமான சமயத் தலைவர்களின் கொள்கை அதுதான். தங்களுடைய உண்மை எசுமானர்களுக்கு விக்வாசமாக விளங்கும் இந்தச் சமயக் குருக்கள் திருச்சபை மேடையிலும் பத்திரிகைகளிலும் வாணொலியிலும் கம்யூனிசம் ஏசு கிறிஸ்துவிற்கு விரோதமானது என்று தங்கள் சீடர்கள் நம்பும்படி பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். ஆனால் கம்யூனிசம் ஏசு கிறிஸ்துவிற்கு விரோதமானால், முதலாளித்துவம் ஏசு கிறிஸ்து என்று ஆகும். ஆனால் வர்க்கத்தின் சிறப்புறிமைகளைப் பாதுகாப்பதே இவர்களுடைய சமயத் தின் உண்மையான பணி என்பதை இவர்களுடைய கம்யூனிச எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் அம்பலப்படுத்துகிறது.

உண்மையென்னவென்றால் கிறிஸ்துக்கள் இருவர் உள்ளர்; ஒருவர் தொழிலாளிகளின் கிறிஸ்து; தங்கள் துண்பங்களின் குறியீடாகவும் தங்கள் விடுதலைக்கான நம்பிக்கையொளியாகவும் அவர்கள் கிறிஸ்துவைக் காண்கிறார்கள்; வழிபூகிறார்கள். இன்னொரு கிறிஸ்து ஆனால் வர்க்கத்தின் கிறிஸ்து. இந்தக் கிறிஸ்து தொழிலாளர்கள் தாங்கள் பொருளாதார ரீதியாகச் சுரண்டப்படுவதையும் சமூக, ஆனால் கிழவில் உழல்வதையும் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்கான ஆனால் வர்க்கத்துக் கருவியாகப் பயன்படுகிறார். ஒருவர் ஏழைகளின் போராட்டங்களுக்குத் துணை நிற்கிறார்; மற்றொருவர் முதலாளித்துவத்துடன் சேர்ந்து வேலை செய்கிறார்.

எல்லாச் சமய இயக்கங்களிலும் இரண்டு போக்குகள் இருந்து கொண்டேயிருப்பதைக் காணலாம். இவற்றில் ஒன்று முற்போக்கானது. மற்றது பிற்போக்கானது. நம் கூட வேலை செய்யும் கிறிஸ்துவத் தொழிலாளர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் பொழுது முற்போக்கு அம்சம் என்ன என்பதை அடையாளம் கண்டு அது மேலும் வலுவடைந்து முன்னேற உதவுதே நம் கடமையாகும். சமாதானம், நல்லெண்ணம், அண்டை வீட்டானிடம் நேசம், சமுகத்திற்குச் சேவை புரிவது ஆகிய அவர்களுடைய இல்லியங்களை, நாமும் அவர்களைப் போல் உறுதியாகப் போற்றிவரும் இந்த லட்சியங்களைச் சமூக அமைப்பை மாற்றியமைப்பதற்கான செயற்பூர்வமாக ஒன்று திரண்ட தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டங்கள் மூலமாகவே அடைய முடியும் என்பதை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவது நம் பணியாகும்.

நன்றி - 'சமயம் பற்றி' விடியல் பதிப்பகம்

அறியத்தருக்கரோம்

தாயகம் தனது இதழ்களின் திருத்திய இலக்கமாக இத்தலை இல 67 எனக்குறிப்பிட்டுள்ளோம். 1983 இல் இருந்தே நாம் இதழ்களை எண்ணி 60 என இல்லிதழ்வரை துறித்து வந்துள்ளோம். ஆனால் 1974 ஏப்ரலிலிருந்து 1975 ஏப்ரல் வரை ஏழு இதழ்கள் வந்துள்ளன. அவற்றையும் தற்பொழுது சேர்த்துள்ளோம். ஆகவேதான் இந்த இதழ் இல. 67 எண்ணாகிறது.

வேண்டும் சமாதானம்

ஜாழன் டிலோவினா
மரியகுணர்டனம்
வேம்படி மகளிர் கல்லூரி

வரட்சியில் வாடும் மரத்திற்கு
மழையை வேண்டுவது போல
நிலையின்றி இருக்கும் எமக்கு
வேண்டுவதொன்று சமாதானமே.

யுத்தம் வரைந்த ஓவியங்கள்
யுகங்கள் சென்றாலும் அழிந்திடாது
வாழ்க்கையின் நாட்கள் முடிந்தாலும்
வார்த்தையில் என்றுமே அடங்காது

செந்நீர்க் கடல்களில் - பல
உவர்நீர் நதிகள் கலந்தன - அவை
பெரும் அலைகளாய் மாறின - எல்லா
மக்கள் வாழ்வையும் நனைத்தன.

கைகால் கண் இரண்டுடையவன் மனிதன்
இது இறைவன் காட்டிய மனிதன்
கை கால் கண் ஒன்றுடையவன் மனிதன்
இது யுத்தம் காட்டிய மனிதன்.

குடும்பம் ஒரு கூட்டம்
பாசம் பினைத்த வலை
யுத்தம் படைத்த காவியம்
குடும்பம் ஒரு தனிமை.

தாயை இழந்த மக்கள் - பலர்
செயலை இழந்து பின்மாயினர்
மகனை இழந்த தாய்மார் பலர்
மாரடித்துப் புலம்பினர்.

அநாதைகள் ஆக்கப்பட்ட குழந்தைகளின்
அழகைக் குரல்கள் ஒவிக்கின்றன
யுத்தம் தோற்றிய பிளம்புகள் - பல
கடலையும் சீறு வைத்தன.

வேற்றுமை என்பது என்னமே
ஒற்றுமை என்பது உண்மையே
அனைவரிலும் ஒடுவது சிவந்த இருத்தம்
பின் எதற்கு வேண்டும் எமக்குள் யுத்தம்.

மண்ணில் பிறந்த அனைவருமே
மறைவது ஒருநாள் நிச்சயமே
வேற்றுமை இருந்தும் ஏது பயன்
வேண்டும் எமக்குச் சமாதானம்.

கீறல்பட்ட முகங்கள்

-தீர்ச்சிஸ்வன் - (வாங்சிர்யாநுலில்)

உங்கள் கொடி
உயரவே பறக்கிறது
குண்டுகளால் காயப்பட்ட
எமது முகங்கள்
மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன
காயங்கள் நகக்கி
மருந்திப்பட்டிருக்கின்றன.

நாங்கள் மறைந்திருந்தபடி
மிகத் தொலைவிலிருந்தே
பேசுகிறோம்
குருதி பீற்ற
உங்கள் நகங்களால்
கீறப்பட்ட
எமது முகங்களை
நீங்கள் விரும்பியதி
யாரும் பார்க்கமுடியாது.

அதனால் தொடர்ந்தும்
நீங்கள் எல்லோரும்
விமானங்களையும்
குண்டுகளையும்
எறிகணைகளையும்
உற்பத்திசெய்யுங்கள்.

எமது முகங்களில்
நீங்கள் கடன்பட்ட
இயந்திரங்களை
எறிந்து காயப்படுத்தி
சரி பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

எங்கள் முகங்களுக்காகவே
இன்னும் புதியவைகளை
சிந்தனை செய்தும்
பரிமாறுங்கள்.

உங்கள் சாதனைகளின்
ஒளிப்பதிலு
இதோ வருகிறது
உலகம் முழுவதிலும்
முக்கியமாக
காண்பிக்கப்படுகிறது
உங்கள் உற்பத்தி
குறித்தே எல்லோராலும்
பேசப்படுகிறது

திருப்தியுடன் கைகளைப் பரிமாறி
அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து
புன்னைக்கத்து
உயர்த்திப் பேசுங்கள்.

மறைக்கப்பட்ட எமது
முகங்களின் கீறல்களிலும்
நகக்கப்பட்ட எமது குரல்களின்
முனகல்களிலும்
உங்கள் வல்லமை பொருந்திய
கொடிகளை
உயர்ப்பறக்கவிடுங்கள்.

சுக்லக்ஷா சுந்தரரூர்த்தி

-மாவை வரோதயன்-

MDA விட்டபுரம் கோவில், கோவிலின் மேற்கு வீதி, அதுதான் யாழ்ப்பானாம் காங்கேசன்துறை பிரதான வீதி. அங்குதான் கோவிலின் இராஜ கோபுரம் வான் நோக்கி எழுந்து நிற்கிறது. வலது பக்கமாக கோபுரத்துடன் போட்டி போட்டு வளர்ந்த ஒற்றைத் தென்னை. அதற்கு நீர் வார்க்கவென்று ஒரு கிணறு. அதில் இருந்து நீர் இறைக்க இரட்டை ஆடுகால், இரண்டு துலாக்கள், அவையும் கோபுரத்துடன் போட்டி போட்டு நிற்கிறது நிற்கும். இடது புறமாக ஒரு கேணி, பாசி படர்ந்து உள்ளே பயங்கரமாக இருக்கும். ஆனால் அதற்கு ஆதாரமாக படிக்கட்டுகள் இருக்கும்.

கேணிக்கு நேர் முன்னாக முச்சந்தி. அதில் மேற்கு வளமாகப் போகும் பாதை கீரிமலையைச்

சென்ற பின் தானாக தலைகளை மறைத்துக் கொள்ளும். உள்ளே ஒரு பாராஞ்மன்றம், ஒரு வாசிக்காலை, ஒரு பள்ளிக்கூடம், தொழிற்கூடம் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கும். மாவிட்டபுரம் சந்தியில் சலுான் வைத்திருந்தாலும் சுந்தரரூர்த்தி வசியெது மாவிட்டபுரத்தின் தெற்கு எல்லையில் உள்ள மதவடியில். உயரம் ஜங்கு அடி இருக்கும். கட்டையான உறுதியான தேகம், கம்பி போலத் தலைமயிர் கொஞ்சம் நீண்டு வளர்ந்திருக்கும் அதை மேவி இழுத்திருப்பார். அது ஆனை உயரமானவராகக் காட்டும். பழைய காட்சாரம் உடுத்து அதனை கறுப்பு நிற அகலத் தோல் பட்டியில் இடுப்படன் இறுக்கியிருப்பார். மேலே நீளக்கை சேர்ட், கையை மடிக்காது எதிர் வளமாக மேலே இழுத்து விட்டிருப்பார்.

வலிகாமம் வடக்கு மண்ணின் மாந்தர்கள் என்ற இந்த நடைச்சித்திரத் தொடர் தாயகம் வாசகர்களிடம் வரவேற்பைப் பெறுவதையிட்டு மகிழ்ச்சி. அதுவே வாசகர்களிடத்தில் பல பல கேள்விகளை எழுப்புவதும் மகிழ்ச்சி.

1990ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முற்று முழுதாக மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்ட செம்மன் யுமி அது. அதற்கு முன்பும் வலிகாமம் வடக்கின் பல பிரதேசங்கள் யுத்த மிரட்டல்களால் மக்கள் அற்ற பகுதிகள் ஆக்கப்பட்டிருந்தன. இன்று அவை முற்று முழுதான அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயம் என்ற பெயரில் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளன. அழியவிடப்பட்டுள்ளன.

இந்த மண்ணில் மனிதர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பது ஒரு கனவாக இருக்கிறது. என்பதாம் ஆண்டுக்கு முன்னாம், திறந்த பொருளாதார அமைப்பு, யுத்த நெருடல்கள் உள் நுழையும் முன்பு, அந்த மண்ணில் ஒரு அமைதியான வாழ்க்கை முறை இருந்தது. அதில் வாழ்ந்த மனிதர்களை, அவர்தம் அன்றாட வாழ்வை, மண்ணின், மனிதாபிமானத்தின், இயற்கையின் நேசிப்பை மீள நினைந்து படம்பிடித்துத் தருவதே இந்த நடைச்சித்திரத்தின் நோக்கமாகின்றது. இது இன்றைய தலைமுறைக்கு அதிசயமாகக் கூட இருக்கும்.

கட்டுகின்றது. நேரே சென்றால் சேந்தான் குளம், மாதகல், இளவாலை, பண்டத்தரிப்பு, சுழிபுரம், காரைநகர் வரை செல்ல முடியும். அந்த முச்சந்தியில் இடது புறமாக மருந்துக்கடை, மருந்துக் கடை. பெயர் மருந்துக்கடை என்றாலும் சில்லறை சாமான், சரக்குச் சாமான், இரும்புச் சாமான், தட்டு முட்டுச் சாமான், தனபாடம்.... என்று எல்லாம் அந்தக் கடையில் இருக்கும். பூவரச மர நிழலும் இருக்கும். அதற்கு எதிர்ப்புமாக ஒரு பழைய கிட்டங்கிக் கட்டப்படும். அதன் இடது கை மூலையில் சுந்தரமுர்த்தியின் சலுான். மரப்பலகை குத்தி நிறுத்திச் சாத்திய கடைவாசலில் பாதி முடி இருக்கும். கதவுப் பகுதியில் கற்கண்டுக் கண்ணாடி போட்ட ஆடுகதவு மட்டும் அது ஒரு சலுான் என்பதைக் காட்டும். எட்டிப் பார்த்தால் தலைகள் மட்டும் தெரியும், தள்ளித் திறந்து உள்ளே

சேட்டின் மேற் பொத்தான் இரண்டு, முன்று எப்போதும் பூட்டிப்படாமலே இருக்கும். வேலை நேரத்தில் ஒரு காலைத் தூக்கி கதிரையின் கீழ்ச் சட்டத்துள் செருகிக் கொண்டு ஒற்றைக் காலில் நின்றபடியே விரைவாக இயங்குவார். இந்த ஒற்றைக் கால் நிலை கால் மாற்றால் முறையில் நடக்கும். பகல் பொழுதில் அனேகமாக அவர் நின்ற நிலையிலேயே தொழில் செய்வதால் அது அவருக்குப் பழகிப் போயிருந்தது.

வெற்றிலை போட்டுச் சிவந்த வாய், அகலமான உதடு, கரகரத் த குரல், கணீர் என்ற பேச்சு, சி.எஸ்.ஐ.யராமன், சௌந்தரராஜன், சீர்காழியின் பாடல்களை எப்போதும் முனைமுனைக்குக் கொண்டிருக்கும் வாய். அந்தப் பாடல்களின் சுருதிகளை ஏற்றி இறக்கி, நீட்டிக் குறுக்கி, ஆலாபனை செய்து தலை அசைவுடன் ரசித்துப் பாடுவார். ரேசிங் - அரைச் சைக்கிள் தான்

நடைச்சித்திரம்

அவரது வாகனம், ஹாண்டிலில் எப்போதும் ஒரு புல்லுப் பை தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். அதன் கைப்பிடிக்கு ஆதாரம் கொடுப்பதாக தோலில் தைத்த வார் ஓடித் தைக்கப்பட்டிருக்கும். அதற்குள் மேலதிகமான சவரக்கத்தி, குத்திரிக்கோல், சீப்பு, கைமெசின் செற் ஒன்று இருக்கும். கூட வெத்திலைப் பெட்டியும் ஈழநாடு பேப்ரும் இருக்கும்.

காலை ஒன்பது மணி போல வந்து சலுங்கைத் திறந்தால் வாடிக்கையாளர்கள் வரிசையில் வந்து கொண்டிருப்பார்கள். வந்தவர்களைத் திரும்பிச் செல்ல விடாது காத்திருக்க வைப்புதில் சுந்தரி சாணக்கியம் மிக்கவர். சுந்தரமூர்த்தி என்று அழைப்பதில் சங்கடம்

“அது உவர் துரைசிங்கத்தினரை மாமியாற்றை!”

“அவை இப்ப கொழும்பிலையில்லோ?.....” என்று உரையாடல் வளரும். அது கானி, உறுதி, தோம்பு, துறவு என்று ஆர்வமுடைய ஒருவருடனானதாக இருக்கும்.

“எப்ப கொழும்பாலை வந்தநீங்கள்!”. “விடியத்தான்” “ஏதும் அலுவலோ!”. “தெரியாதே அப்புவினர் துவசம் நாளைக்கு!”

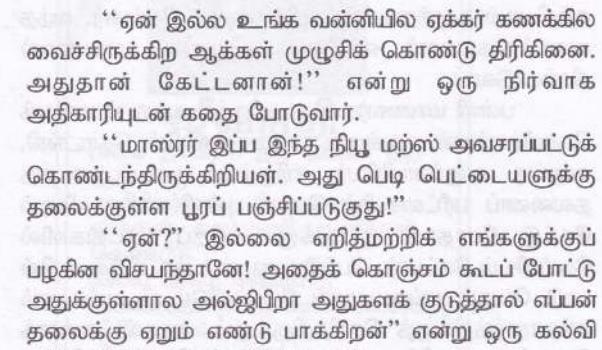
“அதுதானே! வேலை நாளில் இஞ்ச ஏன் வாறிங்கள் என்னு பாத்தன்! இப்ப உந்த உச்ச வரம்புச் சட்டம் வந்திட்டெண்டால் எங்கட ஆக்களுக்கும் வில்லங்கம் வருமோ?”.

உள்ளவர்கள் அவரை ‘சுந்தரி’ என்று அன்புடன் அழைக்கின்றனர்.

வந்தவர்கள் வந்த ஒழுங்கில் கவனிக்கப்படுவார்கள். ஒருவரின் தலையையோ தாடியையோ சரி செய்து கொண்டே வருபவர்களையும் இருப்பாட்டி ஒவ்வொருவருக்கும் கதை கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார். அவரவர் துறை சார்ந்து அவரது கேள்விகள் அமையும். இலங்கை வாளொலியில் பேட்டி நிகழ்ச்சி நடத்துபவர்கள் சுந்தரியிடம் கேட்டுப் படிக்க வேணும்.

“உதில கிழக்கு வீதியில் கமைதாங்கிக் கல்லுக்கு முன் நாளிப் பூநாறித் துண் டி ஆற் றை? உடுங்கடையாற்றையே?”

“இல்லை, என்?”

“நேற்று ஒரு பொடிப்புள்ளை அதுக்கை நின்று வலு மும்ரமாய் துப்பரவு பண்ணிக் கொண்டு நின்டார்..... அதுதான்!”.

“என் இல்ல உங்க வன்னியில் ஏக்கர் கணக்கில் வைச்சிருக்கிற ஆக்கள் முழுசிக் கொண்டு திரிகினை. அதுதான் கேட்டனான்!” என்று ஒரு நிர்வாக அதிகாரியுடன் கதை போடுவார்.

“மாஸ்ரர் இப்ப இந்த நியூ மற்று அவசரப்பட்டுக் கொண்டந்திருக்கிறியள். அது பெடி பெட்டையஞ்குக்கு தலைக்குள் பூர்ப் பஞ்சிப்படுகுது!”

“என்?” இல்லை எறித்மற்றிக் எங்களுக்குப் பழகினி விசயந்தானே! அதைக் கொஞ்சம் கூடப் போட்டு அதுக்குள்ளால் அல்ஜிபிரா அதுகளக் குடுத்தால் எப்பன் தலைக்கு ஏறும் என்று பாக்கிறான்” என்று ஒரு கல்வி அதிகாரியுடன் கதை கொடுப்பார்.

யாரும் பண்டிதர்கள் வந்துவிட்டால், “என்ன இருந்தாலும் வாலிக்கு அம்பு ஏறிய முதல் ராமர் கொஞ்சம் யோசிசிருக்க வேணும்!”

“என் அப்பிடிச் சொல்லுகிறீர்?”

இல்ல ஆற்றை இடத்தில் நிக்கிறன் என்டெ

நடைச்சித்திரம்

ண்டாலும் யோசிச்கப் பார்த்திருக்க வேணும்!” என்று போடுவார்.

“இஞ்ச இந்த முறை பூங்காவனத்துக்கு என்ன செய்யப் போறியள்? இப்ப சின்ன மேளம் கொண்டு வாற வேலை அவ்வளவு வாய்ப்பில்லை! தட்சனாமுர்த்தி, பத்மநாதன் கோஸ்ரியோட நிக்காமல் இந்தியாவாலையும் கொண்டர வேணும்” இது திருவிழாச் செய்யும் லொறிகாரருடன் போடும் போடு!

“இஞ்ச பேந்து எப்ப மட்டக்களப்புக்குப் போறியள்?”

“ஏன்? இந்த முறை தேர், தீர்த்தத்துக்கு ஒரு அஞ்சாறு கலன் தயிர் வேணும்”.

“தன்னிர்ப் பந்தலுக்கோ!”

“ஓ - நாங்கள் வழமையா மோர் தானே போடுறனாங்கள், மட்டக்களப்புத் தயிரில் போட்டால்தான் சிறகுகும் உவர் சிறி.பி.சிலவேசேகரத்தார் இப்ப மட்டக்களப்பு றாட் தான் ஒடுறார். காச தாறன். கடிதம் குடுத்து விடுறேன், போட்டு அனுப்புமன்! புண்ணியமாப் போம்.....” இது மட்டக் களப்பில் தொழில் புரியும் அரசு உத்தியோகத்தருடனான உரையாடல்.

“என் பெண்டாலும் கோயில் என்டது எல்லாருக்கும் பொதுவாய் இருக்க வேணும்! இனி சாதிக்கொரு கோயில் கட்ட வெளிக்கிட்டால் ஊரில் வீடு வாசல் கட்ட, விவசாயம் செய்ய நிலம் இல்லாமல் போயிடும். கந் தசாமியார் ஆரு? அவர் தான் தெய்வானையையும் கட்டினவர், வள்ளியையும் கட்டினவர். ரெண்டு பேரையும் இந்தக் கோயிலுக்குள்ள தானே வச்சுக் குடித்தனம் நடத்துறார்! பேந்தேன் அதுக்குள்ள போறாக்கள் மறிப்பான்?” என்று சமதர்ம அரசியலாளர்களுடன் கதையைத் தொடுப்பார்.

இப்படி எவர் வந்தாலும் அவரது துறை சார்ந்து உரையாடி அவரை இருப்பாட்டி வைத்து தொழிலை சுத்தமாகச் செய்யும் வல்லமை சுந்தரமூர்த்திக்குத் தான் வரும்.

“தம்பி பாங்கிலை வேலை என்னுறீர்! ஆயிரம், லட்சம் எண்டு கைபில் பிளங்கும் என்ன?” என்று சவரக் கத்தியால் கழுத்தடியில் வழித்தபடியே கேட்பார். வந்த வாடிக்கையாளர் எச்சிலை விழுங்க முடியாமல் திண்டாடுவார்.

பள்ளி மாணவர்கள் முடிதிருத்த வந்தால் மாட்சிக் கொள்வார்கள். படிக்கும் பாடசாலையில் தொடங்கி, வகுப்பு, வகுப்பாசிரியர், விரும்பும் பாடம், கடந்த தவணைப் பரிட்சையில் பெற்ற புள்ளி என்று விபரம் கேட்டு போதாக குறைக்கு அந்தப் பாடங்களில் கேள்வியும் கேட்பார். பெற்றோருடன் வந்த பிள்ளையின் பாடு பெரும் சங்கமாகப் போய்விடும்.விடயங்களும் சுந்தரமூர்த்திக்குத் தெரிந்திருக்கும். காதல், கள்ளத் தொடர்பு, காணித் தகராறு, குடும்பப் பிணக்கு, பிறப்பு, இறப்பு என்று அனைத்தும் அறிந்தவர். அதுபோல் நாட்டு நடப்பும் உலக நடப்பும் அத்துப்படி. சலுங்கிருகள் எப்போதும் வீரகேசரி, தினபதி, தினகரன், ஈழநாடு பேய்ர்

நான் கும் இருக்கும். அவர் ஒரு நடமாடும் பல்கலைக்கழகம்.

இப்போது அவருக்குப் புதிய ஒரு பிரச்சனை வந்துள்ளது. தனது அறிவுக் கூர்மை, சமூக ஈடுபாட்டின் அளவிற்கு மகனின் ஊக்கம் போதாததாகப் படுகின்றது. பாடசாலை விடுமுறை, சனி. ஞாயிறு என்றால் பெடியனுக்குச் சித்திரவதை தான்.

தனது ஹேசிங் சைக்கிளில் மகனையும் ஏற்றிக் கொண்டு சலுங்குக்கு வந்து விடுவார். “மூதேவி எட்டாம் வகுப்புப் படிக்குது. ஒரு மண்ணும் தலைக்குள்ள இல்லை. கடவுள் களி மண்ணத்தான் வைச்சு விட்டிருக்கிறார்!. இரு, இரு களி மண்ணைக் கழுவித் தாறன்!” என்று கருவுவார்.

சலுங்குக்குன் உள்ள பின் அறையில் ஒரு மேசை கதிரை போட்டு மகனுக்குப் படிப்பத்தல் நடக்கும். “பேய் பிலத்தெல்லே வாசிக்கச் சொன்னனான். ஜையர் மந்திரம் சொன்ன மாதிரி புறபுறுக்கிறாய்! சுத்தமாய் வாசி! இஞ்ச எனக்குக் கேட்க வேணும்”

“பேய் தும்புத்தடியக் கொண்டு வா! கூட்டு! தண்ணியை எடுத்து வை, மெசினத் துடைச்சு வை, கத்திரிக்கோலைத் தீட்டு, கத்தியைத் துடை..” என்று கட்டளை போட்டபடியே இருப்பார்.

“ஏன் கானும் படிக்கிற பிள்ளைய இதுக்க கொண்டந்து வைச்சு முறிக்கிறீர்?” என்று யாரும் அனுதாபப்பட்டால்!” “நான் அப்புவிட்டக் குட்டு வாங்கித்தான் தொழில் படிச்சனான். பள்ளிக்கூடமும் போனான். ஜேஸியும் பாஸ் பண்ணினான். இவை இப்ப படிச்சாத்தானே நாளைக்கு தலைநிமிர்ந்து நடக்கலாம்... உத்தியோகம் பாக்கத்தான் கூடாட்டிலும் நாலு பேரை வைச்சு தொழில் நடத்தவாவது படிக்க வேண்டாமே! இப்பிடி இறுக்காட்டி இவங்கள் படிக்க மாட்டாங்கள்; விளையாட்டுக் கூடிப்போச்சு! பாப்பமன் என்ன நடக்குது என்னுடீ....” என்று நியாயப்படுத்துவார்.

அது போலவே தொழில் பழக வரும் இளைஞர்களுக்கும் தொழில் பழக்கி விடுவார். அவர்கள் தவறு இழைக்கும் பட்சத்தில், அதற்கென்று இருக்கும் தோல்பட்டியால் சடார் என்று ஒரு அடி தண்டனையாக விழும். அது தொழிற்சத்தும் கருதிய வீச்சு. உண்மையான சடுபாடு உடைய இளைஞர்கள் அதனையும் ஏற்றுக் கொண்டு தொழில் கைப்படிய வந்தவுடன் சம்பளம் போதாது என்று புறங்காட்டிப் போய்விடுவர்.

காலையில் சலுங் திறந்தால் மாலையாகி பொழுதுபட கடை மூடும் வரை இயந்திரமாக இயங்குவார். கண் பார்க்கும், கை செய்யும், வாய் பேசும், செவி கேட்கும், மூளை சிந்திக்கும். உரையாடலால் உறவாடுவார்.

(இன்னும் வருவார்கள்)

எஞ்சல் ஊர் மாநி

- சிவகாமி -

எங்கடை முகப்புக் கடை அக்கா நல்ல வடிவும் சுறுசுறுப்பும். எந்த நேரமும் எல்லாரோடையும் நல்லாக கதைப்பா. அவான்றை கதை கேட்க எல்லாருக்கும் ஆசை. சாமானுக்கு வாறுவைக்கு படபடவெண்டு அவை அவை வந்த ஒழுங்கிலை தான் சாமான் குடுப்பா. முந்தின கடை மனிசன் மாதிரி அரசாங்க உத்தியோகத்தை, கைக்காச வைத்திருக்கிறவை, நிரந்தர வருமானமில்லாத ஆக்கள் எண்டு சாமான் வேண்டுறவையிலை பாகுபாடே பாக்கமாட்டா.

எங்கடை பிறந்த ஊரிலை மூண்டு கடையள் இருக்குது. ஒண்டு ஊர் முகப்பிலை. மற்றது ஊர் நடுவிலை. மற்றது எல்லையிலை மூண்டு கடையளும் பறவாயில்லாததுகள். எங்கடை ஊர் ஆக்களின்றை தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யுத்துகள். ஊர் முகப்பிலை உள்ள கடை கொட்டில் கடை. மற்றது இரண்டும் அவையின்றை வீட்டின்றை முன்புத்திலை இரும்புக் கம்பி போட்டு கிறாதி அடைச்ச கடையள். ஊரின் நடுக்

தேவையள் பூர்த்தியாகும். அதாலை கூடுதலாய் குழந்தையள் முகப்புக் கடையிலை சாமான் வாங்குகிறதுதான் வழக்கம். அத்தோடை அது ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு கிட்ட இருக்கிறதும் ஒரு காரணம். குட்டிப் பலசரக்குக் கடையெண்டாலும் ஓமவாட்டர், சிறைப்பாட்டர், டிஸ்பிரின் என மருந்துச் சாமானுக்களோ, பற்றியள், பல்புகள் எனவோ தையல் வேலைக்கு நூல் கட்டை, தையல் ஊசி, மெசின் ஊசி, கழிநூல், புகையிலை, விறகு, சட்டிபானை, அகப்பை, லாம்புச் சிமிலி எண்டு சகல சாமான்களும் கிடைக்கும். ஆனால் இந்தக் கடையிலை சின்னப்பிள்ளையள் புத்தகத்திலை ஒட்டு தண்ணிப்படம், பச்சை சிவப்பு மஞ்சள் ரோஸ் எண்டு கலருக்களை இருக்கிற நல்ல வித்தை வித்தை உருவம் போட்ட வாயிலை போட்டதும் கரைஞ்சு போற இனிப்பு, இது இரண்டும் இருக்காது. அது வேண்டுதெண்டால் சின்னாக்கள் ஊரின் நடுக்கடைக்குப் போக வேணும்.

கடைக்கும் எல்லைக் கடைக்கும் போனால் சின்னாக்கள் நிக்கிறது முதலாளிக்குத் தெரிய வராது. கடைச் சாமானுகளும் சின்னாக்களுக்குத் தெரியாது. அந்த நேரம் கடைக்கு சாமான் வாங்க வந்த ஆரும் பெரியாக்கள் சொன்னால்தான் அந்தக் கடையளிலை சின்னாக்களின்றை

இந்த முகப்புக் கடையிலை இந்த அக்காவுக்கு முந்தியிருந்த ஆள் இந்த இரண்டு சாமான்களையும் குழந்தையள் எத்தினதற்ம் போய் “இருக்குதோ” எண்டு கேட்டாலும் குழந்தையளின்றை அரிக்கண்டம் தாங்கேலா தெண்டு வாங்கியிந்து வில்லாது. இது லாபமும் குறைவு தானே.

சிறுக்கதை

முகப்புக் கடைக்கார ஆள் விடிய நாலு மணிக்கெல்லாம் கடைக்கு வந்திடும். வந்து கடையை சுத் தம் பண்ணி தன்னி தெளிச் சுக் கூட்டி பெற்றோல்மாக்கைச் சொழுத்தி கடைக்கு சிரட்டை ஏர்த்து சாம்பிராணி காட்டி யாவாரத்தை ஆரம்பிக்கும்.

அண்டைக்கு கடைக்கு ஆர் யாவாரத்திற்கு முதல் முதல் கைவியளத்துக்கு வாறதெண்டதை ஆவலாய் எதிர்பார்க்கும். அண்டைக்கு கைவியளத்துக்கு சாமான் வாங்கப் போற ஆஸைப் பொறுத்தது தான் அவரின் அன்றைய யாவாரத் தினம் அமைதியாகப் போகுமோ சன்னத்திலை போகுமோ எண்டது தீர்மானிக்கப்படும். அதாலை ஊராக்களுக்கு விடியப்பறம் கடைக்குப் போறதெண்டால் பயம். பேந்து “தரித்திரங்கள் தரித்திரங்கள். விடிய வந்திதுகள். முதேசி பிடிச்ச முகத்தோடை நிக்குங்கள். அதாலை என்றை இண்டையை பொழுது வீண்” எண்டு ஏகம். இந்தளாத்துக்கும் இந்தானுக்கு வயசொன்டும் அதிகமுமில்லை. ஒரு முப்பத்தைந் து நாப்பது இருக்கும். இதாலை சனங்களெல்லாம் விடிய கடைக்கு வராமல் முதல்நாள் இரவு கடை பூட்ட முதலே கையில் காசிருக்கிறவை தங்களுக்குத் தேவையான சாமானுகளை வேண்டி வைச்சிடுங்கள். இரவிலை பார்த்தால் அந்தக் கடையிலை எங்கடை சனங்களைக் காணலாம். அந்தக் கடையிலை மின்கெடுகிறதுக்கெண்டே சனம் ஆள்மாறி ஆள்மாறி ஒருத்தர் போக ஒருந்தரை ஒருந்தர் வீட்டுச் குடுக்குங்கள். ஏனெண்டால் அவருக்குச் சனம் குறைஞ்சுதெண்டால் கொஞ்சம் கொதி குறையும் எண்டாலை. பெரியாக்கள் என்ன செய்யறது எண்டால் தாங்கள் கடையிலை நின்டு களைச்சுப் போய் தங்கடை சின்னாக்களை அனுப்பி விடுவினம். அவை வந்து சின்னாக்களோடை சின்னாக்கள் அதுக்கை கூட்டாளி பிடிச்ச சில்லறைக் காசிலை ராசோ குருசோ விளையாட்டெல்லாம் சத்தம் போடாமல் விளையாடிக் கொண்டு இருப்பினம். அவைக்கு அண்டைக்கு படிப்பு அவ்வளவுதான். அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூட வீட்டு வேலை செய்யாமல் போனால் வாத்தியார் அடிப்பாராக்கும். அதுபற்றி அவைக்கு பரவாயில்லை. ஆனால் அந்தக் கடைக்கு ரோசமுள்ள அம்பிளையன் எவையும் போறது இல்லை. வயது வந்த பொம்பிளையனும் குழந்தையனும் கிழு கட்டையனும் தான். ஆனால் மத்தியானம் போலை கடைக்கு பின்புறத்துக்கு அம்பிளையன் போவிட்டுப் போவினம். அந்த நேரம் குழந்தையளோ பொம்பிளையளோ கூட கடைக்கு அவ்வளவாய்ப் போறேல்லை.

இந்த கடையாள் அஞ்ச வருசமாய் அந்த ஊரிலை கடை வைச்சிருக்குது, ஆனால் என்னும் எங்களிலை ஒரு பாசம் பழக்கம் வந்ததா தெரியுறேல்லை. ஒரு சிலரோடை மாத்திரம் நல்ல குளிராய்ப் பழகுவார். அவையின்றை குழந்தையனுக்கு இனிப்பெல்லாம் சும்மாவும் குடுப்பார். சில பிள்ளையன் இனிப்புக்குக் காச கொண்டு போனாலே கவனியாமல் அரை மணித்தியாலமும் இருப்பார். போன உடனேயே இனிப்புக்

குடுக்கிறது ஆருக்கெண்டால் கொப்பிக் கணக்கு வைச்சு சாமான் வேண்டுற ஆக்களின்றை சின்னப் பிள்ளையனுக்கு. அவையள் மாதம் முடிவிலை கணக்கை வடிவாய்ப் பார்த்து சளையாய்ப் பிபிடியே குடுத்திடுவினம். அவை மாதாந்த வருமானக்காரர். அரசு உத்தியோ தத்திர்கள். நாங்கள் ஆர்? சாதாரண விவசாயின்றை பிள்ளையள் தானே. அப்பப் பவருமானம் வரேக்கை காசை அரையாயோ குறையாயோ குடுத்து கணக்கு முடிக் கிறனாங்கள். அதுதான் அந்த மனிசன் எங்களோடை பாரபட்சம் போலை. நான் கொப்பியைக் கொண்டேய் சாமான் வேண்டுறதெண்டால் அழுவன்.

“எனி கொப்பிக் கணக்குக் கூட்ட வேணும். கொம்மாட்டைச் சொல்லு” எண்டு சொல்லியிட்டால் நான் பேந்து கடைய்க்கம் போகவே மாட்டன். அம்மா அஜஸ்ற் பண்ணி அங்காலை இங்காலை சாமானுக்களைக் கடன் வாங்கி காசு குடுக்கிறவரையும் வீட்டுச் செலவுகளைச் சமாளிய்பா. ஆனால் நாங்களும் தவணைக்கு முன்னுக்குப் பின்னுக்காய் காசையும் குடுக்கிறதுதானே. இந்தக் கடைக்கார மனுசனுக்கு ஒரு பழக்கம். குழந்தையளை நுள்ளுறது. சின்னப் பொடியனுக்கு குண்டியள்ளை கிண்டியளிலை கிள்ளும். இதை எல்லா அம்மாமாரும் தங்களுக்கை கதைப்பினம். இது எங்கடை அம்மாக்குத் துண்டறப் பிடிக்காது. அதாலை குழந்தையளை கடைக்குப் போக விடுறேல்லை. ஒரு நாள் எங்கடை வீட்டை ஒரு சொந்தக்காரர் வந்தவை காரிலை. அவை காரிலைதான் எங்கடை வீட்டை வாறது வழக்கம். அதிலை வந்த ஒரு மருமகன் எங்கடை ஒரு குழந்தைக்குப் பத்து சதம் குடுத்தார். அதை அந்தக் குழந்தை அங்கை இருந்த எல்லாக் குழந்தையனுக்கும் பங்கிட்டுப் போட்டு தளக்குக் கிடைச்ச ஒரு சதத்தோடை கடைக்குப் போச்சது. போய் என்ன சாமான் வேணும் எண்டு கேட்க அது தன்னட்டை உள்ள ஒரு சதத்தை குடுத்து “இனிப்பு வேணும்” என்ன அந்த ஒரு சதத்தை வேண்டி காசைப் பாத்திட்டு இந்தக் காசுக்கு இனிப்பில்லை இதுதான் தரலாம் எண்டு நெந்தியிலை அழுத்தி திருப்பி அனுப்பியிட்டான்.

வீட்டை குழந்தை அழுகையோடை நெந்தியைப் பொத்திக் கொண்டு வரவே நாங்கள் துடிச்சுப் போனம். விசாரிச்சதில் கடைக்கார மாமா இனிப்புக் கேட்டதுக்கு “காசாலை நெந்தியிலை அழுத்தினவர்” எண்டு குழந்தை தன்றை கைக்குள்ளை பொத்தி வைச்சிருந்த செம்பு ஒரு சதத்தை எடுத்துக் காட்டுது. குழந்தையின்றை நெந்தியிலை ஒரு சதக் குத்தியின் அடையாளம். தோல் சிவந்து வீங்கித் தெரியுது. வந்த புதிய மருமகனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வருகிறது. குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு விறுவிழெண்டு கடைக்குப் போகிறார். நாங்கள் மறிக்க மறிக்க கேட்காமல் போய் ஞாயம் கேட்கிறார். கடைக்காரன் பயந்திட்டான். உடனை கூழைக் கும்பிடு போட்டு நான் சும்மாதான் தொட்டனான். அது பிள்ளையின்றை பிஞ்ச நெந்தி, ஆனால் நிறம், உண்மையாய்ப் பதித்தான். நான் சும்மா விளையாட்டுக்குத்

சிறுகதை

தான் தொட்டான் என்னு சமாளிக்கிறான். பேந்து அவன் இனிப்புகள் அது இது என்னு குழந்தைக்குக் குடுத்து சமாளிக்க நினைக்க அந்த உறவுக்கார மருமகன் அவர் தந் ததெல் லாத் தையும் மறுத்து பிள்ளைக்கு வேண்டியதெல்லாத்தையும் பிள்ளையிடம் கேட்டு தனது காசில் குழந்தைக்கு வாங்கிக் கொடுத்து வீட்டுக்கு கூட்டியாறார். “இப்பிடிப்பட்ட பொல்லாதவனை ஊராக்களோடை பழகிற கடை வேலைக்கு விடுகிறதோ. இவன் கசாப்புக் கடை நடத்தத்தான் சரி” என்று வந்த மருமகன் தன் அபிப்பியத்தைக் கூறுகிறார்.

இப்பிடி இருக்கேக்கை இந்தக் கடைக்காரனுக்கும் கடையைப் போட்டுக் குடுத்த தமையனுக்குமிடையில் ஒரு நாள் விழியப்பறம் கூடும் சண்டை. ஒரே சத்தம். அன்று கடை பூட்டு, கடை இண்டைக்குத் திறக்கும் நாளைக்குத் திறக்கும் எண்டால் கடை தொடர்ந்து திறப்பவேயில்லை. பிறகுதான் கதை தெரிய வருகுது. இவை இரண்டு பேருக்குமிடையில் ஏதோ பிரச்சினை என்னு.

இந்தக் கடை இல்லாமல் இருக்கவே இந்தக் கடை வாடிக்கைக்கார ஆக்களுக்கு பெரிய கஷ்டமாய் போயிட்டுது. ஊரின்றை நடுவிலை எல்லையிலை மற்றுக் கடையளிந்தாலும் கிட்டவா ஓடிப்போய் தங்கடை சாமான்களை வேண்டியந்ததுகளுக்கு கொஞ்சம் தூரப் போறது சிரமமாப் படுகிறது. கடை உரிமையாளரிடம் திரும்புவும் கடையைத் திறக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுக்கின்றனர் ஊராக்கள். அவர் தனக்கு வயது போயிட்டுதென்றும் தன்னாலை கடையைத் தனிய நடத்தறது கஷ்டம் என்றால் சொல்கிறார். “ஏதோ நல்ல முடிவாய் எடுங்கோ” என்று ஊராக்கள் அவர் கையில தங்கள் பிரச்சினையை ஒப்படைச்சிட்டு இருந்தினம்.

மனிசன் கொஞ்ச நாளாலை கடைக்கு வெள்ளை அடிச்சு நல்ல நாள் குறிச்சு எல்லாருக்கும் சொல்லி கடையைத் திறந்தது. உதவிக்கு வேறை ஆக்களை எடுக்காமல் தன்றை குமர்ப்பிள்ளையை வைச்கக் கொண்டு கடையைத் திறந்திரு. இது ஒரு ஆச்சரியம். பெட்டை கடை நடத்தறது. சும்மாவே கடைக்குச் சாமான் வேண்டவே பெட்டையளை விடுறேல்லை. அப்பிடியிருக்க அவர் கலியான வயதிலை இருக்கிற தன்றை குமரரைக் கொண்டந்து கடையைத் திறந்திட்டார். எல்லாருக்கும் ஆச்சரியம். அந்த திறப்பு விழாவன்னு அவர் எல்லாருக்கும் பிஸ்கற் எல்லாம் தந்தவர், காசு வாங்காமலே. அன்றைய தினம் கடையிலை காசு வாங்காமல் தாங்கள் விக்கிற சாமானுக்களைத் தந்தது சின்னாக்களுக்கு புதினம். அவையிலை இரண்டு மூண்டு பேர் இரண்டு தரமும் சோடா குடிச்சதாகச் சொல்லிச்சினம். பெரியாக்கள் கைவியளம் எல்லாம் குடுத்து சாமான்கள் வாங்கி வலு கொண்டாட்டம். அப்ப திறப்பு விழாக்கு வந்த சனங்களுக்கு அந்த கடைக்கார அப்ப சொன்னவராம் “உங்களை எல்லாரையும் நம்பித்தான் என்றை குமரை கடையிலை இறக்கியிருக்கிறன். நான் அங்காலை இங்காலை போகேக்கை என்றை பிள்ளையை

உங்கடை பிள்ளை மாதிரிப் பாத்துப் போடுங்கோ” என்னு. ஊராக்களிலை அவ்வளவு நம்பிக்கை அந்தாளுக்கு.

இந்த அக்கா கடைக்கு யாவாராத்துக்கு வந்த பிறகு ஒரு புதினம். எங்கடை ரோட்டிலை இருக்கிற குமர்ப்பிள்ளையளைலாம் இப்ப கடைக்கு சாமான் வேண்ட வெளிக்கிட்டிட்டினம். வீட்டுக்கை அடைஞ்சு கிடந்தவைக்கு இப்ப வெளிவிவகாரங்களை அறியிற அலகற இடமாய் கடை வந்தது.

மற்றுது கடையக்கா தனிய நின்டால் எல்லா வீட்டுக்காரரும் கவனிச்க உடனை தங்கடை சின்னப் பிள்ளையளையோ ஆச்சிமாரையோ அவாக்கு துணைக்கு அனுப்பிப் போடுவினம். பத்து மணித் தேத்தண்ணி, நாலு மணித் தேத்தண்ணி எல்லாம் அவாக்குக் குடுக்கிறது கடையின்றை இரண்டு அயலும் தான். இப்பிடி இருக்க அந்த அக்காக்கு கலியானம் சரிவரவே கடைக்கார அப்புவுக்கு அடுத்தபடியாக கடையைப் பூட்ட வேண்டிய நிலை. சனங்களுக்கு கவலைதான். என்ன செய்யுறது. இப்பிடியே யோசிச்கக் கொண்டு இருக்க அப்பு தன்றை மகன்றை படிப்பு முடியும் வரையும் கலியான நாளை நாலு மாதம் தன்னிப் போட்டு மகனை கடை யாவாரத்துக்கை விடுகிறார். அந்தப் பொடியன் ஏ.எல். படிச்சிருக்கலாம். ஆனால் அப்பு அப்பிடி விடேல்லை.

அந்தப் பொடியனும் நல்ல வடிவான குணமான பொடியன். முக் கும் முழியும் வெள்ளையும் நெளித்தலையிருமாய் அவனைப் பார்க்க ஆசையாய் இருக்கும். இந்தப் பொடியன் கடைக்கு வந்ததும் முதல்லை செய்த வேலை இதுவரையும் இந்தக் கடையிலை விக்காத தன்னிப் படத்தையும் வாய்க்கை போட்டதும் கரைஞ்ச போற இனிப்பையும் வாங்கிப் போட்டது தான். அதாலை அந்தக் கடையிலை ஒரே சின்னாக்களின்றை கும்பல்.

மற்றுது வயது போனவைக் கெல் லாம் வாழைப்பழம் பாண் எண்டு சும்மா குடுக்கும். ஏழையுங்கு, அன்றாடம் காச்சியுங்கு, மற்றவைக்கு குடுக்கிற விலையிலும் பார்க்க விலை குறைச்சுக்கு குடுக்கும். கடனையும் வீட்டுப் பிடிக்கும்.

கடையிலை தன்றை வீட்டிலையிருந்து வாற சாப்பாட்டை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கேக்கை ஆரும் கஷ்டப்பட பிள்ளையள் வந்தால் அதுகளையும் கூப்பிட்டு பொடியன் சாப்பிடச் சொல்லும். வேண்டாம் எண்டு வெட்கப்பட்டு அந்தப் பிள்ளையள் சொன்னாலும் விடாமல் சாப்பாட்டைக் குடுக்கும். அதுகளின்றை கடையை அவைக்கு விளங்காத மாதிரி கடைவிட்டு கேட்டிட்டு அவைக்குத் தேவையான சாமானுக்களை அறிஞஞ்சு குடுக்கும். அப்பிடியான ஒரு பிள்ளை தான் இந்தக் கடை நடத்திற் பிள்ளை.

“இப்பிடி விலை குறைச்சு கடை நடத்தறது உங்களுக்கு நஷ்டமெல்லோ” எண்டு கேட்டால் “அதுக்குத்தான் நான் கடைக்குப் பின்னாலை ஒரு யாவாரம் நடத்துறனே. அதிலை வாற ஆதாயம் இந்த

சிறுக்கை

நட்டத்தை சரி செய்யும்” என அந்தப் பொடியன் சொல்லும். ஒ கடைக்குப் பின்னுக்கு ஆழ்பிளையை போய்ப் போய் வாறவை தான் காறாய்பித் துப்பிக் கொண்டு. முந்திக் கடை நடத்தின அந்த பொல்லாத மனிசனும் கடை நடத்தேக்கை ஆக்கள் கடைக்குப் பின்னுக்குப் போய் துப்பித் துப்பிக் கொண்டு வாறவை தான்.

அந்த வடிவான பொடியன் கடையிலை நிக்க வந்ததும் அந்த ரோட்டிலை குமர்ப் பிள்ளையை வைச்சிருக்கிற தாய்மாரெல்லாம் தங்கடை குமர்ப் பிள்ளையளுக்கு இதுவரையும் சொல்லாத அந்தக் கடைக்காரர்றறை குலம் கோத்திரம் பற்றிச் சொல்லி “எங்கடை ஆக்கள் அவையின்றை ஆக்களுக்கை சொம்பு தண்ணி எடுக்கிறேல்லை” என்டு கதையோடை கதையாய்ச் சொல்லிச்சினம். ஆரும் பெட்டையள் அந்தப் பெடியனிலை மயங்கியிட்டாலும் என்டு. பொடியன்றை குலம் பற்றி தெரிஞ்சாலும் பெட்டையள் அந்த ரோட்டாலை போகேக்கை நெசா ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் பொடியனைப் பார்க்காமல் விடுகிறேல்லை அவனைப் பார்க்கவேணும் போலையே இருக்கும். கொஞ்ச நாளாய் அவனைப் பற்றித் தான் பெட்டையளுக்கு கதை. அவன் என் னேட்ட இன்டைக் கு போட்டிருக்கிறான் என்டெல்லாம்.

ஆனால் நான் கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிறகு அந்தப் பொடியனைப் பாக்கிறதை விட்டிட்டன். அவனும் பாக்காமல் விட்டிட்டான்.

* * *

இது நடந்தது இருபது வருடங்களுக்கு முதல்.

இப்ப ஊர் ஊராய் இல்லை. சனமெல்லாம் இப்பெயர்விலை அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கலைஞ்ச போக்கதுகள். பழைய சனங்களே எங்கடை ரோட்டிலை இல்லை. ஆர் ஆர் எங்கை இருக்கினம் என்கடைக்கலைகளே சரிவர ஒருத்தருக்கும் தெரியாது.

நாட்டுக்கு யுத்த நிறுத்தம் வரவே யாழ் - கொழும்பு தரைவழிப் பாதை ஏ9 திறக்கப்பட, ஊர்விட்டு இலங்கையின் தலைநகரில் வசிக்கும் நாங்களும் ஊர் போனால் எங்கடை ரோட்டு உருமாறிப் போக்கது. வீடுகள் எல்லாம் பத்தையள், வீடுகள் பெயின்றுகள் இல்லாமல் புழுதி படிஞ்சு சிதிலமடைஞ்ச போய்க் கிடக்குது.

ரோட்டாலை போறம். எங்கடை ஊர்க் கடை இருக்குது. கடை தூசு படிஞ்சு ஒன்றிரண்டு போத்தலோடை பாதி வாழைக்குலை கட்டித் தொங்கினபடி. கடைக்கு முன்னாலை இரண்டு நிழல் பூவரச். அதுக்குக் கீழை ஒரு பனாவ் குத்தியிலை ஒரு சீவன். அது எங்களை அடையாளம் காணேல்லை. தன்றை பாட்டிலை எந்தவித விஸ்தாரமுமில்லாமல் பாத்துப் போட்டு கம்ம இருக்குது. எங்களுக்கு ஆளை விளங்குது.

ஜூயோ ஆள் அரைவாசியாய் தாடி மண்டி

ஹத்தைப் பினாட்டாய் எங்கடை சுந்தர். எங்கடை சுந்தற்றை கோலம் மாறியதோ நீ எத்தினை பேரை வாழ வைச்சனி. எத்தினை பேற்றை பசித்த வயித்துக்கு சோறு போட்டனி. உனக்கிந்தக் கோலமோ? கண்ணிலை ஓளியில்லை. ஆனால் அதே பச்சாதாபமான பார்வை. சாந்தம். மன அமைதி.

நாங்கள் ‘சுந்தர்’ என்கிறம். அவர் ‘ஆரது’ ஆருங்கோ நீங்கள். ஆக்களைச் சரியாய் விளங்கேல்லை. குரல் தான் நல்லாப் பழக்கநாயிருக்குது” என்று யோசிச்சிட்டு. “நந்தினியோ நீங்கள்” என்கிறார். ‘ஓம் நான் நந்தினி’ என்கிறன். அவர் கண்களில் ஒரு பொறி.

“அடே நீங்களே, வாங்கோ. வாங்கோ. இருக்க வாங்கும் உடைஞ்சிட்டுதூங்கோ. இந்தப் பளம்குத்தியிலை தானுங்கோ இருக்க வேணும். பொறுங்கோ பேப்பர் எடுத்தாறன் போட்டிட்டு இருக்க” என்று கடைக்குள் போகிறார்.

நான் தடுத்து, “இல்லை ஊரைப் பாக்க வந்தனாங்கள். அப்பிடியே உங்களையும் பாத்திட்டுப் போகலாமென்டு” என்டு சொல்லுகிறேன்.

அவர், “வந்திடங்களோங்கோ என்னைப் பார்க்க நினைச்சு” என்று சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டு ஒரு சோடாப் போத்திலை உடைக்கப் போகிறார். நாங்கள் “வேண்டாம் வேண்டாம்” எனத் தடுத்தும் சுந்தர் எங்களுக்கு அந்தப் பஞ்ச நிலையிலும் கொழும்பின் விலையில் முன்று மடங்கு விலையான இனிப்புச் சோடாவை உடைத்துத் தந்து எங்களைக் குடிக்க வைக்கிறார்.

நாங்கள் சோடாவைக் குடிச்கக் கொண்டு கதைக்கும் போது “என் சுந்தர் நீங்களும் உங்கடை சகோதரங்கள் எல்லாரும் இருக்கிற ஜேர்மனிக்குப் போகலாம் தானே” எனக் கூற; “எல்லாரும் கேட்டவை தானுங்கோ. நான் தான் போகேல்லை. ஊரிலை எங்கடை சனங்களோடை இருக்குமாப் போலை வருமே” எனக் கலக்கிமின்றி கூறுகிறான்.

பாவம் பொடி. இல்லை மனுஷன். கிணத்துத் தவளயாய் உலக அனுபவமில்லாமல் கதைக்குது. ஒருக்காய் ரூறில்றாய் வெளிநாடு போச்கதெண்டால் வெளிநாட்டு ருசி பிடிப்பட்டிடும். பேந்து ஊர்ப்பக்கம் தலைகாட்டாது. ஆரும் வலு லெவலாய் வந்திடுவர் என்டு நாங்கள் அவரை வெளிநாடு போனால் கஷ்டமில்லாமல் வாழலாம் என்டு புத்தி சொல்லுறும்.

அதுக்கு அவர் “நீங்கள் சொல்லுறது உண்மை தானுங்கோ. நீங்கள் என்றை நல்லதுக்காய் கதைக்கிறது சந்தோசமுங்கோ. ஆனால் இவ்வளவு கஸ்தத்துக்கையும் இங்கை இருந்து வாழ்ந்திட்டம். இதை விட இனி என்ன கஷ்டம் இங்கை வரப் போகுது. பரவாயில்லையுங்கோ. எனக்கு என்னமோ தெரியேல்லையுங்கோ. இந்த ஊர்ச் சனத்தோடை சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை எங்கை போனாலும் கிடைக்காதெண்ட நம்பிக்கை” என்கிறான்.

நாங்கள் சரி அது அவன் இவ்டம் என்று அதைக் கதைப்பதை விட்டு விடுகிறோம். அப்போது தான் என்

மகள் நான் நின்ற கடையடியால் போக, “இஞ்சாருங்கோ உதிலை போற பிள்ளை உங்கடை மகளோங்கோ” என்று கேட்கிறார்.

நான் அவவை அறிமுகப்படுத்தாமலே “ஓம் என்னென்டு தெரியும்” என அவரைக் கேட்க; “அவா அப் பிடி யே உங் களை உரிச் சு வைச் சுப் பிறந்திருக்கிறாவுங்கோ. அதே முக்கு, அதே வாய், அதே கண், அதே நிறம்! என்றை கண்ணுக்குள்ளை இப்பவும் நீங்கள் அப்பிடியே நிக்கிறிங்கஞ்கோ” என்கிறார்.

நான் அதிர்ந்து விடுகிறன். என் கணவரும் பக்கத்திலை நிக்கிறார். அவர் சுந்தருடைய பழைய கூட்டாளி. அவருக்கும் தெரியும். சுந்தர் நான் பெட்டையாயிருக்கேக்கை என்னிலை விருப்பம் என்று கச்சான் வாங்கித் திருவிழாவுக்குத் தந்ததும் நான் மறுத்ததும். நான் மறுத்ததென்று ஒரு சொல்லிலை சொல்லிப் போட்டன். ஆனால் எனக்கு சுந்தரில் ஒரு சடுபாடு என்னையறியாமல் இருந்ததான் இருக்கு எண்டதை சுந்தர் கச்சான் வாங்கித் தந்ததும் எனக்குப் புரிந்து. அந்த உடனை எனக்குள் ஏற்பட்டிருந்த அந்த வித்தியாசமான உணர்வு பற்றி பயந்திட்டன்.

அந்தக் கணத்தில் எனது உறவினர்கள் சுந்தர் கடைக்கு வேலைக்கு வந்ததும் அவனின் குடும்பத்துடன் எங்கள் குடும்பம் தண்ணி செம்பு எடுக்காதது பற்றிக் கூறிய எச்சரிக்கை உணர்வு மேலோங்கி விடவே அவன் மீது எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த இரசாயனம் மாற்ற உணர்வு தாழ்ந்து அவன் வாங்கித் தந்த கச்சானை மறுத்ததும் அதன் பின் இன்று தான் நான் சுந்தருடன் கதைத்தது. என் அதிர்ச்சியை மறைத்தபடி நாங்கள் கையில் வைத்திருந்த கண்டோல்களில் நான்கைந்தை எடுத்து அவர் கையில் கொடுத்து “உங்கள் குழந்தைகளிடம் கொடுங்கோ” எனக் கூறி விடை பெறுகிறோம்.

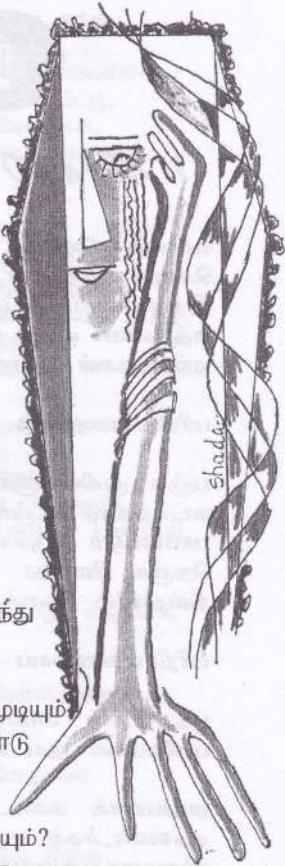
அப்பால் விலகி ஊரில் உள்ள எங்களுக்குத் தெரிந்த வீடுகளிற்கு விசிற்போகும் போது தாங்கள் இடப்பெயர்வின் பின் சாப்பாட்டுச் சாமான்களின் தட்டுப்பால் பட்ட கஷ்டங்களையும் அந்த வேளையில் எங்களுர் கடையில் சுந்தர் சாமான்களை ஞாயமான விலையில் வாங்கியந்து வித்ததையும் காசு இல்லாதவர்களுக்கு எப்போது தருவார்கள் தானே என்ற நம் பிக்கை அடிப்படையில் பொருட்களைக் கொடுத்ததையும் அகத்தியாக வெளியேறும் போது பிள்ளைகள் கைவிட்டுப் போன முதியவர்களுக்கு அவர் செய்த உதவியளையும் ஒருவர் மாறி ஒருவர் கூறினார்.

அயன் குலையாத உடுப்புடனும் புழுதியற்ற செருப்புடனும் கன்னக் கதுப்புடனும் பளபளக்கும் தோலுடனும் இருக்கும் நாங்கள் எங்கே ஓட்டி ஒலர்ந்த தோலுடன் புழுதி படிய ஊத்தைச் சற்றதுடன் தாடி மண்டிய முகத்துடன் ஒளி இழந்து போன சுந்தர் எங்கே.

ஓ சுந்தா! நீ எங்கள் ஊர் மக்களின் தெய்வமாக எங்கோ உயர்ந்து விட்டாய்ப்பா. உன் அங்கு காத்திரமானது எவர் மேலும்.

தீட உயிர்

-கலைச்செல்வி-

தெருவோரம் உட்கார்ந்திருந்து
திருவோடு ஏந்துபவர்கள்
நம் நாட்டில் மிகக்குறைவு.
பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளாமுடியும்
ஆனால் கொலை வெறியோடு
சுகுமூல் ஏந்துபவர்கள்
நம் நாட்டில் அதியியர்வு
இதற்கு என்ன செய்ய முடியும்?
திருவோடு ஏந்துபவர்களுக்கு
அடிப்படை சுதி கொடுத்தால்
அவர்கள் நிலை மாறிவிடும் - ஆனால்
சுகுமூல் ஏந்துபவர்களுக்கு
அடிக்கடி வயிறு (வலி)த்தால் தான்
சுகுமூல் கைநழுவும்
இல்லையெனில் ரவைகள்தான்
சுகுமூல் பிரிந்து பலரின்
உடல் உயிர் பிரிக்கும்
அதிலும் இளையிர் பிரிப்பதில்
அவ்வளவு கொள்ளைப் பிரியம்
அதனால் இங்கொரு பழமொழி
புதுமொழியாகக் கேளுங்கள்
காவோலை விழக் குருத்தோலை
சிரிப்பது என்பது பழமொழி
இப்போதெல்லாம் குருத்தோலை விழ
காவோலை அழுவது தான் புதுமொழி
வன்முறை மயானத்தில் எத்தனை
வாலிப் உயிர்கள் வாழ்வை புசிக்கு முன்பே
புதைகுழிக்குள் புதையண்டு போகிறது.
அவர்களின் இறுதிப் பயணத்தில் கூட
இருக்கப்பட்டவர்கள் கலந்து கொள்வதில்லை.
ஏனெனில் இருக்கப்பட்டவர்கள்
இழக்கப்படுவதற்கு இதுவும் காரணமாகலாம்.....

நிலாக்கீற்றன் கவிதைகள்

1. மசாகர் ஸஸ்ரணம்

வெசாக் நிலவை
வெட்டவைத்து விழுத்திவிட்டு
இரவுகளைப் பொற்றனமிக்க
எத்தனை விளக்குகளை
ஏற்றித்தான் என்ன

பரிந்ரவரணமாய் வரனம்!

பஞ்ச முகில்களும்
நட்சத்திரக் குஞ்சுகளும்
பாயோடும் படுக்கையோடும்
நெஞ்சு பின்தக
நீஞ்துயில் கொள்ள

பரிந்ரவரணமாய் வரனம்!

புத்தமிரண் அவதரித்த
புனிதமான நாட்களிலை

மதுபானக் கடையல்லாம்
கதவடைச்சுச் சாத்தி
இனவாத மதுவற்றி
எம்மவரும் சேர்ந்தன்ன

பரிந்ரவரணமாய் வரனம்!

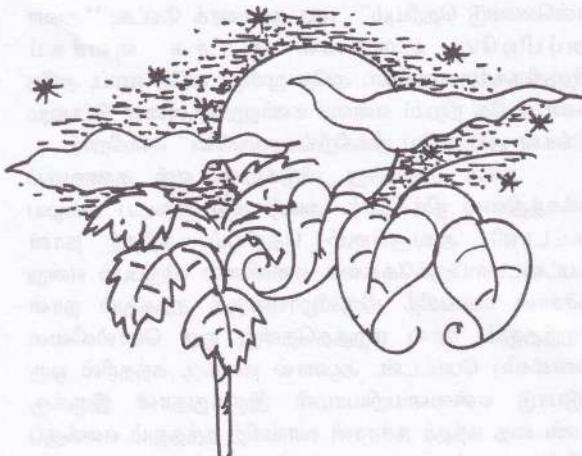
புத்தமிரண் அவதரித்த
புனிதமான நாட்களிலை

கொல்லுதற்குத் தடைவிதித்து
கொருத்த நல்பட்டியலில்
அங்குமாடு கோழியண்டு
படுப்பவித் தமிழ்மனிதன்
பெயர் அதிலுமில்லை

உப்புக் கடலும் ஊதல் காற்றும்
ஓய்யரி சுமந்தவர
கற்றாளைக் கடில்லாம்
காய்ந்து பேன செந்துள்கின்

காய்ந்து பேன செந்துள்கில்
கடையல்லுதிக் கடையல்லுதி
காலமும் கரைகிறதோ!

அல்லைப்பிட்டியும்
அல்லல்பட்டுப் பேனது!

2. ஸஸ்ரண பூஜை

களைப்பின்னம் மறநுண்ணம்
காலையேற்றி விடுகின்றார்
பொசன் நிலவை வரவேற்க
புத்தாய் ஏதும் செய்யின்று

வரளைகுத்தக் கொருத்து
வழியுறைப்பி வைத்தவனே
சீரி ஸங்கா மதா ~ உன்
பணி செய்யப்படுப்பட்டோம்
யய்ப்படாதே வாற் நி

அங்குமாடு கோழியன்றால்
தெரங்கவிட்டு உரித்தெடுப்போம்
அதுவே தமிழிரண்பதால்
உரித்தெடுத்து உறிஞ்சவிட்டு
பின்றர் தெரங்கவிட்டோம்

இனிதேயெல்லாம் முடிந்தாயிற்று
பொசன் நிலவே
இனி நீ வரலாம்

குருதிதெனித்து
செங்கம்பளம் விரித்து
சதைப் புத்தாவி
பதருவெல்லாம் காத்திருக்கு

போதிமரக் கிளையசைய
பொசன் நிலவே நீவர!

'மரதாவே மகனைக் கூப்பாற்று'
என்ற கதைசெல்லி
என்னைக் கற்பித்த
சின்ன வகுப்புப் பாடப் புத்தகம்
சொல்லித்தந்த வங்கரலை மண்ணே!

உன் மகவைக் கூப்பாற்று
மரதாவே ஏன் மறந்தாய்!

போதிமரக் கிளையசைய
இலையசையும் இடைவெளி வழியே
பொசன் நிலாவே நீவா!

3. காலமும் மண்ணும்

வெண்மண்ணேர செம்மண்ணேர
விண்ணநோக்கிப் பணவளரும்

பணவளரப் பண்ணுகின்ற
பணிசெய்யும் சார்வேரலை

சார்வேரலை மீதினிலே
சாவிவழுதும் விதியரணி

விதியரணி எழுதுவதோ
காவேரலை ஆருகுறன்ற
கருகுகின்ற கதைகளைத்தான்

கருகுகின்ற கதைகளைத்தான்
காலமும் மண்ணும்
கையேந்திக் கொள்கிறதோ

காலமும் மண்ணும்
கையேந்திக் கொள்வதனால்
சாவிவழுதி சாவிவழுதி
விதியரணி விரைகிறது

நீண்வாநம்

-அமளி-

எந்தவொரு வேலைக்கும்
நான் - நாற்காலியில்
துந்தும் போதெல்லாம்
‘அது’ வந்து
மேசையில் ஏறிக்
குந்திலிடுகிறது
நான் பேனாவை
எடுக்கும் போதெல்லாம்
பழிப்புக் காட்டியது
அதைக் கண்டு கொள்ளாமல்
நான் வேலையை
தொடங்கும் போது
பேனாவை பறித்தும் விடுகிறது

நான் கெஞ்சிப் பார்க்கும் போதெல்லாம்
கெக்கட்டம் போட்டுச்
சிரித்தும் கொள்கிறது
நான் மிஞ்சிப் பார்க்கும் போதெல்லாம்
எனக்கு முதுகைக் காட்டி
திரும்பி இருந்து விடுகிறது
ஆனால் அது
தொந்தரவு செய்வதை
நிறுத்துவதேயில்லை
நான் விலகிப்போக
நினைக்கையில்
எனது
கதிரையையும்
ஆக்கிரமிக்க முனைந்தது
அதனால் நான்
விலகிப் போனதேயில்லை
அதன்பின்
என் பேனாவை
நானே தூரவீசிவிட்டு
சில - ஆயுதங்களால்
என் வேலையை
தொடங்கினேன்
அதன் பின்னெல்லாம்
அது முஞ்சிக்கு முன்
பழிப்புக் காட்டியதில்லை
ஆயுதத்தை பறித்ததில்லை
மேசை மீது -
திரும்பிக்கூட இருந்ததில்லை
ஆனால் அது
தொந்தரவு செய்வதை மட்டும்
நிறுத்துவேயில்லை
மேசையை விட்டு
போகவுமில்லை

கதிரை மீதிருந்த முனைப்பைக்
குறைக்கவுமில்லை

ஆனால் -
மிகவும்
அடக்கி வாசிக்கிறது -

பை - பைஞ் - பை

பதுளை சேனார்ராஜா

“நாற்பது வருஷமா இந்த மலையைதான் பாக்கிரேன்... இந்த லயத்துல்... என்னென்னமோ நடக்குது.. இது அப்படியோதா இருக்குது.. குடசொறண இருக்கா... இல்ல... காத்து மழு..ம.... இந்த மலையில இருந்து கொஞ்சமாவது மாற்றம் இருக்கா... நானுதான்... இந்த மலை பார்த்துக்கிட்டே வளந்தேன்... நா... மட்டும் விட்டுக் கொடுக்கனுமா..... என்ன!... அசைஞ்சு கொடுக்கனுமா.....? இந்த மல மட்டும் அசைஞ்சு கொடுக்குதா.... என்..னா... நா... மாட்டேன்... மாட்டவே.... மாட்டேன்... ஒவ்வொருத்தனுக்கும் ஆசையும் லட்சியமும் இருக்கக் கூடாதா....? எனக்கு இருந்துபட்டா...குத்தமா....? ஏம்பட்டு ஆசையும் மத்தவங்களுக்கு புதிகாட்டி நா... என்ன பண்ணுறது? எவனும் நல்லாயிருந்திடக் கூடாதே.... எவனுக்கும் புதிக்காது. எனக்கு தோட்டத்திலே கெட்யாக் கெடக்கனுமனு தலையெழுத்தா என்னா? கொஞ்சம் மாறி அப்படி... இப்படி...னு வந்திடக் கூடா...தா... நம்ம யலுக புதுசேட்டு போகக் கூடாதா... வெளையாட்டு சாமன்

வைச்சி வெளையாடக் கூடாதாம்.. முத்தவன் மாஸ்ட்ருக்கு காச கொடுத்துத்தான்... நல்லா பாஸ் பண்ணினானாம்... அதெல்லாம் குத்தமா... நல்லாயிருக்கு.... நாயம்... ரோம்ப நல்லாயிருக்கு.. மாரியுத்தா... ஏம்பட்டு குடும்பம் நல்லாயிருக்கனுமனு எழுதிவச்சா... யாருதான் மாத்த முடியுமனு கேக்கிரேன். போன கெழம்... மாரியம்மன் கோவிலுக்கு “பல்ப்பு” வாங்கிக் கொடுத்து அதுல ஏம்பட்டு முத்தவனோட பேர போட சொன்னா... மாட்டேன்னு சொல்லுரானுங்க... அந்த மாதிரி எழுதினாதானே... யாரு கொடுத்தானு தெரியும். அது... குத்தமா... நேத்து.... தம்பிதுரய அவசரப்பட்டு அடிச் சுபுட் டேன் ....வேற பொம் பள வச்சிருக்கேணாம்....அதுவும்... சோமாவோட தங்கச்சியாம். அவேன் சொல்லுறான..... கோவம் வராம்... என்னா செய்யும்... கோவில் பூசாரி போல.... சாமிக்கு பூவா... போட முடியும்... ம... கேக்கிரேன்.... நம்ம லயத்தில சுப்பனா, சொர்னமா, முத்தா... எல்லோருகிட்டயும்... கருண, அன்பு, கோபம், தாபம், தமாக்கனு

சிறுக்கதை

எப்பிடியல்லாம் இருந்தோம்... இப்ப எல்லாம் தலைகீழா... இந்த ரெண்டு வருஷமா மாறிப் போச்சு... வஞ்சகம், கபடம், பொறாம்...னு எல்லா..ம்.... சனியனா மாறி... போசு...ம்... நாள் காலையில் நேரத்தோட எழும்பி டவுனுக்கு போய் சோமாவையும் கூட்டுக்கிட்டு பொலீக்கு போக வேண்டியதுநான்.... என்று நினைத்தவன் பெருமக்கு ஒன்றை ஆழமாக விட்டுக் கொண்டான்.

தைமாதக் குளிர்காற்று “ஹசியாக” உடம்பைக் குத்தும் உணர்வில்லாமல் நமுனுக்கு மலையை வெறித்துப் பார்த்தான் வேலுசாமி.

நீலநிறத்தாளில் தவறிக் கொட்டிய தேயிலைச் சாயத்தைப் போல மேற்குவானம் வர்ணஜாலம் காட்டியது. மேல்மலை டிவிஷன் மாரியம்மன் கோவில் கொடி மரத்தைப் போல நீண்டு இருந்த “நமுனுக்கு மலை” கரும்பூதம் என தென்மேற்கு திசையில் வானத்தையே அரைவாசியாய் மறைத்து; மேல்மலை டிவிஷன் தோட்டப் பாடசாலையில் “ஸ்ரீகாலர்வதிப்” பரிட்சையில் முதல் நிலை பெற்று சித்தியடைந்த வேலுசாமியின் மகனைப் போலவும் கம்பீரமாக நின்றிருந்தது. வானத்தில் அங்கும் இங்குமாக ஓடித்திரிந்து களைத்துப் போன வெண்ணிற முகில் கூட்டங்கள் மலையின் உச்சியில் இளைப்பாரிக் கொண்டிருந்தமை; மலை வெள்ளை நிறத் தொப்பியை அணிந்திருந்தது போலக் காட்சியிலித்தது. உயர்வலய குட்டையான காட்டுமரங்கள் மலையின் கழுத்துப் பகுதியில் மிக அடர்த்தியாக வளர்ந்து பச்சை நிற மாலையாக மலைக்கு அழுகுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்து முக்கால்வாசி வரையில் உயர்மான மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளும், பற்றைக் காடுகளும், கடும் நிற கற் பாறைகளும் ஆக் கிரமித் திருந்தன. ஒர் ஆஜனுபாகுவான மனிதனின் திறந்த மார்பைப் போல அந்தக் காட்சி தெரிந் தது. தூரத் தில் “க்கோ.ர்...கு.கீ.ச்ச்...” என்றவாறு சத்துமிட்டுக் கொண்டே பறந்த சில காட்டுக் கோழிகள் மலையின் பற்றைக் காட்டுக்குள் சென்று மறைந்து கொண்டன. பச்சைக்கிளிக் கூட்டமொன்று விரைவாகப் பறந்து மலையில் இருந்த ஒரு பெரிய மரத்தின் அடர்த்தியான கிளைகளுக்குள் புகுந்து மறைந்தன. “க...குக்...கூ....” என்று கூவியபடியே காட்டுக் குயில்கள் மேட்டு லயத்தின் தன்னிகானுக்கு அருகே வளர்ந்திருந்த நீண்ட மாமரத்தின் உச்சிக் கிளையில் இருந்து சடாரெனப் பறந்து மலையின் கிழக்குத் திசைக்கு ஒரே கோரஷாக சென்றது. வேலுசாமி நின்றிருந்த லயத்தின் முற்றத்தில் வளர்ந்திருந்த கொய்யா மரத்தின் கிளைகளில் தாவி விளையாடிய அளில்களும் காணாமற் போயின.

வேலுசாமியின் லயத்தில் இருந்து நேரே இருந்து மற்ற தூரத்துக்கு நடந்து சென்றால் நிலத்தின் முடிவு வந்தடையும். அந்த இடம் மலையை ரசித்துப் பார்ப்பதற்கு இயற்கையாக அமைந்த நாடக மேடையைப் போல

இருக்கும். நிலத்தின் நுனிப்பகுதியை எட்டிப் பார்த்தால் நெஞ்சை உலக்கும் கருநிறப் பள்ளம் செங்குத்தாக ஓடி ஏற்தாழ எழுநாறு அடியில் மலையின் அடிவாரத்தை தொடும். பள்ளத்தின் குறுக்கே நடக்க வேண்டுமாயின் குறைந்தது ஜநாறு அடியாவது நடந்து மலையின் கால் பகுதியை தொட முடியும். பள்ளத்தில் செடிகள், கொடிகள், குட்டையான, நெட்டையான மரங்கள் வளர்ந்து, மரங்களின் மேற்பரப்பு இலைகளினால் அமைக்கப்பட்ட மைதானம் போலவும் இடைக்கிடையே வரும் காற்றில் மரத்தின் மேல் கிளைகள் ஆடும் காட்சி வயல்வெளிகளில் நெற்கதிர்களை சாய்த்தும் உரசிக் கொண்டு போகும் தென்றலைப் போலவும் கடல் அலைகளைப் போலவும் ரம்பியமாக காட்சி தரும் கூடவே சொல்லொண்ட பயப் பீதியையும் கொணரும். காற்று வீசும் தருணங்களில் கால்களை மேலே கிளப்பி பள்ளத்தில் தள்ளிவிடுமோ என்று பயப்பீதியும் கால்பாதங்களை நிலத்தில் எந்தாவிற்கு உறுதியாக நின்றாலும் கடைசியில் வெல்வது அச்ச உணர்வு தான்!

காற்றுடன் மழைத் தூறலும் ஆரம்பமாக சுயநினைவுக்கு வந்தான். தனது மோதிர விரலுக்கும் பெருவிரலுக்கும் இடையில் சிக்கி பட்டாம் பூச்சியாய் காற்றின் அசைவினால் பறக்க துடிக்கும். ‘பொலீஸ் துண்டை’ லாவகமாக எடுத்து நான்காக மடித்து சட்டையில் பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டு தனது வீட்டுக்குள் நுழைந்தான்.

* * * *

வேலுசாமி அந்த நீல நிறமான அறையை மனக்கலக்கத்துடன் பார்த்தான். மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் சோமபாலாவுடன் அவனின் ஒரு ‘பிரச்சினை’ சம்மந்தமாக வந்த போது பச்சை நிறமாக அறை இருந்தமையும் மீசை வைத்த பெரிய பொலீஸ்காரர் மிகக் கண்டிப்புறனும் கோபமாகவும் பேசியதையும் நினைக்க அவனுக்கு நெஞ்சு படபடத்தது. இன்று தான் இங்கு வந்திருப்பது தன்மேல் உள்ள தவறுக்கான விசாரணைக்கே என்று நினைக்கிற போது அவனது நெஞ்சு இன்னும் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

அறையின் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் ஜனாதிபதியின் சிரித்த அழகான படம். மற்றைய இருபுற சுவர்களிலும் நேரத்தியாக ‘கார்ட்போட்டில்’ வரையப்பட்ட, எழுதப்பட்ட ஏதேதோ குறிப்புகள், விளக்கங்கள், தரவுகள், “டக்ட்” சத்தமிட்டு சமுன்று கொண்டிருந்த பழைய காலத்து “சீலிங்.பேன்” சிறிய குற்றச் செயல்களுக்கான பிரிவின் பிரதான உத்தியோகத்தரின் கதிரைக்குப் பின்னால் இரண்டு துருப்பிடித்த அலுமாரிகள். அதன்மேலே மூன்று பெரிய சி.ஆர்.ஐ. புத்தகங்கள். அதன் அருகில் பிளாஸ்டிக்கினால் உருவாக்கப்பட்ட செயற்கைப் பூங்கொத்து. பிரதான உத்தியோகத்தரின் மேசையில் ஒரு பக்கத்தில் சிவப்பு நிறத்திலான உறை போடப்பட்ட

சிறுகதை

முன்று சி.ஆர்.ஐ. புத்தகங்கள். மேசையின் மறுபுறத்தில் சில “ரப்பர் சீல்” கட்டைகள், சிவப்பு, நீல நிறத்திலான பேணாக்கள். அந்த பேணாக்களினுள்ளே வெள்ளை நிறத்தாளில் பெயர்கள் எழுதிப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. அருகில் பழைய காலத்துத் தொலைபேசி “கடைநிலை” உத்தியோகத்தாக்களை அழைக்கப் பயன்படும் செம்பினால் செய்யப்பட்ட மனி. வெள்ளைநிற கிளாசில் குடிநீர், தடித்த வட்டவடிவான அட்டையினால் மூடப்பட்டு இருந்தது. அறையின் இரு புறத்திலும் நீளமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த பெஞ்சில் வேலுசாமி, சோமபாலா, வேறு சிலரும் அமர்ந்திருக்க அவனின் லயத்தில் இருந்து வந்த முத்து, சுப்பையா, சொர்ணம், ரட்னம், தம்பிதுரை. தம்பிதுரை காயப்பட்டதைக் கண்ட முனுசாமி என சிறு கூட்டமே அமர்ந்திருந்தது. வேறு சிலரும் அங்கே இவர்களுடன் அமர்ந்து கொண்டு பெரும் சிந்தனையில் மூழ்கிக் கிடந்தனர். அவர்களைப் பார்க்க ஏதோ வாழ்க்கையின் கச்பான் பகுதிக்கு வந்திருப்பதைப் போல இருந்தது.

வேலுசாமி அறையில் இருந்த சகல பொருட்களும் தனக்கு மாறாக இருப்பது போலவும் வரக்கூடாத இடத்துக்கு தான் வந்து விட்டதைப் போலவும் கலங்கினான். குறிப்பாக மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பேணாவில் ஒன்று தனக்கெதிராகத் தண்டனை தருவதற்குப் பயன்படப் போகிறது என்று பயந்தான். கூடவே தான் படிக்கும் போது பேணாக்கள் காணாமல் போவதைத் தடுக்க பெயரைப் பேணவின் உள்ளே தெரியும்படியாக சொருகி வைப்பதை நினைவுபடுத்திப் பார்த்தான். பின்னர், “பேணாவ மத்தப் பொலீஸ் காரங்க எவனாவது களவெடுத்து விடுவாங்களாங்கனுதான் இப்படி ஏற்பாடா?” என்று நினைக்கையில் பயத்துடன் சிரிப்பும் வந்தது அவனுக்கு.

அறையின் வாசற் புறமாக இருந்த நீண்ட மேசையின் ஒரு புறத்தில் சி.ஆர்.ஐ. புத்தகத்தில் வெகுகாலமாக எதையோ குறிப்புத்துக் கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரர் “சேர் எனவா....” என்று கூறி கதிரையில் இருந்து எழுந்து நின்று “செலுட்” அடிக்க பக்கத்தில் இருந்து “டக் டக்” என தட்டச்சில் ஈடுபட்டிருந்த பெண் பொலிஸ்காரரும் எழுந்து நின்று அப்படியே செய்தார். “பெஞ்சில்” இருந்த அனைவரும் ஒருமுறை எழுந்து நிற்க பொலிஸ் அதிகாரி கதிரையில் வந்து அமர்ந்தார்.

கட்டையாக வெட்டப்பட்ட தலைமயிர், சவுரம் செய்யப்பட்ட முகம், கருணை மிக்க கண்கள், சிரிப்பு தவழும் உதடுகள், நடுத்தரமான நிறம், நடுத்தரமான வயது... என இருந்த பொலிஸ் அதிகாரி “ஒக்கம் வாடிவென்ன” என்று கூறி “மேகொல்லோ கவுத” என்று அருகில் நின்ற பொலிஸ்காரரை பார்த்துக் கேட்டார்.

வேலுசாமியின் நெஞ்சு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. ஒருவித யை உணர்வில் மெல்லவே அவனுக்கு வியர்க்கவும் செய்தது. எத்தனை சமாதானம் கூறியும் அவனது நெஞ்சு கேட்கவில்லை!

“சேர் மேகொல்லோ.... வத்து கட்டிய....

மேகொல்லோ.... இடம் ஆழவுல் சம்பந்தே.... அவிலா....” என்ற பொலிஸ்காரர், மேசையில் இருந்த சி.ஆர்.ஐ. புத்தகத்தை எடுத்து, விரித்து, பிரப்டி.... சரியான பக்கத்தை காட்டினார். சில நிமிடங்கள் அதை வாசித்த பொறுப்பதிகாரி எல்லோரையும் ஒரு முறை பார்த்து விட்டுப் பின்னர்

“வத்து கட்டிய என்டு” என்று வேலுசாமியையும் சம்ந்தப்பட்வர்களையும் விசாரணைக்காக அழைத்தார்.

எல் லோரும் கதிரையை விட்ட தெழும் பி அதிகாரியின் முன்னால் போய் நீள் வட்டமாக நின்றனர்.

“கவுத வேலுசாமி?” என்றார் அதிகாரி.

நெஞ்சு பட்டாக்க வேலுசாமி வலது கையைச் சற்று உயர்த்தி ‘‘மம்’’ என்றான். கதைப்பதற்குள் அவனுக்கு தொண்டை அடைத்தது. நாக்கு வறண்டு விட்டது.

“தம்பி தொரே பெயரு யாரு?”

“நா.... சேர்.....” தம்பிதுரை வலது கையை மேலே உயர்த்தினான்.

“மத்த ஆக்கள்... யாரு?” என்றார் அதிகாரி.

“நாங்கெல்லாம் ஒரே லயத்தில் இருக்கோம்” என்றான் சொர்ணம்.

“தம்பிதொரைக்கு அடிச்சது யாரு.....? பார்த்தது யாரு? அதிகாரி.

“நா.... சேர்.....” சற்று முன்னால்தான் வந்த முனுசாமி கூறினான்.

“எப்பிடி அடிச்சது.... இவன்...?”

“வேலுசாமி தம்பிதொரைக்கு கண்ணத்தில் ரெண்டு முனு மொற அறைஞ்சான், பெறகு.... அவன கீழ் தள்ளி வயித்தில் மிதிச்சான.....”

“அப்ப நீ என்ன செஞ்சது.....?”

“நா ஒடிப்போய் வேலுசாமியை கட்டிப் புடிச்சி அடிக்க முடியாம் செஞ்சேன்.....”

“நீயெல்லாம் எப்பிடி..... இந்த இன்சிடன்ட் தெரிஞ்சு.....?

“சேர.... இப்பிடி நடந்தது அந்திக்கு ஆறுமணி போல தான். நாங்க வேல முடிஞ்சி லயத்திலாதா இருந்தோம். சத்தம் கேட்டுத்தான் வெளியில் வந்து பார்க்கிறபோ இவங்க சண்டை போட்டுக் கிட்டு இருந்தாங்க” என்றான் சுப்பையா.

“அடிச்சது ஏங்....” என்று வேலுசாமியை பார்த்துக் கேட்டார் அதிகாரி.

வேலுசாமிக்கு குரல்வளை அடைத்தது. எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டவன் கரகரத்த குரவில்

“சேர... தம்பிதொர..... என்ன கேவலமா பேசுறான்... நா..... சோமபாலவுட்டு தங்கச்சியை வைச்சிருக்கனாம்..... பொம்பளை நைசா சபுதிக்கு அனுப்பிட்டேனாம்.... இப்படி சொன்னா கோவம் வரும்தானே சேர.....” என்றான்.

பொலிஸ் அதிகாரி சிரித்தார். பின்னர்;

“யாரு சோமபால.....” என்றார்.

“மம். சேர் மம.... வேலுசாமிகே ஹொந்தம்

சிறுகதை

யாலுவா” என்று சிங்களத்தில் அதிகாரியிடம் கூறினான் சோமபாலா.

சோமபால தொடர்ந்து அதிகாரிக்கு சிங்களத்தில் “சேர்.... என் மனைவியும் இந்த தோட்டத்தில் தான் வேலை செய்தாள். அப்போதுதான் வேலுசாமியின் மனைவியோடு என் மனைவிக்கு நட்பு வளர்ந்தது. திருமணத்திற்குப் பிறகு என்னுடன் டவுனுக்கு வந்து விட்டாள். ஆனால் நட்பு தொடர்ந்தது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் இரண்டு பேருமே சமூதி போய்விட்டார்கள். இரண்டு பேருமே. அடிக்கடி இனிப்பு வகைகள் விளையாட்டு பொருட்கள், உடுப்பு என்பவற்றையெல்லாம் அனுப்புவார்கள். இதுதான்... உண்மையில் நடந்தது. இவர்களுக்கு இதனால் தான் பொறாமை ஏற்பட்டது. அதனால் தான் இவ்வளவு பிரச்சினையும்” என்றான்.

அதிகாரி தொடர்ந்து சிரித்தார்.

“வேலுசாமி வேறு குத்தம் செஞ்சுதா.....” என்றார் பொலிஸ் அதிகாரி.

“ஆமா சேர்... வேலுசாமியின் பொம்பள சமூதிக்கு போனப்பறம் தான் பிரச்சன உண்டாச்சு... இவ வூட்டு புள்ளைங்கள் புது மசேர்ட்டு போடுறதும்.... கால்ல சப்பாத்து போட்டா சத்தம் வருமே... அத போட்டுக் கிட்டு ஒடுறதும், வாறதும் பத்தாம கையில வாயில எந்தேரமும் சமூதி சொக்கல்ட்டு, கயிங்கம் சேர் எங்கட லயத்தில எங்களுக்கெல்லாம் புள்ளைக இருக்கு.... அதுக் கூப்படி சாமான்கள கேட்குது. ஸ்கலுக்கு போக மாட்டேங்குது. நாங்க எங்க போய் இத வாங்குறது. அப்படி வாங்குறதுனா காக்கு எங்க போறது...” என்றான் ஆதங்கத்தோடு சொர்ணம்.

“வேறு என்ன புருபுளம் அங்க” என்றார் அதிகாரி.

“இருக்கு சேர்.... வேலுசாமியிட்டு புள்ளைக பெற்றியில் ஒடுற கார், எலிகொப்டர் எல்லாம் வெளியில வெச்ச வெளையாறுநாக்க... எங்க புள்ளைக இத பார்த்து இது மாதிரி வேலுமுனு கேக்கிறாங்க.... வாங்கி தந்தாதான் சொல்லுற பேச்சு கேட்பேனு நிக்கிறாங்க.....” என்றான் முத்து.

“புது மசேர்டால் வாத்துல நகக்கினா கீச்கீச்னு சத்தம் போடுது... அத நகக்கி நகக்கி இந்த புள்ளைக எங்க புள்ளைகளுக்கு காட்டுறாங்க... எங்க புள்ளைகளோட வீட்டுல பெரிய கரச் சல் கொடுக்கிறாங்க....” என்றான் கப்பன்.

“இது சம்மந்தமா இவன்கிட்ட எத்தன முற சொல்லியும் கேட்கிறான் இல்ல. புள்ளைகளுக்கும் சொல்லுறான் இல்ல. இதனால அடிக்கடி எங்க லயத்தில பிரச்சன வருது சேர்” என்றான் மீண்டும் சொர்ணம். பொலிஸ் அதிகாரி தொடர்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சரி தம்பிதொர அடிய காட்டு” என்றார். தம்பிதூரை தனது வலது புறத்தில் சட்டடையை மேலே தூக்கி இடுப்பைக் காண்பித்தான். இரண்டு முன்று காயங்களுக்கு மஞ்சள் நிறத்திலும் கபில நிறத்திலும் மருந்து போடப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது. காயத்தைப்

பார்த்துவிட்டு பொலிஸ் அதிகாரி தம்பிதூரையைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“வேறு... அடி... இருக்குது?”

“இல்லை” என்று தலையாட்டனான் தம்பிதூரை.

சிரிப்பை நிறுத்திய பொலிஸ் அதிகாரி வேலுசாமியைப் பார்த்து முறைத்தார்.

வேலுசாமிக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. விடயம் முடிவுக்கு வந்து விட்டதை உணர்ந்தான். தண்டனையா? அல்லது விடுதலையா? பாடசாலை நாட்களில் வாங்கின் மேல் ஏறி நின்று ஆசிரியர் தண்டனை கொடுப்பாரே அப்படி இருந்தது பொலிஸ் அதிகாரிக்கு முன்னால் நிற்பது.

“நீ மில்டேக் செஞ்சுது.... அவன அடிச்சு ஆஸ்பத்திரி போய் மருந்து எடுத்திருக்கு... எனக்கு கோட்டுக்கு போட ஏலும்... தெரியுமா...” என்றார் பொலிஸ் அதிகாரி வேலுசாமியைப் பார்த்து வேலுசாமி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் வெளியில் தெரியாமலே.

பொலிஸ் அதிகாரி மேசையின் மேல் இருந்த ‘கிளாசை’ எடுத்து நீரை படிகிவிட்டு சோமபாலாவையும் வேலுசாமியையும் இருக்கக் கூறி மற்றவர்களை சிறிது நேரம் வெளியில் நிற்கச் சொன்னவர் வேலுசாமியை வெகு அர்த்தத்துடன் சில கணங்கள் பார்த்தார். பின்னர் ‘வேலுசாமி.... நா மலைநாட்டுலே எல்லா பக்கமும் வேலை செஞ்சுது. வத்து கட்டிய எனக்கு தெரியும். மனி இல்ல. சாப்பாடு சரி இல்ல. டர்ஸ் இல்ல. ஏ பிரபுளத்தை கூட்டற. பொரின்ல வைப் இருக்கா. அப்ப ஆக்களுக்கு, கொழுந்தப் புள்ளங்களுக்கு என்ன தெரியும். ஜூசே அது பிரச்சின தானே. வேர்க்கல்லக்கு எல்லாம் வாங்கி கொடுக். ஏலுமா? இது. இல்லே... அவங்களுக்கு இது முடியலனு கோவம்... ‘ஜெலஸ்’.

“அதுநான் பார்த்து நடக்கனும்... இனிமே கொம்பளைன் வந்தா... ஜெலஸ். அண்டஸ்டேண்ட்” என்று கூறிய பொலிஸ் அதிகாரி கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மாலை ஆறுமணி.

“மே... மேகொல்லோகென் கட்டவுத்தர அரகண யவண்ட..... பரக்குணா” என்று பொலிஸ்காரனைப் பார்த்து அதிகாரி உத்தரவிட்டார்.

* * * * *

வேலுசாமி அவனின் லயத்திற்கு வருவதற்குள் இரவாகி விட்டிருந்தது. முற்றத்தின் முன்னால் நின்று நமுனுக்குல மலையை தெளிந்த மனதுடன் பார்த்தான். வானத்தில் மேகங்கள் அதிகமில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக கிழக்குப் புறத்தில் தெரிந்தது. நிலா... மலையின் உச்சியில் நின்று தன் ஒரு பகுதியை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. பார்ப்பதற்கு கண்காட்சியில் வைத்து இரவு நேர நிலாக்காட்சியை விட மிக அழகாக இருந்தது.

சிறுகதை

“ம.. அப்படியே இரு... நீ மாறாட்டி பரவாயில்லை... நா... மாறப் போறேன்.. உன்னை போல நேற்றுவர அசையா மனதுடன் இருந்தேன்.. இனி அப்படியில்ல... மாற போகிறேன். உன்னை போல உறுதியாக... தெரிஞ்சுக்கோ.....” என்று மனதுக்குள் நினைத்தவன் திரும்பி நடந்து வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான்.

“ஆயா... வேலு... கதவ... தொறு....”

சில கணங்களிலே கதவை திறந்தாள் அந்தக் கிழவி...

“என்டா காலம் ரொம்பக் கெட்டுக் கெடக்குது... நேரத்தோட வீட்டுக்க வரணுமில்ல... ஒண்ட புள்ளங்களும் பார்த்துக்கிட்டு இருந்து தூங்கி போச்சி.... என்று கூறியபடியே கதவை சாத்தினாள்.

“என் ஆயா நீ தூங்கவியா... புள்ளைக் காலம் சாப்பிட்டாங்களா...” என்று கூறிக் கொண்டே இரவு நேர கடன்களை பத்து நிமிடம் முடித்துவிட்டு தன் மனைவிக்கு கடிதம் எழுதுவதற்காக கதிரையில் அமர்ந்தான்.

“என்டா.. சாப்பிடலையா... குசினியில் எல்லாம் இருக்கு... சாப்பிடு தூங்கு.” என்று படுக்கையில் இருந்து குரல் கொடுத்தாள் அந்த கிழவி...

“வேணாம் ஆயா சோமபாலாவோட டவுன்ஸ் சாப்பிட்டேன். கடிதம் எழுதிட்டு தூங்கிறேன்” என்றான் வேலுசாமி.

“என்டா களைச்சுப் போய் வந்திருக்க? நாளைக்கு லீவு தானே ஆறுதலா எழுதே” என்றாள் மீண்டும் அந்தக் கிழவி.

“இல்ல ஆயா இன்னைக்கு தப்பி பிழைச்சதே அரும்தப்பு... எல்லாத்தையும் எழுதிப்பதும்” என்று கூறிய வேலுசாமி அந்த கிழவியின் பதிலை எதிர்பார்க்காது பிள்ளைகளின் படிப்பு, குடும்ப நிலைமை எல்லாவற்றையும் விளாவரியாக எழுதிவிட்ட பின்னர் கடைசியாக இப்படி சுருக்கமாக எழுதினான்.

“இனிமே நீ இங்க வெளிநாட்டு சாமான் இனிப்பு, உட்பு ஒண்ணும் அனுப்பாத. பணத்தை வச்சக்கக். இதனால் இங்க பெரிய கொழுப்பா போயிருங்க. கருணை மிக்க பொலிஸ் ஜயா இருந்ததால் நான் தப்பிச்சேன்.. இல்லேன்னா ஜெயில் தான். நா... ஒன்கு அடிக்கடி சொல்லுவேன் நம்ம போல ஒறுதியான ஆள் நாதானு... ஆனா இப்ப யோசிச்சிட்டேன். ஊரோட ஒத்த போவோம்.. ஏ வீணா பிரச்சினை தேடிக்கிடுவானேன்... இததான் பொலிஸ் ஜயாவும் சொன்னாரு. இனிமே நம்ம லயத்து ஆக்களோட ஒத்துப் போயிடப் போறேன். இதில நம்ம மல மாதிரியே உறுதியாகி புட்டேன். சோமபாலவின் மனுக்கியையும் கேட்டதா சொல்லு” என்று எழுதி முடித்த கையுடன் மேசையில் ஓரமாக சவுதியில் இருந்து வந்த கவிங்கப் பெட்டியில் இருந்து ஏழெட்டு கவிங்கப் பக்கெட்டுக்களை எடுத்து தனியாக வைத்தான்.

அந்த கவிங்கப் பக்கெட்டுக்கள் அவனின் லயத்து குழந்தைகளுக்காக நாளை காலை விடியும் வரை காந்திருந்தன.

ஆற்றுகை

(நாடக அரங்கியலுக்கான

இதழ் - 15)

ஆசிரியர் குழு:
யோ.யோன்சன் ராஜ்குமார்
கி.செல்மர் எமில்
வை.வைதேகி

வெளியீடு :
நாடகப் பயிலகம்
திருமூரைக் கலைநிறம்,
238, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்
விலை : ரூபா 60/-
தொலைபேசி, தொலைநகல்:
021-2222393
மின்னஞ்சல் : cpateam@slt.net.lk
இணையம் : www.cpateam.com

காற்றுவெளி

(நினைத்தபோது வெளிவரும் இதழ்)

இதழ் 8 ஜூன் 07

ஆசிரியர் : வேஷாபா

முகவரி:

R.Mahendran

34 Red Refferd

Plaistow

London E13 OJX

U.K

அடிமைகளே தில்லாத மண்ணில்.....

தாழ்ந்த சம வெளியிலோ
உயர்ந்த குன்றிலோ
நீங்கள் விரும்பும் இடத்தில்
எளிமையான புதைகுழிகளுக்கு நடுவே
அனால் அடிமைகளே இல்லாத மண்ணில்
எனக்கொரு புதைகுழி அமையுங்கள்!

நடுங்கும் அடிமையின் காலடி ஒசை
என் புதைகுழியைச் சுற்றிக் கேட்கையில்
கல்லறை மீதில் அவன் நிழல் கவியும்
காரிருளின் கண் காண்பனோ அமைதி?

அனி அனியாக விரட்டிச் செல்லப்படும்
அடிமைகள் காலடி அரவம் கேட்கையில்
ஆழ்ஹாது அலறும்
அன்னையின் ஓலம்
நடுங்கும் காற்றை
கிழித்தே எழுகையில்
எப்படி ஆழி இருக்க இயலும்?

சவுக்கு நுனி அவள் சதையைப் பிய்த்துக்
குருதி குடிப்பதைக் காண நேர்கையில்
கூட்டிலிருக்கும் குஞ்சுகள் போல
தாய்தன் மார்போடு அணைத்த மதலைகள்
பிடுங்கி எடுக்கப்படுவது காண்கையில்
என்னால் எப்படி உறங்க முடியும்?

மனித இரையைப் பற்றி இழுக்கும்
வேட்டைநாய்கள் குரைப்பது கேட்க,
அடிமைத் தளையில் கிடந்து துடிக்கும்
கைதி கெஞ்சும் குரலைக் கேட்க,
நடுக்கம் எத்தும், துணுக்கம் உண்டாகும்.

இளமை குலுங்கும் அழகிய மகளிர்
சந்தையில் விற்கப்படுவது காண்கையில்
சோகச் சுடர்என் கண்ணில் மின்னும்
வெளிறிய கண்ணம் வெட்கிச் சிவக்கும்!

வல்லாதிக்கம் மனிதனை வீழ்த்தி
உரிமையைப் பறிக்கா உலகில் எவனும்
சோதரன் தன்னை அடிமையென் றழையா
உலகில் என்கண் உறங்கக் கூடுமாம்.

வருவோர் போவோர் வணக்கம் செலுத்தும்
நினைவுச் சின்னம் எதையும் வேண்டிலன்!
ஆத்மா ஒன்றே அவாவும்;
என்ன அடிமைகள் மன்னில் அடக்கம் செய்யேல்!

மூலம்: சி. பவின்யூ. ஹாப்பர்
தமிழில்: சோ. ப.

மக்கள் சினிமா

இந்த வகையில் கணவனின் முடத்தனமான சாஸ் திரசம்பிரதாயங்களுக்கும், வரட்டுக் கெளரவங்களுக்கும் ஆப்பட்ட உயர்நடுத்தர வர்க்கக் குழுமபத்திலுள்ள படித்த, வேலைசெய்யும் தாம் அந்த மூடச் சம்பிரதாயங்களையும், வரட்டுக் கெளரவங்களையும் வெறுத்தொதிக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களையும், அவர்களுக்கான உலகத்தையும் சிருஷ்டிக்கும் கனவுகளுடன் போராடப் படுப்பட்ட மகன். இவர்களுக்கிடையிலான உறவும் பிணைப்பும், புரிதலும் புரியாமையும் தான் கோவிந்த நிறுவாலினியின் 1084இன் அம்மா என்கிற திரைப்படம். (Mother of 1084).

கோவிந்த நிறுவாலி 1940ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தான் கராச்சியில் பிறந்தார். 1947 இல் இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்குப் பின் இந்தியாவில் வசித்து வருகிறார். 1962ஆம் ஆண்டு பெங்களுரிமூளை ஜெய சாமராஜேந்திரா உயர் கல்லூரியில் ஓளிப்படக்கலை சம்பந்தமாக பட்டம் பெற்றார். இந்தியாவின் பிரபல இயக்குனரான ஷ்யாம் பென்கவின் ஆரம்பகாலப் படங்களில் இவர் ஓளிப்பதிவாளராக பணியாற்றியுள்ளார். அதுமட்டுமல்லது கிரிஷ்ட காணாட் சத்யஜித்ராய் படங்களுக்கும், ஒஸ்கார் விருது பெற்ற நிச்சார் அற்றின்ப்பறோவின் காந்தி படத்திற்கும் இவர் ஓளிப்பதிவு செய்துள்ளார். நிறுவாலினியும் பென்கலும் பல சமூகப் பிரக்களுடைய திரைப்படங்களை கோவிந்த நிறுவாலி இயக்கியுள்ளார். அந்தவகையில் பெண்ணியவாதி,

உண்மையைத்தேடு

பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்கும் போது ஏங்கும் அந்த வெறுமை கொடுக்கும் வலிகள், தவறான வகனவனால் துன்புறுத்தலுக்குள்ளாகி அதிலிருந்து மீளாரோ ஒரு முட்டாளின் கைகளில் சின்னா பின்னால் வலிகளுமே எமது தாய்மாருக்கு வலிந்து தனிக்கப்படும்.

பிள்ளைகள் என்ன செய்கிறார்கள்? அவர்கள் என்று எங்களில் எத்தனை தாய்மாருக்குத் தெரிந்திருக்கும் மூடப்பட்ட தங்களின் உலகங்களைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் முட்டாள்களால்ல. அவர்கள் முட்டாள்கள் அவர்களைவுதான் படித்தவர்களாக இருந்தாலும் தமது சாலை ஏற்றுவகையில் அவர்களைக் கட்டிப் போட்டு வேலை சிலவேளாகவில் "அந்தக் காலத்தில் நான் எவ்வளவு என்ன பலன். இப்ப இந்த மனுசனுக்கும், உங்களுக்கு போகுதென்று" எத்தனையோ அம்மாக்கள் பெற முடிகிறதல்லவா?

சமூகசேவையாளர், எழுத்தாளர் என்று பல வகையிலும் நாவலான Mother of 1084 என்கிற நாவலைத் திட்டம் இதற்கான திரைக்கதையையும் நிறுவாலினியே எழுத வெளிவந்துள்ளது.

"நாங்கள் இளைஞர்கள் அம்மா. இன் ரத்தம். நாங்கள் பாதுபாபில்லாத இந்த நகரத்தை ரோஜா மாதிரி சிறுப்பாற்றுப் போகிறோம்."

"நாங்கள் இந்த நகரத்தை பாதுகாப்பற்ற தன்மையிலிருந்து விரும்புகிறோம். இத்தனை வருடங்களாக பயத்திலுள்ள கொள்ள விரும்புகிறோம்."

"நான் ஒரு கனவு காணுகிறேன் அம்மா. அது ஒரு அற்பு பூட்டிப் போடுகிறேன் கனவு. அது எல்லாவற்றையும் மாற்றுகிற சமூகம் எல்லாவற்றையும். அந்த உலகம் ஏழை, நோய், விடுவிக்கப்பட்ட ஒரு உலகமாக இருக்கும்."

இன் அம்மா

தேடி ஒரு யாணம்

ஏற்படும் வலிகள், பின்னர் அவர்கள் இல்லாது போகும்போது நான் வழியில் போகும் பிள்ளைகள் கொடுக்கும் வலிகள், நந்து மீன் முடியாத வலிகள், சிந்திக்கத் தெரிந்த பிள்ளைகள் என்பனப்படும்போது ஏற்படும் வலிகள். இந்த எல்லா நீக்கப்பட்டுள்ள விதிகள்.

அவர்கள் எங்கே போகிறார்கள்? யாருடன் பழகுகிறார்கள்? ரிந்திருக்கிறதெனச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். அவர்களுக்கு வெறு ஒன்றுமே தெரிவதில்லை. அதற்காக எமது அம்மாக்கள் என்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் கணவன்மாரால், எமது சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களுக்கு, குலங் கோத்திரங்களுக்குடே வைத்திருக்கிறது எமது ஆண்நிலைப்பட்ட சமூகம். எவ்வளவு கெட்டிக்காரியாக இருந்தேன் தெரியுமா? ஆனால் உங்களுக்கும் அவிச்கக் கொட்டுறுதிலேயே என்ற காலம் பெறுச்சுடன் சொல்வதை நாங்கள் கேட்கக் கூடியதாய்

யிலும் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மகாஸ்வேதாதேவியின் வைத் திரைப்படமாக தந்துள்ளார் கோவிந்த் நிஹாவினி. மூத்தியுள்ளார். இந்தத் திரைப்படம் 1998ஆம் ஆண்டு

நாங்கள் இந்த நகரத்தைச் சிவப்பாக்க விரும்புகிறோம். சிவப்பாக, புரட்சிச் சிவப்பாக, இரத்தச் சிவப்பாக நாங்கள்

யிலிருந்தும் பயங்கரம் மற்றும் அச்சத்திலிருந்தும் விடுவிக்க நினுள் எங்களை வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து விடுவித்துக்

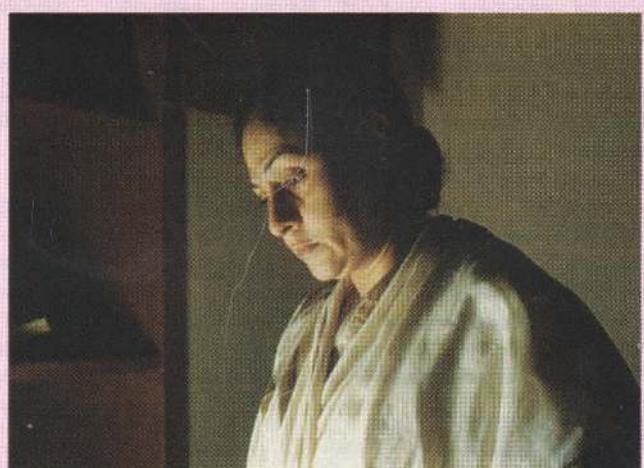
அற்புதமான கனவு. அது எல்லாவற்றையுமே தலைகீழாகப் படியும் மாற்றும். இந்தச் சூழல், இந்த நிலைமைகள், இந்தச் சீராம் அகத்தும், பசி, ஊழல், மோசடி என எல்லாவற்றிலிருந்தும்

-மணிதர்ஷா-

"இருட்டினில் வாழ்பவர்களுக்கு ஓளியைக் கொண்டு வருவது பற்றி நான் கனவு காண்கிறேன். என்னுடன் உள்ள நண்பர்களுடன் நான் இந்தக் கனவைப் பசிரிந்து கொள்கிறேன். நாங்கள் எங்களுடைய கனவுகளைப் பூர்ச்சியினுடாக நிதிசனமாகக் கிரும்புகிறோம். நாங்கள் ஒரு புதிய உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்க விரும்புகிறோம். சமத்துவம், சமாதானம், நீதி என்பவற்றை எல்லோருக்கும் கொடுக்கும் ஒரு புதிய உலகமாக அது இருக்கும்."

1970களில் கல்கத்தாவின் வீதியெங்கும் இந்தக் குரல்கள் தான் ஒவித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான மக்கள் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராகப் போராட்ட தொடங்கினர். நக்சல்பாரி இயக்கம் இதற்கு தலைமை தாங்கி வழி நடத்தியது. இது பண்ணையாளர்களுக்கு எதிராகவும், முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரானதுமான விவசாயப் பூர்ச்சியாக வெட்டத்து. மார்க்ஸ், லெனின், மாஷ் போன்ற மாபெரும் தலைவர்களது கொள்கைகளை அடியாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த இயக்கத்தில் ஆயிரக்கணக்கான பல்கலைக்கழக, கல்லூரி மாணவர்கள் தமது கல்வியைத் தூர்ந்து இணைந்து கொண்டிருந்தனர். இந்த இயக்கம் கல்கத்தாவில் மட்டுமல்லாது இந்தியாவின் பல்வேறு மாநிலங்களிலும் தமிழ்நாடு உட்படப் பரவி வளர்ச்சி பெற்றது. இவ்வாறு இந்த இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்ட இளைஞர்களைப் பயங்கரவாதிகள் என்று கூறி அன்றைய அரசாங்கம் நாயைச் சுடுவது போல் கட்டுக் கொன்று

மக்கள் சினிமா

குலித்து, நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் இந்தப் போராட்டத்தில் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு உயிர் தழுந்தனர். அவ்வாறு நக்கல்பாரி இயக்கத்தில் இணைந்து பின்னர் சக நன்பனாலேயே காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு அந்த ஊர்ப் பண்ணையாளர்களால் படுகொலை செய்யப்படுகின்றனர் உயர் நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பத்தில் பிறந்த பிரத்தி என்ற இளைஞரும், அவனது நன்பர்களும். படம் அதிகாலையில் வரும் ஒரு தொலைபேசி அமைப்பட்டன் ஆரம்பிக்கிறது. பின்னவற்றில் வைக்கப்பட்டுள்ள 1084 ஆழ் இலக்க பின்ததை அவனுடைய மகனுடையது தானா என அடையாளம் காட்ட வருமாறு பொலிஸிலிருந்து அழைக்கும் குரல். அவன் பின்னவற்றைக்குச் சென்று பார்க்கிறான். அவனுடைய மகன் பிரத்தி கொல்லப்பட்டு விட்டான். அந்தப் பின்ததினுடைய எண்தான் 1084 தாயினால் அடையாளம் காட்டப்படும் பிரத்தியின் உடல் பெற்றவளிடம் ஒப்படைக்கப்படாமல் பொலிஸாராலேயே ஸிப்படப்படுகிறது.

ஆனால், பிரத்தியினுடைய தந்தைக்கோ சகோதரர்களுக்கோ அவன் கொல்லப்பட்டது ஒரு பொருட்டாகவே தெரியவில்லை. மாறாக அவனுடைய நக்கல்பாரி செயற்பாடுகள் பற்றி பத்திரிகைகளில் வந்து விடக் கூடாது. அதனால் தமது கௌரவத்திற்கு இழுக்க ஏற்பட்டு விடக் கூடாது என்று கவலைப்படுவார்களாக, வெறும் கயநலமிகளாக இருக்கிறார்கள். பிரத்தி என்று ஒருவன் இருந்தான் என்பதையே அவன்கள் மற்றும் போகிறார்கள். அவனைப் பற்றி நினைப்பதையே பாவக்கேடாகக் கருதுகிறார்கள்.

ஆனால் தாயால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. அவன் மகன் மது விருந்த அங்கும், மதிப்பும் வைத்திருக்கிறான். அதுவரை தனது மகன் எங்கே போகிறான், எப்போது வருகிறான், என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்று அறியாத தாய் மகனுடைய இறுப்பின் பின்பே அவனைப் பற்றி இவ்வளவு காலமும் தான் அறிந்து கொள்ளாமல் இருந்திருக்கிறேன் என்று நினைத்து வருந்துகிறான் மகனைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காக அவனுடைய நன்பர்களைத் தேடிப் பயணத்தை ஆரம்பிக்கிறான். ஆனால் அது அவனுடைய மகனைப் பற்றி அறியும் பயணமாக மட்டுமல்லாது அது ஒரு புதிய உலகத்தையே அவனுக்குக் காட்டப் போகிறது என்று அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

பிரத்தியிடன் படுகொலை செய்யப்பட்ட அவனுடைய நன்பனின் தாயைச் சந்திக்கிறான். அந்தத் தாய் பிரத்தியைப் பற்றிச் சொல்லும் ஓவ்வொரு சொல்லும் அவனுக்கு ஒரு புதிய உலகத்தை திறக்கிறது. தான் அறிந்து கொள்ளாத ஒரு உலகத்திற்கும் பிரத்திக்குமான உறவு அவனுக்குள் அதிர்வையும் வியப்பையும் ஏற்படுத்துகிறது. மகனின் மீதான அவனுடைய யதிப்பு உயர்கிறது.

பிரத்தியின் காதலியும் நக்கல்பாரி செயற்பாட்டாளர்களில் ஒருவருமான நந்தினி பிரத்தியைப் பற்றி இன்னொரு உலகத்தை அவனுக்குத் திறந்து கூட்டுகிறான். மகனைப் பற்றி மட்டுமல்லது சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட ஏழை மக்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள உதவும் ஒரு பயணமாக அவனுடைய இந்தத் தேடல் அமைந்து விடுகிறது. போராளி மகனைப் பற்றிய அவனுடைய தேடல் இதுணை அவன் கண்டுகொள்ளதிருந்த ஒரு உலகத்தை அவனுக்குத் திறந்து விடுகிறது. அன்றாட உணவுக்கே அஸ்ஸுப்படும் மக்கள், பணக்கர ஆதிக்க சாதியினால் ஒடுக்குமுறைக் குள்ளாகும் ஏழை விவசாயிகள், காலங்காலமாக அடிமைகள் போல உழைத்து ஓடாகிய மக்கள் கூட்டம். இவர்கள் எல்லாம் அவன் வாழ்கிற அதே கல்கத்தாவில் தான் வாழ்கிறார்கள். ஆனால் கல்கத்தாவில் இப்படி ஒரு நிலைமை இருந்தது தெரியாமலே அவன் வாழ்ந்திருக்கிறான். ஆனால் அவனுடைய

மகன் பிரத்தியினுடைய நன்பர்கள் வட்டம் இந்த ஒடுக்கப்பட்ட வர்களினாலேயே குழந்துள்ளது. அவன் இவர்களில் ஒருவனாக வாழ்ந்திருக்கிறான். இவர்களுக்காக போராட்டியில் கீழிரான். அந்தப் போராட்டத்திலேயே அவன் மரணித்து ருக்கிறான். இதன் பின்னர் இவ்வளவு நாளாக தன் மகனைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளாமல் இருந்து விட்டேன் என்ற ஆதங்கமும் கழிவிருக்கமும் மேலிட தனது வீட்டிலேன் வர்கள் மீதும், தனது உயர்குடி சமூகத்தின் மீதும் அவனுக்கு வெறுப்பும், கோபமும் ஏற்படுகிறது. அந்த வெறுப்பு தனது கணவனைப் புறக்கனிக்க வைக்கிறது. மகளின் படாடோபமான திருமண வைபவத்தைக் கூடப் புறக்கனிக்க வைக்கிறது.

"பிரத்தி, நீ இந்த அறையில் பல பொருட்களைக் கொண்டு வந்து சேமித்து வைத்துள்ளாய். எனக்கு ஒன்றுமே தெரிந்திருக்கவில்லை. மணிக்கணக்கில் தவியாக இந்த அறையில் இருந்திருக்கிறாய். அதைக்கூட நான் பெரிதாக உணரவில்லை, சாதாரணமாக உன்னுடைய வயதில் இருப்பவர்களுக்கிறகும் சின்னச் சின்ன எதிர்பார்ப்புகள், கனவுகளோடு இருக்கிறாய் என்றே நான் நினைத்தேன். ஆனால் நீ ஆதங்கக்கணோடு இருந்திருக்கிறாய்? நான் உன்னுடைய அம்மா. ஆனால், எந்த மாதிரியான அம்மா? உன்னைப் பற்றி எதையும் கண்டுகொள்ளாத, அறிந்து கொள்ளாத அம்மா. உன்னுடைய முகத்தில் தெரிந்த புன் சிரிப்பையும், அமைதியையும் கண்டு அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த அம்மா" என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொள்கிறான். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது அதிகளு அன்பும், அக்கறையும் கொண்டு அவர்களுக்காகவே வாழ்ந்த தனது மகனைத் தான் விளங்கிக் கொள்ளா எதற்கான தண்டனை தான் தன்னுடைய மகனுடைய இந்தப் பிரிவு என்று தேம்புகிறான்.

மகனை தொடர்ந்த தாய் அவனது இலட்சியங்களைப் பின் தொடர்பள்ளாகிறான். தன்னுடைய வங்கி வேலையை இராஜீனாமா செய்யும் கலூதா, மலித உரிமைகளுக்கான ஆவணக் காப்பகம் ஒன்றை நிறுவி மனித உரிமைகளைக் காக்கும் பணிபில் ஈடுபடுகிறான். நந்தினியும் பறங்குடி மக்களின் உரிமைகளைக் காக்கும் போராளியாக தன் வாழ்வைத் தொடர்கிறான்.

நந்தினி ஒரு போது பிரத்தியின் தாயிடம் சொல்கிறான், "எதுவும் இன் லூம் மாறிவிடவில்லை. சரண் டலும் கயமையும் அப்யாக்கியத்தனமும் அதிகாரமும் தொடர்ந்து நிலைக்கிறது" என்று.

அந்த வரிகள் எவ்வளவு உண்மையானவை. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தமது சுய இலாபங்களுக்காக காட்டிக் கொடுப்பும், வன்முறைகளும் தொடர்ந்த வண்ணம்தான் இருக்கிறது. அதை நான் கள் எமது கண் நூலாடே பார்த்த வண்ணம் கையாலாகாத்தனமானவர்களாக இருக்கிறோம்.

இன்றும், தமது பின்னைகள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரியத் தமிழகங்களைப் பயன்படுத்துவதை இருக்கிறது. அதை கொண்டிருக்கப்பட்ட, காணாமற்போன தமது பின்னைகளைத் தேடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

கோவிந்த் நிறுவாலினி அந்தத் தாயினுடைய பயணத்தாடாக எங்களையும் பயணிக்க வைக்கிறார். நாங்கள் அறிந்து கொள்ளாத, மீது ஜடக்கண் எங்களுக்குக் காட்டாத, எந்த சினிமா எங்களுக்கு மறைக்கிற ஒரு உலகத்திற்கு எங்களைப் பயணிக்க வைக்கிறார். அந்தப் பயணம் மறைக்கப்பட்ட உலகத்தை, மறைக்கப்பட்ட உண்மைகளை எங்களைத் தரிசிக்க வைக்கிறது. அந்த உலகத்தை எங்களுடன் நெருங்க வைக்கிறது எங்களுடைய அறியாமை இருந்தின் மீது ஒளியைப் பாய்ச்கக்கிறது.

நாடகாசியர் ஈஸ்கலஸ்

நாடகாசியர் ஈஸ்கலஸ்

ஐங்கிலத்தில் ஜே.எஸ். பிளக்கி
தமிழில் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

க.மு ஜந்தாம் நாற்றாண்டுக் கரேக்க நாட்டின்
அவைச்சுவை நாடகமொன்று -

நாடகாசியர் : ஈஸ்கலஸ் - கிறீக்மொழியில்
எழுதப்பட்டது-

க.மு 468 அல்லது 466 இல் அதென்ல் நகரில்
அரங்கேற்றப்பட்டது.

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

எதிர்ச்சந்தம் - (Antistrophe)

அயோ

எனது தந்தையின் பெயர், மற்றும்

எனது பரம்பரை வழிமுறை இவற்றை

நீர் அறிவிரி!

யார் நீர்? கடவுளா, மனிதனா?

பேசும்!

உம்மை போன்ற ஏதிலி ஒருவருக்கு

வருந்தத் தக்க எனது விதியினை

அறிந்து கொள்ளும் அந்த உரிமையை

எந்தத் திருவாசகம், தன்மறைக் குறிப்பால்

தந்தது கூறும்?

கடவுளர் தந்த தொல்லை அறிவிரி;

கொடுக்கினால் கொட்டி வேதனைப் படுத்தி,

நெடிது பரந்த பூி எங்கனும்

கடிதே துரத்தி;

எனைப் பாற்படுத்திப் பயனற்றவளாக்கி,

வாட்டி வதக்கிப் பொக்கி எடுத்து;

ஹெராஸ் (Hera's) தமது கடுஞ்சினத்தால்

கசையடி பட்டுப் பட்டினி கிடந்து

சளைத்த தொரு பெண்ணாகக் கிடக்கிறேன் பாரும்!

அந்தோ, நான்!..... நான்!.....

உருச்சாயல் பற்பல கொண்டது இடும்பை,

இருப்பிலும் என்னது போல எதுவுமில்லை.

ஓ நீர்.... எனது ஆரைகவ் (Argive)

இல்லம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளீர்;

நீரே எடுத்துக் கூறும் என்னிடம்:

வேறென்ன துயரம் எனைக் காந்துள்ளது;

முடிவென்ன?

இந்த அயோவுக்கு நம்பிக்கை என ஓன்று

இருக்குமேயானால் - எது அந்த நம்பிக்கை?

பாடற் குழு

நடைமெலிந்திங்கு நண்ணிய நங்கை -

பேசங்கள் அவளிடம்,

இரந்துமைக் கேட்கிறோம்.

புறோமீதியஸ்

புலரா இருஞும் சிக்கலும் நிறைந்த
புதிர்களை விடுத்து,
நன்பனுக்கு நன்பன் உரையாடும் பாங்கில்
விரும்பியவற்றுக்கு விடையிறுத்து நிற்பேன்.
நீ இங்கு காண்பது,
அழியும் மனிதற்கு அழிவிலா நெருப்பினைக்
கொட்டையெனக் கொடுத்த,
புறோமீதியஸ் தன்னையே.

அயோ

ஓ, நீர், எல்லோற்குமுரிய
அருள்வளம் ஒன்றினை அருளியுள்ளீர்
மானிடர் தமக்கு;
இக்கொடும் பாறையில்
யாது குற்றம் உமைப் பினைத்துள்ளது?

புறோமீதியஸ்

எனது தவறுகள் யாவையும் இங்கு
ஒத்திகை பார்த்து ஒப்புவிப்பதை நான்
நிறுத்திவிட்டேன்.

அயோ

அவ்வாறாயின்,
நான் கேட்டும் அருட்கொடை தன்னை
மறுப்பிரோ நீர்?

புறோமீதியஸ்

வரம் என்ன?
விரும்பியதைக் கேள், விடையிறுப்பேன் நான்.

அயோ

அவ்வாறாயின் சொல்லுங்கள் எனக்கு,
இந்தப் பறட்டைக் கொடும் பாறை தனில்
உம்மைப் பினைத்தவர் யாரெனக் கூறும்?

புறோமீதியஸ்

கண்டிப்பு மிக்க ஜோவின் ஆணையொடு,
ஹெப்ஹெயில்டஸ் தனது முரட்டு கரங்கள்.

அயோ

நீங்கள் புரிந்த குற்றம் என்ன?

புறொமீதியல்

இதுவரை சொன்னது போதுமென இருக்கட்டும்.

அயோ

இதனையும் கேட்கிறேன்-

எனது நெடுஞ்செழுது அலைவுகள் தமக்கு,
எத்தகை தொழும்புகள் தம்மை விதியும்
வகுத்தமைத்துள்ளது, தயையொடு கூறும்?

புறொமீதியல்

இதனை நீர் அறியாதிருப்பது
அறிவுதை விடவும் மேலாய் அமையும்.

அயோ

இல்லை, இல்லை.

என்னிடம் இதனை மறைக்க வேண்டாம்!

புறொமீதியல்

அது ஒரு வரப்பிரசாதம் என்றால்,
என்னை நம்பு,
அதை நான் தந்திடத் தயங்க மாட்டேன்.

அயோ

விடை கூற இத்தனை தாமதம் ஏதற்கு?

புறொமீதியல்

கொடிய உண்ணையால் உண்ணைக் கசக்கேன்.

அயோ

அஞ்ச வேண்டாம்;
செவிமடுக்கத் துணிகிறேன்.

புறொமீதியல்

அப்படியாயின் இப்போ கேட்டிடு.

பாடற் குறு

அதற்கு முன்னம் நான் சொல்லக் கேள்ளும்.
கடந்து போன தொல்லைகள் தம்மைக்
கண்ணிப் பெண்ணிவள் தனது வாயால்
ஒத்திகை பார்த்து ஓப்புவிக்கட்டும்;
அதன்பின் தாங்கள்,
எஞ்சி இருப்பதை எடுத்துரைத்திடுங்கள்.

புறொமீதியஸ்

அந்தவாரே ஆகட்டும்.

(அயோவிடம்) நீ பேசு;

அயோ, (IO) இவர்கள்,

உன்னந்தையின் சோதரியர்;

எமது துயர்களை

ஒலமிட்டுரைக்கும் வேளையில் அங்கு
உடனிருந் தெமது தொல்லைகள் அறிவோர்
விருப்பொடு கூடிய கண்ணிர் தன்னை
பதில்டாகப் பரிவுடன் சொரிந்திடல்
பயன்று என்றும் போவதே இல்லை.

அயோ

சொன்னவாறு செய்வேன்;

இன்னை மிக்க எனது கதையை
எனினம் மிக்க மொழியில் கூறுவேன்;
தெய்வ சித்தம் விளைத்த பீடையால்,
வெறுப்பினைக் கிளறும் வகையில் சிலைந்தது
எனது உருவும்;

அவ்வினை நிகழ்ந்த மூலம் நோக்கித்
திரும்பச் சென்று நிகழ்கதை கூறுதல்,

என்துயர் கிளறும், எனினும் கூறுவேன்.

இரவின் பின் இரவென அனைத்து இரவும்,

இனமறியாக் கனவுகள் என என்னன்
கன்னித் தலையணையை வட்டம் இட்டு

மயக்கு மென் கவர்ச்சிகளைக் குசுகுசுத்தன:

“ஓ, முழுமறை ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கன்னியே,
உயர்ந்த திருமண பந்தம்

உன்னை இரந்து நிற்கையில்,

நீ இந்தவாறு கன்னிமைத் தனிமையில் வருந்தி ஏன் கிடக்கிறாய்?

உன்மீதுள்ள நேசம்பிகு விருப்பினால்

தனது காதலை

உன்னதோடு பின்னிப் பினைத்திட,

வெந்து துடிக்கிறார் ஜோவ் -
ஜோவ், தானாக வழங்க முன்வந்துள்ள

தனது படுக்கையை,

ஓ, கண்ணிப் பெண்ணே,

வெறுத் தொதுக்காதே;

எவ்வாறிருப்பினும்,

ஜோவின் கண்களுள் நிறைந்திருப்பவள்

நீயோயாதலால்,

அவர்தம் விருப்பினை நிறுத்துவதாயின்,

உனது தந்தையின் ஆட்டு மந்தைகள்,

ஏருதுப்பட்டிகள் நிறைந்திருக்கும்

லேர்ன் (Lerne) திலை நிலத்தின்

பகம்புற்றரை மையம் நோக்கி

நேரே விரைந்திடு;

அவர்தம் தீவிர விருப்பினை நிறுத்திட,

செய்திடு இதனை”.

வழிவேறின்றிக் கண்ணிர் சொரிய,

உற்பாதக் கெடுக்கிள் இவற்றை யெல்லாம்

எனது தந்தையிடம் நான் கூறும் வரையும்

இந்தவாறு, அமைதியற்ற

இராக்கணவுகளால்

பீடிக்கப்பட்டுக் கிடந்ததென் படுக்கை.

என்னந்தையோ, அடிக்கடி

கடவுள் கடாட்சக் கருணை நாடி

பித்தோ (Pytho) விற்கும்

டொடொனா (Dodona) விற்கும்

செய்தில்லைச் சென்றுவர விட்டார்.

அன்னவரோ,

வெவ்வேறு வகையிற் பின்னப்பட்ட

சொற்றொடற் கிளம்பம் நாவில் சுமந்து

திரும்பி வந்தார்-

நாடிச் சென்ற தேடலைக் காட்டிலும்

தேடிக் கிடைக்கப் பெற்ற விடைகள்,

ஜைம் மிக்கதாய் அமைந்து இருந்தன.

கடையிழுதியாக எனதில்லத்திருந்து

நெடுந்தொலை தூரத்தே,

என்தேசத்திருந்து நெடுந்தொலை தூரத்தே,

நிலவைகி னெல்லையின் அடியந்தலைக்கு

எந்தனைக் குடியொதுக்கி

நாடு கடத்தித் தூரத்தி விடுமாறும்,
அந்தவாறு செய்திட வில்லையேல்,
ஜோவின் தீழுகக் கணனதாக்கி,
எனது இனத்தை முற்ற அழிக்கும்,
என்ற குரலொன்று குழப்பமற்ற தெளிவொடு,
கடுமைநிறைந்த கட்டளையாக
எனது தந்தைக்குக் கறிவிட்டது.

தெய்வாக்கினர் லொக்ஸியஸ் (Loxias) தனது
இப்பதில் வாசகம் வற்புறுத்தி நிற்க,
எனது தந்தை மனமின்றித் தயங்கி
வீட்டை விட்டெனை வெளியே விட்டு
கதவு தன்னையும் சாத்திக் கொண்டார்.
வழிவேறின்றிக் கட்டாயத்தால்
தந்தையதைச் செய்தார்;
ஜோவின் கடிவாளம் அவர்வாயில் கிடந்தது.
எனது கூர்நிவோ,
உடனடியாகவே வெறிச் சினங்கொண்டது.
எனது சீருஙுவும் விலங்குருக் கொண்டது;
பித்தேறி நின்றுந்தப் பாய்ந்தோடுணேன் நான்
இக்கணம் நீரெணக் காண்பது போன்று,
கொம்பு முளைத்த வளாகத் திரிந்தேன் -
மிகச் சீற்றம் என்னுள் எழுந்திட
உண்ணியின் கூரிய வாயினைக் கொண்டு
லேர்ன் (Lernae) பாலையின் வன்கொடும் பாறையை,
சென்ச்சிறியாவின் (Cenchrea's) தெளிந்த
அலைகளை,

துளைத்துக் கிடந்தேன்;
அந்த வேவளையில் விழி நூறுடைய
மாட்டையென் ஆர்கள் (Argus) கரிசனையோடு,
வளைந்து செல்லும் என்வழிச் சுவட்டினை
ஆவல் மிகுந்திட அவதானித்தான்.
துயில் மறந்த காவலில் நின்ற அவளை,
எதிர்பார்த்திடாத வகையில் திடுமென
விதிவலு வந்து இறாஞ்சிக் கொண்டது;
ஆயினும் நானோ, இரக்கம் அற்ற
விண்ணுலக அரசியின் சீற்றத்தாற் தகித்து,
நாடு விட்டு நாடு ஓடி
இன்னமும் அலைவுற்று உலைக்கிறேன் பாரும்,
எனது கதையினைக் கேட்டு விட்டீர்;
உம்மால் தெரிந்து கூறிட இயலுமேல்,
இதன்பின் விளைவினைக் கூறுதல் பொருந்தும்;
ஆயினும் உம்மிடம் இரந்தொன்று கேட்பேன்:
என்மீதுள்ள பரிவின் நிமித்தம்,
மெத்தென்றிருக்கும் மென்மை மிகுபொய்களை
கொட்டி வேண்டாம்;
காரணம் அதற்கு உண்டு கூறுவேன்:-
பயில்வுத்திறத்தால் பழக்கப்பட்ட
பக்டூத் தொடர் மொழித் தந்திரம் தன்னிலும்
படுமோசமானது வேறொன்றில்லை

பாடற் குழு
போதும், போதும்!
பொதுநிலை கடந்த துயரின் குரல்கள்
செவியைத் துளைக்கும் போது எனது
துன்பம் பெருக்கெடுத் தோடுகிறது பாரும்!
இத்தகையதோர் துன்பம்
இத்துணை அவமதிப்பு
பழிப்பெரும் பொல்லாங்கு
அரும் பேரச்சம் என அத்தனையும்
இரு முனைக் கூர்வாள் போல என்னுள்

ஹுருவி நின்று உறைய வைக்கிறது.
ஓ விதியே! விதியே! இவ்வின்னல்,
காணக் கடியது, கேட்கக் கொடியது.
அந்தோ! நந்பேற்ற சிறு பெண்ணே,
இத்தனையும் வந்து விளைந்ததோ உனக்கு?

புறொமீதியஸ்
இங்கு நீர் எழுப்பும் ஒலம்
இவள் உற இருக்கும் இன்னல்
தனை எதிர் பார்த்து நின்று
அழுவது போல அமையும்;
முழுவதும் அறியும் வரையும்
பதற்கும் கண்ணிர் தன்னை
கடிவாள மிட்டுக் கட்டும்.

பாடற் குழு
தொடருங்கள்:
முற்றிலும் மோசமாய் உள்ளதை முழுதறிதல்
துயருற்ற நெஞ்கக்கு ஆறுதல் சிறிதருளும்.

புறொமீதியஸ்
உமது முதல் வேண்டுதலை
வழங்கிவிட்டேன் நான் -
நயநுட்பமாக;
பொல்லாங்கு தனது ஊற்று வாயினை
இவள்வாய் வழி, நீர் கேட்டறிந்தீர்;
இனி அதன் அருவியை -
எந்தவாறு ஹெரா (Hera) தனது
பழித்ததல் தன்னை மெல்ல நிறைவேற்றுவாள்
என்பதை என்னிடம் எதிர்பார்க்கின்றீர்.

இதனிடையே,
இனாக்கஸ் (Inachus) சின் விததே,
செவிமுடுத்திடு நீ -
உனது எதிர்காலப் பயணத்தை அறிந்திடு.
முதலில் நீ கீழ்த்திசை திரும்பு;

உழவாகாணா
செத்திய (Seythian) வயல்வெளி நடந்து செல்;
அங்கு, புலம்பெயர் நாட்டம் மிக்க
இனக்குழுமத்தார்,
சக்கரம் பொருத்திய பாரவண்டிகளில்
ஒலைத்தடி வீடுகளை ஏற்றிச்
செல்வதைக் காண்பாய்;

தொலைதூரம் பாயும் ஏறிபடைக் கணைகள்
தோளில் தொங்கும்.
இந்நிலம் கடந்து,

அலை எழுந்தொலிக்கும் உப்புக் கடலின்
கரைவழி ஏது;

இதையடுத்து நீ, இடது முறத்தில்
இரும்புத் தொழில்புரி விளைஞர் வாழும்
ச்சலிப்ஸ் (Chalybs) அடைவாய்,
இவரையும் தவிர்த்திடு-
காரணம், இவர்,
பண்படு வாழ்வின் தடமறியாதார்;
புதியவற் கிவர் கொடியவர் அறிவாய்,
மேலும் உண்வழி தொடர்ந்து செல்கையில்
அருவி ஒன்றினைச் செற்றடைவாய்நீ
பிழைப்பா வகையில் பெயரிடப்பட்ட
ஷப்ரில்ட்டெஸ்* என்பதே அவ்வருவி;
ஆயினும் நீ,
கடக்க முடியாப் பயங்கர அலையினை -

கோக்கசஸ் (Caucasus) என்னும் பெரும்மலை உன்னை

வரவெற்றிடும் வரை - துணிந்து கடவாதே.

அந்த இடத்தில் அவ்வளை வெள்ளம், கொப்பளித்துப் பொங்கி எழுகின்ற பலத்தோடு, பெரும்பாறைப் புருவங்களிடையே,

புதியதாக நூரையினைக் கக்கிப் பெருகும்.

இதன் பின்னர்,

தாரகைகளுக்கு அயலாகவுள்ள வளர் மலை முகடுகள் தம்மைக் கடந்திடு;

அடுத்து,

தெள்திசை நோக்கி வழிநடை திருப்பு -

அங்கு,

கணவரை வெறுக்கும் அமேசன் (Amazon)

குர்மகளிர்,

குடியிருக்கக் காண்பாய்;

ஒரு நாள் இவர்கள் -

தேர்மொடொன் (Thermodon) கரையிலும்

தெமிசீயர் (Themiseyре) தன்னிலும் -

கடலோடிகள் தம் கடும்பகை எனவும்,

நாவாய்களுக்குச் சிற்றன்னையாகவும்

இருந்து வருகின்ற

கடுஞ்சினத்து சல்மிடெசஸ் (Salmydessa)

ஆர்ப்பரிக்கும் தனது அலகினைத்

தீட்டும் இடத்திலும்-

மக்களைப் பெருக்குவர்.

மடந்தையர் இவர்கள் உன்வழித்துணை ஆவர்.

அடுத்து,

மயோட்டிஸ் (Maeotis) பெருந்தர் சந்திகளுக்கு

மெல்லிதாய் எல்லைவேலி இடுகின்ற

சிம்மரியன் (Cimmerian) பூசந்தி வந்தடைவாய் நீ.

இங்கு நீ தாமதம் செய்திடா திருந்திடு-

மனத்துணிவோடு நீரினை கடந்து செல்.

உனது செல்வழி,

பாடுபுகழ் கொண்ட பொல்பொரசின் (Bosphorns)

பெயரோடு

இணைக்கப்பட்டதாய்,

எல்லையில் காலம் வாழ்ந்திடும் அறிவாய்.

இவ்விடந்தன்னில்,

ஜோராப்பிய மண்ணை விட்டுநீ பிரிய

ஆசிய பூமி வரவேற்கும் உன்னை.

இப்போதைக்கிது மெத்தவே போதும்;

எனக்கினி விடைக்கிறீச் சென்றிடும் உம்தலம் -

ஆசிய்புதல்வியரே,

தன்செயல் யாவிலும் ஜோவி தனது

கொடுங்கோல் விருப்பினை

மெய்ப்பித்தவாறு நின்றிட வில்லையா? -

ஒழுக்க வரம்பினை மீறிநின்று

முறையற்ற முறையில் காதல் வயப்பட்டு

இம்மானி மங்கையோடு கலந்திட ஏங்கி

இவள்மீது இத்தனை இடர்களைக் குவிக்கிறார்.

பரிவுக் குகந்த பெண்ணே,

காதலை உன்பால் தொடுத்தவன்,

கருணையில் துண்பம் தருபவன்;

உனது துயர்களின் பாயிரம் தன்னை,

கருக்கமாகவே எடுத்துரைத்துள்ளேன்.

அயோ

ஆ, நானோ!

துயர்மிக்கதோர் தனியாளானேன்!

புறொமீதியஸ்

அந்தோ, உனதமுகையும் புலம்பலும்!

உன்துயர் முற்றிலும் உரைத்திடும் வேளையில் என்செயப் போகிறாய்?

பாடற் குழு

என்ன! இன்னுமா?

இவளது துயரக் கிண்ணம்

இன்னமும் நிரம்பலில்லையா?

புறொமீதியஸ்

அது பெருகும் -

பொங்கிப் பெருகிப் பிரவாகிக்கும் -

முழுகடித்துப் பாயும் -

துயரக்கடலை.

அயோ

எதற்காக நான் வாழ்ந்திட வேண்டும்?

ஒரோயொரு தாவுகை,

அவ்வளவுதான் -

அதுமிக உறுதி:

தள்ளிக் கவிழ்த்திடும் இந்தச் சிகரம்

நிலத்தோடென்னைக் குப்பற்மோதி,

இந்த இவ்வாழ்வுக்கும் -

வாழ்வின்துயர்கள் யாவற்றிற்கும்

முடவு கட்டக் காத்துறிந்தைபில்

அந்தப் பேற்றினை

என் நான் அணைத்துக் கொள்ளக் கூடாது?

பினியுற்ற வாழ்வை வலிந்திமுத்து

இந்தவாறு வாழ்வதைக் காட்டிலும்

ஒரு முறை சாதல் மேலான ஒன்று.

புறொமீதியஸ்

வாழ்வு தந்துள பொல்லாங்கு யாவற்றுக்கும்,

மரணம் என்பது விடுதலை தந்திடும்

எனும் நினைப்பால் அயோ, நீ

மகிழ்ந்து நிற்கிறாய்;

ஆசியும் கேள்,

மரணமிலான் என விதி வகுத்திட்ட

எந்தனுக்கோ-

தகாவுபிப் பெற்ற அரசாதிக்கத்து நின்று,

அந்த ஜோவ்,

தூக்கி வீசி ஏறியப்படும்வரை -

எனக்கென விதித்து விடப்பட்டுள்ள

நீங்கும் நின்று விடுதலை இல்லை;

முடவும் இல்லை.

அயோ

கொடுங்கோலாட்சி தன்னிலிருந்து

அந்த ஜோவினைத் தூக்கி ஏறிதல் -

இத்தகை ஒன்று நடக்க முடியுமா?

புறொமீதியஸ்

சந்தேகமில்லை,

அதனைக் காண்பது

உனது கண்களுக்கு விருந்தாய் அமையும்!

அயோ
ஆம் உண்மைதான்,
இந்தவாறு,
அன்னவர் தமது அநீதிக்காட்டப்பட்டு
அல்லவுற்றுக் கிடக்கும் எனக்கு
நிஜமாய் அதுமிக மகிழ்வாய் இருக்கும்.

புறொமீதியஸ்
அப்பிடியானால்,
என்னிடமிருந்து ஒன்றை நீ அறிந்திடு:
அவரது வீழ்ச்சி
ஹழ்வழி விதிக்கப்பட்டு விட்டது.

அயோ
ஜோவின் செங்கோல் எக்கை பறிக்கும்?

புறொமீதியஸ்
ஜோவின் வறிதான அறிவுத்திறம் தான்.

அயோ
அதெப்படி?

புறொமீதியஸ்
கேடுறு மணவினை விதைப்புத் தன்னால்
கேடுறு பழத்தை அறுவடை செய்து.

அயோ
மணவினை!
எந்த வழிமரபில்?
மானிட மரபிலா?
தெய்வமரபிலா?

புறொமீதியஸ்
இதற்குமேல் என்னிடம் எதையும் கேளாதே.
அதற்கு நான் விடை கூறாதிருக்கலாம்.

அயோ
அவரது மனையான் தன் நாயகனை
அவர்தம் புராதன அரியனை இருந்து
புறத்தே தள்ளி வீழ்த்தி விடுவாளா?

புறொமீதியஸ்
அன்னவள் ஈன்று புறந்தரும் திருமகன்
தன்னப்பன் தன்னைக் காயப்படுத்துவான்.

அயோ
விதிவழி வந்திடும் இவ் அழிவிலிருந்து
அன்னவர் தமக்கு மீட்பே இல்லையா?

புறொமீதியஸ்
வெறுப்பினைத் தந்திடும் இப்பினைப்பிடையிருந்து
எனையவர் தளர்த்தி விட்டிடும் வரையும்
மீட்பு எதுவும் அவர்க்கிருக்காது.

அயோ
ஆயினும் ஜோவின் எதிர்ப்பினை மதியாது
யாருமைத் தளைநீக்கத் துணிந்திடுவார்கள்?

புறொமீதியஸ்
உனது கருப்பை விட்டிறங்கி வந்திடும்
ஒருவனே தான்.

அயோ
எந்தவாறுப்படி? எனது மகனா?
நான் பெற்ற ஒருவன் உமது இரட்சகனா!-
எப்பொழுது?

புறொமீதியஸ்
தலைமுறை பத்துக் கடந்து போனபின்,
வருமூன்றாவதில்.

அயோ
பொருட் தெளிவற்ற
தெய்வ மொழிகள் உரைக்கிறீர் நீர்.

புறொமீதியஸ்
உனக்குப் போதும் என்றதை நான்
பேசிவிட்டேன்.
விதியினைத் தருவிப் பார்க்க முனையாதே.

அயோ
புரிந்து கொள்ளும் என்றிறத்தை வஞ்சிக்க
நம்பிக்கை ஒன்றினை முன்னிறுத்துவீரா?

புறொமீதியஸ்
தெரிவுகள் இரண்டினைத் தருவேன் உனக்கு;
ஒன்றினைத் தெரிவு செய்து கொள் நீ,

அயோ
அவை எவை? சொல்லுவங்கள்,
தெரிவேன் நான்.

புறொமீதியஸ்
உனது உழல்வுகள் முற்றுறக் கேட்டிடல்,
என்னைக் காத்திட வருமங்கள் பெயர்நில் -
இரண்டினில் ஒன்றினைத் தெரிவு செய்திடு.

பாடற் குறு
அப்படியல்ல,
தெரிவினைப் பகிர்ந்திடும்;
மங்கைக் கொருபாகம் கருணையோடு வந்திடும்
எஞ்சிய மறுபாகம் எனக்குவந்தனும்;
இரட்டிப்புக் கருணையோடிருந்திடும் நீர்.
மங்கை அவள் உழல்வுகள் அவளிடம் கூறும்,
உம்மை மீட்டிட விதித்தவர் பற்றி
என்னிடம் கூறும்.

புறொமீதியஸ்
அந்தவாறாக்கட்டும்!
இந்தவாறார்வ வேட்கையில் இருப்பதால்
உங்கள் விருப்பினை எதிர்த்திட மாட்டேன்.
நீண்டகள்றிருக்கும் உன்னன் அலைவுகளில்
எஞ்சி இருப்பவை பற்றிய செய்தியை,
முதற்கண் அயோ, நீ கேட்டிடு;
எனது வார்த்தைகள் அனைத்தையும் நீ
உறுதி கொண்டவன் நெஞ்சப் பாறையில்
செதுக்கிக் கொள்.
கண்டங்கள் தம்மைப் பிரித்துப் பாயும்
ஒடுங்கிய அருவியை நீ கடந்த பின்னர்
கதிரவன் தனது நெடுஞ்சாலையாக
அமைந்து கிடக்கும் அனற்கூடர் வதனத்து,
தொலைதூரக் கீழ்த்திசை நோக்கிச் சென்றிடு;

சென்றபின்னர்,
சிஸ்தீஸ் (Cisthene) கோர்கொன் (Gorgon)

சமதரைகளை நீ

அடையும் வரையும்

ஒலிக்கும் கடலைக் கடந்து சென்றிடு -

போர்சியின் (Phorcys) புதல்லியர் மூவர் அங்குளர்; அன்னவர் மூவரும், அன்னத்தின் வண்ணத்தை ஒத்ததான், உறைபனிப் பாங்குடை நரைதிரை மூப்பொடு, கன்னிமைக் கோலத்தில், ஒற்றைக்கண், ஒற்றைப்பல், இவை இரண்டையும் மூவரும் பகிர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறார்.

இந்த மூவரும்,

செங்கதீர்க் கடவுள் பொய்பஸ் (Phoebus) தனது ஒளிக்கதீர் தமையோ,

இரவினில் வருமுழுமதியதைத் தானுமோ

கண்ணெடுத் தென்றுமே கான்பதில்லை.

அவர்களுக்கருகே,

அவர்தம், சிறகுடைச் சோதரியரான

கொட்டிய கோர்கொன் (Gorgon) அரக்கியர் வாழ்வர்-அஞ்சுவரு பேருவுத்தினர் இவர்கள்; சர்ப்பகேசம் வளர்த்தவர்கள் இவர்கள், கண்கொண்டிவரைக் காணும் மாந்தர்

அதன்பின் வாழார் -

உனக்குரியதான் எச்சரிக்கைதான் இது.

பேர்ச்சம் தன்னைக் கண்களில் நிரப்பும்

மேலுமொரு காட்சி எஞ்சியுள்ளது:

சால்வதை நாஞ்கு குறித்துக்கொள்;

ஜோவின், கார்வாய் அலுகுடை வேட்டை நாய்கள்

கிறியின்களை (Griffins) நீ தவிர்த்துக் கொள்.

கடிக்கும் நாய் குரைப்பதில்லை;

ஒற்றைக் கண்ணுடை அரிமஸ்பியன் (Arimaspian)

குதிரை வீரர்,

பொன்னென உருளும் புனுட்டோவின் (Pluto)

கரைகளில்

குளம்புகள் உதைத்துப் பறந்து விரைவர்

இதனை அடுத்து,

தொலைதூரத்து நிலப்பரப் பொன்றினில்

கருமை நிறத்து மனிதர் உன்னை

வரவேற்று நிற்பர்;

கதிரவன் தனது,

பீறிடும் நீருற்றுக்களின் அருகே,

எய்தியோய்பஸ்சின் (Aethiops) நீர்த்திரை மருங்கில்

உறைகின்றனர் அவர்கள்.

மலைச்சிரங்கள் மத்தியில் உள்ள

பைப்லின் (Bybline) சிகரம் தன்னிலிருந்து

புனித நெல்நிதி நலமிக்க தன் நீரைச்

சொரியும் அந்தக் கணவாய் தன்னை

சோர்வற்றிருக்கும் உன்தன் கால்கள்

வந்தடையும் வரை இவ்வாற்றினது

நீர்த்தடம் பற்றி நடந்து சென்றிடு.

இதனை அடுத்து,

வளைந்து நெளிந்து செல்லும் நீர்த்திரை

முக்கோணத் தடம் கொண்ட எகிப்து நிலத்திற்கு

வழிகாட்டி உன்னை அழைத்துச் செல்லும்:

பாடு புகழ் கொண்ட இனமொன்றின் தாயென

விதிக்கப்பட்டுள்ள உன்னை, அப்கு,

தொலைதூரத்து வீடொன்று காத்திருக்கும்.

இதுவரை சொன்னவை சந்தேகம் தருவதாய்,

கருகல் மிக்கதாய் இருந்திடல் திரும்பக்கேள்;

தெளிவான மொழியில் விடையினை எதிர்பார். ஓய்வுக் கெனக்குப் பஞ்சமே இல்லை.

பாடற் குழு

இவளிடம் பேச மேலும் இருந்தால்

போகம் நீர்;

சொல்லத் தவறிய தேது மிருப்பின்,

சொல்லும்;

ஆயினும்,

முற்றிற்று அவள் கதை என்றால்

நீர்சொன்னவாறே,

எமது கோரிக்கை-

அதனை நினைவிற் கொள்வது நல்லது.

புறோமீதியஸ்

இவளது கதை சொல்லப்பட்டு விட்டது;

ஆயினும்,

நான் கூறும் வார்த்தைகள் தம்மில்

உறுதியோ டைமைந்த நம்பிக்கை ஏற்படும்

என்பதற்காக,

இக்கரை தன்னை வந்தடைய முன்னர்

இவளது பாதங்கள் பரிதவித் தல்லாடிய

துயர்தரு பாதை பற்றி நான்

இனி இங்குமக்கு உரைக்கக் கேளும்.

அவைந்து நிரியும் அயோ, கேள்,

அனிமைக் காலத்து உன் பயணம்

பற்றி மட்டும் இங்கு நான்

எளிமையோடும், பெருஞ்சமை தந்திடும்

கருத்துரை தவிர்த்தும் உனக்குக் கூறுவேன்.

மொலோசிய (Molossian) சமதரைகள் நடந்து

கடந்து

செங்குத்துச் சரிவுடை டொடொனா (Dodona)

சிமயத்தை

சென்றடைந்தாய் நீ.

அங்கோ,

தெல்லரோட்டிய ஜோவ (Thesprotian jove)

மந்திராலோசனையில் அமர்ந்தவாறிருந்தார்.

தெளிவுடப் பேசும்

கருவாலி மரங்கள் மத்தியில் இருந்து,

(எத்தகை புதுவை மிக்கதோர் அதிசயம்!)

வருவதுரை தவிர்த்தலை நிகழ்த்தும் வேளையில்

உன்து செவிகள்

பின்வருமாறு அமைந்து இருந்த

வனக்கவரையினை,

தெளிந்த மொழியில் கேட்டுநின்றன:

“வல்லமை மிக்க ஜோவ் தனது

வீரார்த்த வருங்கால மனையாள் தன்னை

எல்லோரும் வாழ்த்துங்கள்!” –

உனக்கது இதந்தரு குரலொன்றாக

இருந்ததா சொல்?

வெஞ்சிலப் பொராமை மிக்க ஹெராவின் (Hera)

கடுப்பு மிக்க

ஹசிமுனைக் குத்தல் தமக்கு ஆளாகி

அங்கிருந்து,

ரியாவை (Rhea) அணைத்த கடற்கரை வழியே

உன்து பாதங்கள் தூரத்தப் பட்டன;

பின்னர் நீ,

குழப்பம் மிக்க வழிபல நடந்து

இங்கு வந்தனை:

இது ஒரு பேறெனில்,
 இந்த ஆறுதற் பேற்றினைப் பெற்றனன்.
 இனிவருங்காலம்
 புகழ்மிகு அயோவின் பெயரால் இக்கடல்
 அறியப்படும்.
 புத்தோற்றும் தனக்கு அப்பால் உள்ள
 உண்மையின் இதயம் வரைநான் நன்கு
 ஊற்றுத் தூட்புகுவேன் எனக் காட்டவே,
 குறிகள் இவற்றை உமக்குக் கூறினேன்.
 எஞ்சி இருப்பதைப் பொதுவில் கூறுவேன்:
 எனது பேச்சின் ஆரம்பத்தைத்
 திரும்ப நோக்கிப் புரிந்து கொள்வாய்.
 அதி அந்தலைத் தொலைவில் உள்ள
 எகிப்திய நிலத்தில் நகரமொன்றுள்ளது;
 அங்கு, நீண்டு பரந்த செழுமை மிகு
 வண்டல் மண்ணினை,
 கடலுக்கு முழலையுட்டுகிறது நெல் நதி;
 அந்நகரின் பெயர் கனோபஸ் (Canopus) என்பர்;
 அந்நகரம் தன்னில்,
 மென்மை நிறைந்த, அச்சம் தராத
 தொடுகையால் உன்னை,
 மருளன்ற தோர் நல்லணர்வு நிலைக்கு,
 மீண்டும் கொணர்வார் அந்த ஜோவ்.
 நீ கார்வலன்னத்து எப்பாஹஸ் (Ephahas) சை-
 ஆண்மகவொன்றினை ஈன்றெடுத்திடுவாய்.
 அவனது பிறப்பின் அதியம் தன்னை
 அவனது பெயரே எடுத்துக் கூறும்:
 கொழுத்த நெல்நதி பரந்த அருவியாய்
 பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்து நனைத்திடும்
 பயன் தருவயல்களை அவனோ தனது
 உடைமை ஆக்குவான்.
 நான்கு தலைமுறை இதன் பின் கடக்கும்.
 ஐந்தாம் சந்ததி,
 தந்தையர்தம் சோதரரின் மைந்தரொடு நல்ல
 மணபந்தம் வெறுத்து,
 புகழ்பூத்த புதல்வியர் ஐம்பதின்மொராடு
 புராதன ஆர்கொஸ் (Argos) நகரினுக்கு மஞ்சும்.
 அச்சோதர மைந்தர், கண்மறைந்திடு காமத்தால்
 மரட்டு முட்டாள் நெஞ்சத்தினராக,
 சாந்தம் மிக்க வாத்துக்கள் தம்மைப்
 பருந்துகள் தொடர்ந்து வருவது போல,
 நாடு நீங்கித் தப்பிடும்
 அந்தக் கண்ணியர் ஐம்பதின்மரை,
 பின்னே தொடர்ந்து தூரத்திவருவார்;
 அவ்வாறிருப்பினும்,
 அவர்தம் வேட்டைத் தூரத்தல் தன்னைக்
 கடவுளெராருவார் வஞ்சித்து விடுவார் —
 அன்னவர் கைப்பாது கண்ணியரைக் காப்பார்;
 ஏப்பிய (Apian) மண்
 மரணத்துக் கவர்களை வரவேற்று நிற்கும்;
 அச்செயல் தன்னை,
 திருமணயாமத்தில் மணமகளிர்கரங்கள்
 செய்திடத் துணியும்.
 தத்தம் பதியிர் மணமகளிர் கவர்வர் —
 கூரிய உருக்கினைத் தொண்டையுட் புதைப்பர்.
 இத்தகைய மணமங்கலப் பெரும் பேருவகையை
 என்பகைவ ரணவரும் அறிந்திடுவராக!
 ஐம்பதின்மீல் ஒருத்தி மட்டும்,
 மழுங்கிய மனத்திடத்தளாக நின்று
 காதல் தந்திட்ட மயக்கம் தன்னால்

தனது கணவனைக் கொன்றிட மாட்டாள்:
 தனது நற்பெயரினுக்குக் களங்கம் தந்து
 தனக் கவுமானம் தந்திடவல்ல.
 இரண்டினுள் ஓன்றினைத் தெரிவு செய்வாள்-
 கொலைகாரி என்பதைக் கைவிட்டுவிட்டு,
 கோழை என்பதைத் தெரிவு செய்வாள்.
 அன்னவள் ஆர்கொஸ் (Argos) சின் அரசு
 இனமொன்றின்
 தாயென் ஆவாள்.
 இதன்பின் நடப்பவை பற்றி இங்கு
 நுண்ணியை நுட்பம் வாய்ந்த வகையில்
 விரிவுடை உரைத்திடல் என்பதோ மிகவும்
 தொல்லைதரு மொன்றென அமைந்திடக் கூடும்.
 இவளது சந்ததி வேர்தனிலிருந்து
 விற்கலை வல்ல வீரன் ஒருவன்
 முரளைத் தெழுவான்.
 இந்தத் தளைகள் அனைத்திலுமிருந்து என்னை
 அவன் கரம் விடுவிக்கும்.
 இத்தகை எதிர்வகையை முன்னம்,
 தொன்மை மாட்சிமை கொண்ட எந்தாய்,
 ட்டெட்டானிய தேமிஸ் (Titanian Themis)
 முன்னுரை செய்தாள்.
 ஆயினும் இங்கு,
 நன்டதொரு கதையினை எந்தவாறு, எதற்காக,
 கூறிடவேண்டும்;
 கூறமுற்பாத்தும்,
 செவிமடுத்திட அதில் செய்தியொன்றில்லை.
அயோ
 ஆ, பாவி நான்! வேதனை! வேதனை!
 என்செய்வேன்!
 கொந்தளிக்கும் மனவலி
 நொந்து கிடக்குமெனை மீண்டும் இங்கு
 பற்றிக்கொண்டதே!
 சித்தப்பிரமை எனை நொருக்குகிறது!
 அந்த அக்கினித் தீண்டுகை மீண்டுமெனை
 வதைக்கிறதே!
 விலா எலும்பினை இதயம் இடிக்கிறது!
 வலிக்கும் கண்கள் கிழிகிறுத்துச் சூழல்கின்றன!
 வழிகட்டப் படாத எனது பாதங்கள்
 புயலொத்த வெறிகொண்ட வீக்கக்களால்
 அறைக்களிக்கப்படுகின்றன!
 நீரினுள் தாழும் நீச்சலன் ஒருவன்
 மோதும் துன்ப அலைகள் மத்தியில்
 தள்ளாடித் தவித்துக் கிடப்பது போன்று
 கனத்த வார்த்தைகளோடு என் நா
 அல்லாடித் தவித்து அலைக்களிகிறது.
(Footnotes)

* Hubristus:
 துடுக்குடன் கூடிய இறுமாப்பு.

(அடுத்த இதழில் நிறைவூறும்)

அஷதார்சியுஷ்டன்

- காவத்தையூர் மகேந்திரன் -

நவயுகப் பெண்களில்
நான் மிக வித்தியாசமானவள்
எதிலும் என் தனித்துவம் பேசுமாறு
இயக்கமுறத் துடிப்பவள்

புருவக் கோடுகள் இமை வேலிகள்
கறுத்துச் சிரிக்குமாறு மையிடுவேன்
கால்கள், கைகள், காதுகள், கழுத்து என
தங்கத்தால் அங்கத்தை மினுக்குவேன்
ஆயிரம் விலை தாண்டா ஆடைகளை
அசிங்கமென ஒதுக்கி வைப்பேன்
வாசிப்பை வெட்டிப் புதைத்தபடி
வசிப்பையே யோசிப்பேன்
பிறர் மெச்சம் படியாக
பெண்ணியமும் பேசுவேன்
என்னிவ்த வழி தாண்டாதபடி
கட்டியுவன் கால்களுக்கு சுருக்கிட்டு
கொடுக்கம்க்கான அவன் கொதிப்பை
குடும்ப நீருற்றி சிறைவைப்பேன்

வீடு தொழில் குடும்பம்
நகை பொருள் அலங்காரம்
இந்த வட்டத்துள் வாழ்வு கழித்திடுங்கள்
எட்ட நிற்பவன் கைமை தெரியாது
ஏழை உழவனின் வறுமை புரியாது
மலையேறி உழைப்பவர் கொதிப்பு கடாது
சுரண்டும் பெருத்த எலிகள்
கக்மாடியமைச் சுவைத்தல் உணராது
மானுடத்தை மிதித்து அழித்து ஆருகை புரியும்
கொடுங்கோல் ஆட்சியின் கைமை தெரியாது

இவனும் பெருத்த வலை விரித்து
நமை மொத்தமாய் களாவாரும்
ஆதிக்க தேசத்தின் குழ்ச்சி புரியாது
முனையை அடகு வைத்தபடி
இப்படியே எல்லோரும் கேளுங்கள்
என் வித்தியாச வாழ்வை
கூர்ந்து நோக்குங்கள்.

எங்களின் தெய்வங்கள்

- த. ஜெயசீலன் -

எத்தனை நாள் சிவகள் மீது இடிகள் வீழுமோ - ஜெயோ
என்று மீட்டு நூக்கள் வாழுவு எமனின் கையிலோ
புதுமிரித்து தேசம் மாலை குடிக் கொள்ளுமோ -
என்று
புயல்கள் தென்றலாகி நம்மில் பூவைத் தூவுமோ?

“யார்” “எதற்கு” பதில்களற்று நிதமும் கொலைவிழும்
- கேட்க
யாருமில்லை; நிம்மதியோ நித்தம் சுடுபடும் -
ஓய்விலாது ராவில் நாயின் ஊளை குரரப்பெழும் -
நித்தம்
ஊருறங்கிடாது; பேய்கள் வேட்டையாடும்.

“அங்கு ஒன்று இங்கு ஒன்று” என்ற சேதிகள் -
அருகில்
“அமுகி முண்டம் மீட்பு” சொல்லும் உலகச் செய்திகள்
எங்கு என்ன நடக்குமென்று ஏங்கும் கைதிகள் -
நாங்கள்!

எங்கள் துன்பம் பாடிப்பாடி களைக்கும் கவிதைகள்.

கடத்தல் கொள்ளல் கொலைகள் யாவும்
மலிவுவிலையிலே - பாதை
கடக்க, நிற்க தடைகள் குழும் சலுகை விலையிலே
விடைகள் அற்ற கேள்வி தள்ளுபடியின் விலையிலே -
எங்கு
வேண்டக்கூடும் நீதி நியாயம் உண்மை விலையிலே?
உலகம் வளரும், பசுமை பொலியும், அமைதி தேடிடும்
- அன்பு
உடையினிந்து வசதிவாழ்வில் மகிழ்ந்து பாடிடும் -
கலகம் எம்மைக் காட்டுவாசி ஆக்கி வீழ்த்திடும் -
கனவு
கலைதல் மட்டும் மைக்கு ஏன் எதார்த்தமாகிடும்?

அடிகள் வேண்டி வேண்டி மீண்டும் அமுதவாழ்வுதான் -
இருவில்
அணையும் விளக்கு ஆகும் எம்மை காக்கும் மீட்பரார்?
மிடிதொலைந்த, வெடிறந்த தேசம் வேண்டுங்கான் -
அதனை
விரைந்து கொண்டு வருபவர்கள் எமக்குத் தெய்வமாம்.

இங்கிளயன் பாரி

4. கோவ்ஸ்காண் படலம்

ஜெகதல் மரதாபன்

கண்ணானுக்கு அன்றிரவு நித்திரையே
வரவில்லை என்று சொன்னால் அது உண்மையல்ல.
அனால் நன்றாக உறங்கினான் என்று சொல்வதும்
உண்மையல்ல. பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோ அவனுடைய
நித்திரையை இரண்டு மூன்று முறையாவது குழப்பினார்
என்பது உண்மை. வெள்ளிக்கிழமைகளில் வழுமையாக
எழும்புகிற நேரத்திற்கும் முன்பாகவே எழுந்து
காலைக்கடன் கழித்துக் குளித்து விட்டான். அந்த
வேளையில் யாரும் விழித்திருக்கமாட்டார்கள் என்ற
தெரியத் தில் அவனுக்குப் பிடித் தமான
சிவத்தோத்திரங்களை (ஆங்கிலத்தில் என்று நான்
சொல்லத் தேவையில்லை) கொஞ்சம் உரக்கவே

பாடினான். பாடி முடிந்ததும்

பிரித்தானியாவடைச் சிவனே போற்றி
பரதேசத்தவர்க்கும் இறைவா போற்றி

என்றும் “திருவிலுப்பிச்பலம்” என்றும் சொல்லித்
தலையில் மும்மறை இருக்ககளாலும் குட்டிய பின்பு
“சிவ சிவா” என்று சிவ நாமத்தை உச்சரித்தபடி
நெற்றியில் நீறு பூசிவிட்டு அறையிலிருந்த சிறு
குடத்திலிருந்து புகைத் தண்ணீர் சிறிது ஒரு
கிண்ணத்தில் ஊற்றி அண்ணாந்து குடித்தான்.

(இங்கே சிலபேருக்குச் சில விளக்கங்கள்
தேவைப்படலாம். தேவையில்லாதவர்கள், நாவல்களை
ஒரே முச்சில் படித்து முடிக்கிறவர்கள் கையாஞ்சிற

உபாயக்களில் எதையேனும் கையாளலாம்).

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி” என்பதை
ஒவ்வொரு நாட்டவரும் தாம் விரும்பிய விதமாக மாற்றிக்
கூறுவதைச் சைவசித்தாந்த தலைமைத் திருச்சபை
தொடக்கத்திலிருந்தே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது.
சிவபெருமானும் அது பற்றி ஆட்சேபித்திருக்கமாட்டார்
என்று தான் நினைக்கிறேன். அவுஸ்திரேவியர்களைப்

முன் வரலாற்றுச் சுருக்கம்.

(உலகம் தலைக்கீழாக மாறித் தமிழர்கள்
முழு உலகையும் ஆங்கிறார்கள் என்றும்
ஸமாநிலத்தில் உள்ள வபுனியா மாநகரை
அண்டிய ஏருதுக்கடவை எனும் ஊரில்
உள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல்
கற்கக் கண்ணன் என்றும் ஆங்கில மாணவன்
வந்திருக்கிறான் என்றும் உங்களுக்குத்
தெரியும், கண்ணன் ஒரு சுத்த சைவன்
என்றாலும் அவன் தாய் மொழிப்பற்று மிக
வலுவானது. அவன் வகுப்பு ஒன்றைத்
தவறவிட்ட போது அவனைக் கண்ட
அவனுடைய மதியிரையாளர் பெருமுடிக்கோ
அவனுடன் முக்கியமான சில விடயங்கள்
பற்றிப் பேச விரும்புவதாக ஆங்கிலத்திற்
சொல்கிறார். அந்த வியப்புடன் செய்முறை
வகுப்புக்குப் போன கண்ணன் எல்லாமே
தமிழருடைய நூட்பமான கண்காணிப்பிற்கு
உட்படுவதை உணருகிறான். எனினும்
அவனுடைய கவனமெல்லாம் மறுநாள்
வெள்ளிக்கிழமை (அது விடுமுறை நாள்
என்று நான் சொல்லாமலே யாருக்கும்
விளங்கியிருக்கும்) வளாகத்தை அண்டிய
சிவன் கோவிலில் பூசை முடியப் போகிறியர்
பெருமுடிக் கோவைச் சந்திப்பதிலேயே
குவிந்திருந்தது. கோவிலில் கண்ணன் செய்ய
இருந்த அரிசசனைக்கு என்ன நடந்தது
என்றும் பெருமுடிக் கோ அவனைச்
சந்தித்தாரா என்றும் விவரம் அறிய
மேற்கொண்டு வாசியுங்கள்).

பொறுத்தவரை, தென்னாடுடைய சிவன் என்பது
தமிழர்களைவிடத் தமக்கே பொருந்தும் என்ற குருத்து
வலுவாக இருந்தது. லண்டனில் தமிழர்கள் குடியேறிய
காலத்திலிருந்து குடியமர்ந்த இடமெல்லாம் தமிழர்
போட்டி போட்டுக் கொண்டு கோயில்களை அமைத்தனர்
என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எனினும் முதன் முதலாகச்
சிவன் கோவில் நிறுவப்பட்ட திருத்தலம் என்ற பெருமை
லண்டனை அண்மிய திருவிலுப்பிச்பலம் (முன்பு

வூயிஷம்) எனுஞ் சிற்றூருக்கே உரியது. அதனால் தமிழகத்தில் சிதம்பரம் பெற்ற பெருமையை இங்கிலாந்தில் இத் திருத்தலம் பெற்றதென்பதை நான் விவரிக்க வேண்டியதில்லை.

புகைத் தண்ணீர் என்றால் என்னவென்று அறியாதவர்கள் அறிசியைப் பிளாஸ்ற் றிக் பக்கெற்றுக்களில் மட்டுமே கண்டவர்களாகத்தான் இருக்க முடியும். பானை ஒன்று நிறைய உமியைப் போட்டு (உமி உற்றால் என்னவென்று கேட்காதீர்கள். அதையெல்லாம் விளக்குவதை விட்ட பத்திரிகையுடன் சேர்த்துத் தமிழ்-தமிழ் அகராதி ஒன்று இலவசமாக வழங்குவது வச்சியானது) உமி மீது தண்ணை வைத்து உமியெல்லாம் எரிந்து சாம்பலாகும் வரை விட்டுச் சுட்ட பானையில் நீரை ஊற்றி வைத்தால் நீர் புகை மணத்துடன் இருக்கும். இதென்ன சிக்கலான முறை என்று நினைக்கிறீர்களா? தமிழர்கள் புகைத் தண்ணீருக்காக மட்டுமன்றி உமிச் சாம்பலுக்காகவுமே இப்படிச் செய்தார்கள். உமிச் சாம்பலால் பல் துலக்கிணால் பல் நூறு வாட் மின்குமிழ் போல மின்னும் என்பதால் உலகில் அதிகம் விரும்பி வாங்கப்படும் பற்பொடிகளில் ஜம்பது சதவீதத்திற்கு குறையாமல் உமிச் சாம்பல் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும். உமிச் சாம்பலின் பிற பயன்கள் பற்றி அறிய விரும்பினால் “நெற்பயன்: தொழில்நுட்பக் கையேடு”என்னும் நூலைப் பரிந்துரைப்பேன். (ஆசிரியர்: நெல் முற்றத்துத் துஞ்சிய பேராசான் பெருமானார், வயயத்து அறிவியல் தொழில்நுட்ப நூல் வெளியிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும், மாநிலம், (குறுந்தட்டுப் பதிப்பு), 2058.

வெளிக்கிழமை என்பதால் கண்ணன் காலை உணவு அருந்தப் போகவில்லை. சிறிது நேரம் இருந்து அவ் வாரத்துப் பாடங்களைத் திருப்பிப் பார்த்தான். தவறவிட்ட விரிவுரை நினைவுக்கு வந்தது. நேரத்தைப் பார்த்தான். இன்னும் எட்டரை தாண்டவில்லை. வியற்நாமிய மாணவன் ஒ சி மின்னின் அறையை நோக்கி நடந்தான். அறைக் கதவு சாடையாகத் திறந்திருந்தது. கதவை மெல்லத் தட்டினான். அறைக்குளிருந்து “யாரது?” என்று தெளிவான தமிழ் உச்சரிப்பில் ஒரு பெண் குரல் கேட்டது. ஒ சி மின்னுக்குத் தமிழ்ச் சினேகிதி ஒருத்தி இருக்கிறதாகக் கற்பனை செய்ய அவனுக்குச் கொஞ்சம் சிரமாக இருந்தது. ஒ சி மின், தானுண்டு தன் படிப்புண்டு என்று இருப்பவன் என்று நினைத்த கண்ணனுக்கு “அமைதியான நீர் ஆழமாகப் பாயும்” என்று ஓளவைப்பாட்டு சொல்லும் ஆங்கிலப் பழைமாழி நினைவுக்கு வந்தது. அதற்கிடையில் அந்தத் தெளிவான குரலுக்குரிய பெண் கதவை அகலத் திறந்து “நீ யார்? யாரைப் பார்க்க வேண்டும்” என்று கொஞ்சம் முறைபான தொனியிற் கேட்டாள்.

இளம் ஆங்கிலப் பெண்களின் அடக்க ஒடுக்கமான நடத்தைக்குப் பழக்கப்பட்ட கண்ணனுக்கு அந்தப் பெண்ணின் நிமிஸ்ந் நிலையும் அவன் முகத்தை

நேரே நோக்கித் தைரியமாக அவனை யார் என்று அதட்டலாகக் கேட்டதும் மெல்லிய அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. “திருவாளர்... ஒ... சி... மின்...” என்று தடுமாறினான். வாசலில் நின்ற பெண்ணின் முகத் தோற்றும் சிறிது நெகிழ்ந்தது. “ஆ... விடுதியின் இந்தக் கூடியப் பகுதி பெண்களுக்குரியது. தற்காலிகமாக இங்கு தங்க வைத்திருந்த ஆண்களைப் பழுதார்க்கப்பட்ட அவர்களது விடுதிக்கு நேற்று மாலை மாற்றி விட்டார்கள். யாரென்றாய்?” என்றாள். “ஒ சி மின்” என்று, இழந்த தென்பு மீளக், கண்ணன் சொன்னான். “திருவாளர் ஒ சி மின்னுக்குத் தகவல் தெரிவிக்க வேண்டுமானால் அவனது புதிய விடுதியின் அஞ்சல், தொலைத்தொடர்பு விவரங்களைக் கட்டிட வாசலின் அருகே உள்ள அறிவிப்புப் பலகையில் காணலாம்” என்றாள். “நன்றி, வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிய கண்ணனுக்கு அண்மையிலே தான் விடுதி மாறிய ஒ சி மின்னுக்கு அலுப்புக் கொடுக்க மனம் வரவில்லை.

அந்தப் பெண்ணுடைய பேர் அங்கயற்கண்ணி. அது எனக்கும் உங்களுக்கும் தெரியும். கண்ணனுக்கு இன்னும் தெரியாது. அவன் கண்ணனுடைய வளாக வாழ்விற் குறுக்கிடுவாளா இல்லையா, குறுக்கிடுவா னேயானால் அவளால் கண்ணனுக்கு நன்மையா தீமையா விளையும் என்பதெல்லாம் இப்போதே சொல்ல இயலாது. வேண்டுமானால், அங்கயற்கண்ணி பற்றிச் சுருக்கமாக ஒரு சில சில விபரங்களை மட்டும் தருகிறேன். அவனுடைய பேர் கொஞ்சம் நீளம் என்பதால் அவளது தோழியர் அவனை அங்கி என்று அழைப்பார்கள். நாழும் அப்படியே அழைக்கலாம். அங்கி மெலிந்த, உயரமான, கரு நிறமான பெண். அழகிய நீண்ட கூந்தல் கிடையாது. தமிழ்ப் பெண்கள் யாருக்குமே கிடையாது. கதிர்காமப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொழிற் சட்டத்திற்கான பட்டப்படியின் ஒரு பகுதியாகப் பொறியியற் பாடங்கள் சிலவற்றைக் கற் பதாகச் சில மாதங்கள் கட்டு ஏருதுக்கடவைக்கு வந்துள்ள மாணவ மாணவியற் எண்மரில் ஒருத்தி. இதற்கு மேல் விவரங்கள் எதுவும் எனக் கோ உங்களுக்கோ இப்போதைக்குத் தேவையில்லை.

கண்ணனுடைய பகற் பொழுது குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வு எதுவுமில்லாமலே கழிந்தது. மாலைப் பூசை ஜூந்தே கால் மனிக்குத் தொடங்கும் என்பதால் நாலரை மனிக்கெல்லாம் மேல் கழுவித், துவைத்து உலர்த்திய வேட்டியை அளிந்து, அதற்கு மேலாக இளமஞ்சள் நிறத் துண்டைச் சுற்றிக் கொண்டு உள்ளதிற் பழைய செருப்பைக் காலில் மாட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான். பூசை தொடங்க முன்னமே அரிச்சனைச் சீட்டு ஒன்று வாங்க வேண்டும். வளாகத்துக்குப் போன கையோடுயே கோவிலுக்குப் போய் ஒரு அரிச்சனையைச் செய்விக்கச் சொல்லி அவனுடைய தகப்பனார் சொல்லியிருந்தார். அது எப்படியோ எப்போதும் தடைப்பட்டு விட்டது. இந்த முறை தவறவிடக்கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தான்.

கோவில்லிடக்குப் போனதும் இங்கிலாந்துக் கோவில்களின் உயிர்த்துடிப்பான் எனிமையான குழலும் குழமியுள்ள பக்தர்களது பக்திப் பரவசமும் தான் அவனது மனதுக்கு வந்தன. “பூசகர்கள் எவ்வளவு பக்தி சிரத்தையுடன் ஒவ்வொரு பணியையும் செய்யவர்கள். அவர்களுடைய முகத்தில் தான் எவ்வளவு சாந்தமும் களிவும். வெள்ளி, பூரணை, திருவிழாக் காலங்கள் என்றால் பனிக் காலத்தின் நடுங்கும் குளிரையும் பொருப்படுத்தாமல் கூட்டம் நிரம்பி வழியும். மங்கல வாத்தியங்களின் இசை மனதை மயக்கிச் சொக்க வைத்துவிடும். இங்கே என்னவென்றால் கோவில் ஒரு அரசாங்க அலுவலகம் மாதிரி. இல்லை, ஒரு உற்பத்திச் சாலை மாதிரி. இயந்திர வாழ்க்கை, இயந்திர வழிபாடு. எல்லாமே ஒரு கடமைக்குச் செய்கிற மாதிரி. சைவ சித்தாந்தத்தைத் தமிழர் உலகுக்குத் தந்திருக்கலாம். ஆனால் அது அவர்களிடமிருந்து கைநுழவி ஆங்கிலேயரிடம் தான் உண்மையாகவே குடி கொண்டிருக்கிறது. ஆங்கிலேயர் தங்களது வரலாற்றில் எத்தனை விடயங்களைத் தவற விட்டிருந்தாலும் சைவத்தைப் பொறுத்த வரை, அவர்களைப் போல சைவ மரபு பேணுவோர் உலகில் எங்கே இருக்க முடியும்!” கண்ணனின் நினைவோட்டத்திற் குறுக்கிட்டுக் குறிப்பியவாறு ஒரு வாகனத்தின் கதவைத் திறந்து சார்றும் ஒசை அதிர்ந்தது.

கோவிலுக்குப் பண்டங்களைக் கொண்டு வருகிற குரிய மின் மோட்டார் வண்டியிலிருந்து பிளாஸ்றிக் குடுவைகளில் பாலும் பிரசாதப் பொட்டணங்களும் சந்தன, குங்கும, திருநீற்றுச் சரைகளும் ஒரு தள்ளு வண்டிக்கு இறக்கப்பட்டன. மோட்டார் வாகன ஒட்டுநர் வண்டியை எடுக்கும் தறுவாயில் தள்ளுவண்டிப் பணியார் “பூ” என்று சிறிது உரக்கக் கூவினார். “மன்னிக்க வேண்டும். மறந்துவிட்டேன்” என்று சொல்லியபடி தன் அருகே வைத்திருந்த பிளாத்திக்குக் கண்டையை எடுத்து வெளியே நீட்டினார். அதில் சின்னச் சின்னப் பிளாத்திக்குப் பெட்டிகளில் பூக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெட்டிகள் மீது வியர்வை போல நீர்த்துளிகள் பரவி நின்றன. குளிருட்பய்த அறைக்குள் இவற்றைச் சேமித்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று கண்ணனுக்குத் தோன்றியது.

தமிழரின் தாயகத்தில் சைவம் படுகிற பாட்டைப் பற்றித் தாயிடம் சொன்னால் நம்ப மாட்டார். ஈழத்துக் கோயில் களில் தமிழர் ஸ்தாதோரே அதிகம் காணப்படுகின்றனர் என்று வந்த புதிதில் அவன் எழுதியதை அவனது தாயார் நம்பவில்லை. “காகிதிப் பூக்களால்தான் பூசை செய்கிறார்கள் என்று அடுத்த முறை சொல் லுவாய்” என்று அவனுடைய தாயாரிடமிருந்து வந்த நக்கலான மறுமொழி விரைவில் உண்மையாகலாம் என்று தான் அவனுக்குத் தோன்றியது. “ஆங்கிகத்தைக் கைவிட்டுத் தமிழர் கண்ட வளர்ச்சி ஒரு வளர்ச்சியா என்ற வெறுப்பு ஒருபூறுமிருக்க,

அதே தமிழர் முழு உலகிலும் சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரப்பி ஊரெங்கும் தெருவெங்கும் கோவில்களைக் கட்டியெழுப்ப உதவுவது தமிழர் மீதான அருவருப்பை மேலும் அதிகப்படுத்தியது. சைவத்தின் சிறப்பைத் தெரியாமல் அதைத் தமிழர் ஒரு வியாபாரப் பொருளாக்கிய பின்பு அதைக் காத்துப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு ஆங்கிலேயரிடம் வந்து சேர்ந்துள்ளது என்று நினைக்க அவனுக்குப் பெருமையாகவும் இருந்தது.

கோயில் வாசலோடு கிடந்த செருப்புகளோடு தன்னுடையதையும் கழற்றி வைத்த போது தான், தனது செருப்பை விட்டால் மற்றச் செருப்புகள் எல்லாம் ஓரளவு புதிதாக இருக்கின்றதை முதல் முறையாகக் கவனித்தான். ஆங்கிலேயரிடம் சிவ பக்தி நிறைய இருந்தாலும் கோயில் உட்படப் பொது இடங்களில் புதுக் காலனிகிட்குப் பாதுகாப்பில்லை. களவில்லாத தமிழ்ச் சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு பழஞ் செருப்புன் வந்ததற்காகத் தன்னை நொந்து கொண்டான். அதைவிடவும் பூசை முடியப் பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோவைக் காணப் பழஞ் செருப்போடல்லவா போக வேண்டும்!

அரிச்சனைச் சீட்டு விற்பனை முகப்பு (அது செந்தமிழ், பச்சைத் தமிழில் சொன்னால் சேல்ஸ் கவுண்டர்) திறப்பதைக் கண்ட கண்ணன் அத்திசையில் நடந்தான். வேறு யாரும் அவனுக்கு முன்னால் நிற்கவில்லை. விற்பனை அலுவலரிடம் “வணக்கம் ஜயா” என்றான். பதிலுக்கு அவரும் “வணக்கம் ஜயா” என்றார். “அரிச்சனை.....” என்று இழுத்தான். “மலிவு அரிச்சனை? சாதாரண அரிச்சனை? சிறப்பு அரிச்சனை? அதிசிறப்பு அரிச்சனை?” என்று கேள்விகளை அடுக்கினார். “மலிவு... இல்லை இல்லை சிறப்பு” என்றான். “பேர்?” “கிறித்தி இசுப்பெஞ்சர் சிமித்து” “நட்சத்திரம்?” “ரோகினி” “மொழி” இவருக்கு ஏன் தன்னுடைய மொழியைத் தெரிய வேண்டும் என்று தயங்கினான். அதைப் புரிந்து கொண்டு, புரிந்து கொண்டதைக் காட்டிக் கொள்ளாத முகத் தோற்றுத்துடன், “தமிழில் சிறப்பு அரிச்சனைக்கு நாலு காச் பிற திராவிட மொழிகளுக்கு மேலதிகமாக இரண்டு காச், மற்றைய மொழிக்கட்டு மேலதிகமாக ஆறு காச மொழிபெயர்ப்புக் கட்டணம் என்றார்”. கையில் இருக்கிற தொகை மட்டுமட்டாக தமிழில் சிறப்பு அரிச்சனைக்கு போதுமானது. வேறு வழியின்றித் “தமிழ்” என்றான். “எப்படித் தரப் போகிறீர்? நாணயமா? வங்கிக் கழிவு வில்லையா?” கண்ணனிடம் ஈழத்தில் பாவிக்கக்கூடிய வங்கிக் கழிவு வில்லை இல்லாததால் “நாணயம்” என்று சொல்லி நாலு காச நாணயங்களைக் கொடுத்தான்.

இந்த இடத்தில் தமிழரின் நாணய முறை பற்றிச் சிறிது சொல்ல வேண்டும். தமிழர் பேராசில் ஆகக் குறைந்த பெறுமதியுடைய அலகுக்குப் பேர் சல்லி. ஆயிரஞ் சல்லி ஒரு காச. நூறு காச ஒரு வெள்ளி.

பின்வரலாற்றியல் தொடர்க்கை

நாறு வெள்ளி ஒரு பொன். அதாவது ஒரு லட்சம் சல்லி ஒரு வெள்ளி. ஒரு கோடி சல்லி ஒரு பொன். தமிழர் வெகு நுட்பமாக லட்சம் கோடி என்கிற பெறுமானங்களை மொழிக்குள் நுழைத்திருக்கிறார்கள் என்று உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும். பிற நாணயங்களுடன் ஒப்பிடால் தமிழர் பணத்தின் பெறுமதி மிக வேகமாகக் கூடிக் கொண்டே போன போதும் ஒரு சல்லிக்கு ஒன்றுமே வாங்க இயலாது. அதனாலேதான் “சல்லிக்கு ஒரு உதவாது” என்ற சொற் றொடர் வழங்கிலிருக்கிறதாகச் சிலர் கூறுகின்றனர். நான் அதை நம் பவில் லை. சல்லி நான்யங்கள் பிளாத்திக்காலானவை. பத்துச் சல்லிக்கு மேல் அலுமினியத் தாலானவை. காசுகள் எல்லாம் வெண்கலத்தாலானவை. வெள்ளியும் பொன்னும் என்ன உலோகத்தாலானவை என்று நீங்கள் ஊகித்திருப்பீர்கள். எனினும் அந்த நாணயங்களின் புழக்கம் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. சுற்றுச் சூழலின் நலவைக் கருத்திற் கொண்டு காகிதத் தாள்களும் காசோலைகளும் வழக் கொழிக்கப்பட்டு விட்டன. அப்படியானால் காகிதத்தாலான நாள் காட்டிகளை மட்டும் ஏன் பாவிக்கிறார்கள் என்று யாரும் யோசிக்கலாம். அதற்கான அதிகார பூர்வமான விளக்கங்களை தி.வ. ஆண்டு 2062ல் தமிழ் உலகப் பேரரசுச் சுற்றுச் சூழல் நிறுவனம் வெளியிட்ட காகிதப் பாவனை விதிகள் பற்றிய கையேட்டிற் காணலாம்.

தமிழர் தாயகத்தில் நல்ல மரக்கறிச் சோற்றுக்கு முன்று காச போகும். இங்கிலாந்தில் முன்னாறு ஊரோ (பூரோ) போகும். தமிழர் பணத்தில் சொன்னால் இருநாறு சல்லி. ஆங்கிலேயரின் பணமான பவுணை இல்லாமற் செய்த சதிகாரர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர் என்ற நம்பிக்கை இங்கிலாந்தில் இருந்தாலும், உண்மையான சூத்திரதாரிகள் தமிழர்தான் என்பது அவ்வைப் பாட்டியின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. ஒரு கமண்டலம் பணங்கள்னு தமிழர் தாயகத்தில் ஜந்து காச, இங்கிலாந்தில் நூற்றைம்பது ஊரோ (நாறு சல்லி). சாராய வகைகளின் விற்பனை தமிழர் தாயகத்தில் முற்றாகத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. எனினும் தமிழர் ஷிக்கி, விராந்தி, உலோக்கா போன்ற பலவேறு சாராய வகைகளை உற்பத்தி செய்து ஏற்றுமதி செய்து வந்தனர். இங்கிலாந்திற்கு பியர்கூட இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. சிவசிவா! கோயிலியில் வைத்து என்ன கதை கதைக்கிறேன். எமதருமனுக்குத் தெரிய வந்தால் நரகத்தில் எனக்கு நிச்சயமாக இப்போதைக்கு ஒரு கழுமரம் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

“இந்தாரும் அரிச்சனை வில்லை” என்று கண்ணனிடம் நுனுக்குத் துனுக்கு (மைக்ரோ சிப்) பதித்த ஒரு வில்லையை நீட்டினார். “நன்றி” என்று சொல்லி அங்கும் இங்கும் பார்த்த கண்ணனிடம் உள் மண்டப வாயிலோடு இருந்த ஒரு பொறியைக் காட்டி “அங்கே கொண்டு போய் இடும். பூசை முடிந்ததும்

இருந்து பிரசாதத்தை வெளி வாசலோடு உள்ள தட்டத்தில் இருந்து எடுக்கலாம்” என்றார். சிறிது நேரத்தில் பூசை தொடங்கிலிடும். எனவே மீண்டும் அந்த முறையை அறியாத அலுவலருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு விரைந்து போய் வில்லையைப் போட வேண்டிய இடத்திற் போட்டு விட்டுக் கொடித்தம்பத்தின் அருகாகப் போய் நின்றான். மூலத்தானக் கதவு பக்கவாட்டாக இழப்பட்டுத் திறந்தது. பூசை முழுவதும் தமிழிலேயே நடந்தது. பூசகர் சிவிலிக்கத்தைப் பிளாத்திக்குக் குடுவை நீரங் குளிப்பாடி நீரு, சந்தனம் பூசினார். தீபங்கள் எல்லாம் மின் கலங்களின் உதவியோடு ஒளிர்ந்தன. எப்படியோ எங்கிருந்தோ ஏரிந்த தேங்காய் எண்ணையும் மணத்தையும் கற்பூர் வாசனையையும் வரவழைத்து விட்டார்கள். பிரித்தானியக் கோவில்களின் கற்பூரப் புகையும் தேங்காயெண்ணையும் ஆவியாகி ஏரியும் மனமும் மங்களான ஓரியும் அவன் நினைவுக்கு வந்தன. “கோவில் வழிபாடு என்றால் இங்கிலாந்து தான் இடம்” என்ற எண்ணாம் அவன் மனதில் உறுதியாயிற்று.

அவனுடைய மனம் மேற்கொண்டு பூசையிலோ அரிச்சனையிலோ பதியவில்லை. பூசை முடிய வெளியேறிப் பேராசிரியர் பெருமுடிக் கோவைச் சந்திப்பதுதான் அவனது சிந்தனையில் இருந்தது.

கோவிலை விட்டு வெளியே வந்த பின்பு பெருமுடிக் கோ வந்திருப்பாரா என்று கச்றும் முற்றும் நோட்டம் விட்டபடி தனது செருப்புகளைக் காலில் மாட்டினான். பொழுது சாய்ந்து மெல்ல இருட்டியது. கோயிலிடி முழுவதும் ஓளியுமிழ் தயோட்டு (எல்.ஸ.டி) விளக்குகளால் ஓளி பெறத் தொடங்கியது. தூரத்தில் ஒரு உருவம் கோயிலை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. அது பெருமுடிக்கோவினது என்பது உறுதியான போது கண்ணனின் மனதிற் பரபரப்பு அதிகமாயிற்று. கோயில் வாயிலோடேயே நிற்பதா, அவரை நோக்கி நடந்து போவது என்று அவனால் முடிவு செய்ய இயலவில்லை. தமிழர் பண்பாட்டிற் சுயமரியாதை முக்கியமானது. பெரியவர்களை மதிப்பது என்றால் இங்கிலாந்தில் செய்கிற மாதிரி அவர்களது பெட்டியைத் தூக்குவதற்கு ஒடுவதும் கும்பிடாத குறையாகக் கூனிக்குறுகுவதும் சொன்ன வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை பேசாமலிருப்பதும் தமிழரிடையே கிடையாது என்பதை வவுனியாவுக்கு அவன் விமானம் ஏறுவதற்கு முன்பு நடந்த முன்று நாள் தமிழ் பண்பாட்டுப் பயிற்சிப் பட்டறையில் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தனர். என்றாலும், ஆங்கிலப் பண்பாட்டிற்குப் பழக்கப்பட்ட கண்ணனுக்குத் தன்னை தேடி வருகிற ஒரு பேராசிரியரைக் கணம் பண்ணாமலிருப்பது தவறாகத் தான் தெரிந்தது. இவ்வாறு அவன் மனம் முடிவின்றித் தடுமாறித் தவித்துக் கொண்டிருக்கையில் பெருமுடிக்கோ அவனை நெருங்கிலிட்டார்.

கண்ணன் வாய் தீரக்கு முன்னரே, “மாலை வணக்கம்” என ஆங்கிலத்தில் அவனை விளித்தார். கண்ணன் பதிலுக்கு ஆங்கிலத்தில் “மாலை வணக்கம்,

ஜூயா” என்றான். மேற்கொண்டு உரையாடல் ஆங்கிலத்திலேயே தொடர்ந்தது என்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை. பெருமுடிக்கோவின் கொச்சை ஆங்கிலத்தில் கண்ணனுடன் அவர் நடத்திய முழு உரையாடலையும் இங்கு தருகிற நோக்கம் எனக்கில்லை. இருவரும் கோவிலை அண்டிய மத்தை நோக்கிச் சென்றனர். பெருடிக்கோ தனக்கும் கண்ணனுக்கும் ஒவ்வொரு கிண்ணம் பாற் கஞ்சியும், ஒரு தட்டம் சூட்ட மரவள்ளிக் கிழங்குத் துண்டங்களும் உட்பு மின்காய்ப் பொடியும் எடுப்பித்தார். இருவரும் பாயில் அமர்ந்தபடி இரண்டு மனி நேரமாகப் பேசியதன் கருக்கத்தை மட்டும் இங்கே தருகிறேன்.

பெருமுடிக்கோ ஒரு மதிப் புக் குரிய பொறியியலாளர். ஆயினும் அவரது உண்மையான அக்கறை ஜோரோப்பிய மொழிகள் பற்றியது. இறந்துபட்ட டச்சு, இத்தாலிய, செக் மொழிகள் உட்பட இருபதுக்கும் மேற்பட்ட ஜோரோப்பிய மொழிகளுடன் பரிச்சயப்பட்டவராயிருந்தாலும் ஆங்கிலம் போல அறிவியலுக்கு உகந்த ஜோரோப்பிய மொழி வேறில்லை என்பது அவரது நம்பிக்கை. ஆங்கிலேய அறிவியல் வரலாற்றையும் ஆங்கில அறிவியற் புலமையின் சரிவுக்கு அமெரிக்கர்களுடு பங்களிப்பையும் பற்றி அவர் தனது ஓட்பு வேளைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார். சில பழக்கால ஆங்கில அறிவியல் நால்கள் பற்றிய தெளிவீனங்களை அகற்றக் கண்ணனுடைய உதவி அவருக்குத் தேவைப்பட்டது.

கன்னன் தனக்கு ஆங்கிலச் சைவ இலக்கியங்களில் உள்ள புலமை ஆங்கில அறிவியலில் இல்லை என்றும் இங்கிலாந்தில் கலை, சமயம், இலக்கியம், தாய்மொழி தலீர்ந்த பாடங்கள் யாவும் தமிழிலேயே கற்பிக்கப்படுகிறதென்றும் ஆராம் வகுப்புக்கு மேல் ஒரே ஒரு பாடம் மட்டுமே ஆங்கிலத்திற் கற்க முடியுமென்றும் விரிவாக விளக்கிய பின்பும் பெருமுடிக்கோ விடுவதாக இல்லை. ஆங்கிலப் புலமையில் கண்ணனை மின்சி ஏருதுக்கடவையில் எவரும் இல்லை என்று பல்கலைக்கழகத் தகவல் மையப் பதிவுகளிலிருந்து தான் அறிவதாக அவர் சொன்னதன் பின்பு, கண்ணனால் அவரது வேண்டுகோளை மறுக்க இயலவில்லை.

கண்ணன் செய்கிற உதவிக்கு அவர் தனது ஆய்வு நிதிபிலிருந்து வாரத்துக்கு மூன்று மனி நேரப் பணிக்கு எழுபத்தைந்து காச சன்மானமாக வழங்க இயலும் என்றார். அதற்குங் கூடுதலாகப் புலமைப் பரிசில் மாணவரிடம் வேலை வழங்கவோ அதற்காக ஊதியம் வழகவோ பல்கலைக்கழக விதிகள் இடமளியாது. கண்ணனுக்குப் பெருமுடிக்கோ அவளிடம் உதவி கேட்டதே ஒரு பெரிய பரிசுப் பொதி கிடைத்த மாதிரி இருந்தது. எனவே, தனக்குப் பணம் வேண்டாம் தன்னிச்சையாகவே செய்ய இயலும் என்று அவரிடம் சொன்னான். பணம் வழங்காமல் சேவை

பெறுவது தமிழர் பண்பாட்டுக்கு ஒவ்வாது என்று அவனுக்கு அவர் விளக்கினார்.

கன்னன் விடுதிக்குத் திரும்பிப் போக நேரமாகிவிட்டது என்று பெருமுடிக்கோவுக்குத் தெரியும். எனவே வணக்கங் கூறி இருவரும் விடை பெற்றனர். கண்ணன் விடுதியை நோக்கி நடந்தான். நடந்தான் என்று சொல்வது தவறு. பாரதப் போரின் போது தருமனுடைய தேர்ச்சில்லு மிதந்த மாதிரி அவனது கால் தரைக்கு நாலு அங்குலம் மேலாக மிதந்தது. அறை வாசலை அடைந்த போதுதான் கோயிற் பிரசாதத்தைப் பெற மறந்து போய் விட்டான் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. இனிப் போய் வர வசதிப்படாது என்பதோடு கோயிலும் பூட்டப்பட்டிருக்கும் என்பதால் மனம் நொந்து போனான். தருமன் மனமறியப் பொய் சொன்ன போது தருமனுடைய தேர்ச்சில்லுக்கு நடந்த மாதிரி கண்ணனின் கால்கள் பொதுதென்று சீமெந்துத் தரையில் விழுந்து இடித்தாற் போலிருந்தது.

(கண்ணன் கோயிற் பிரசாதத்தைப் பெற மறுநாள், சனிக்கிழமை விழியற் காலையில் கோயிலுக்குப் போனான என்றும் மறந்த பிரசாதம் திரும்பக் கிடைத்ததா என்றும் அறிய விரும்புவீர்களாயின் நீங்கள் அடுத்த படலத்தை வாசித்தாக வேண்டும்)

ஜீவநதி

(கலை இவக்கிய திரு திங்கள் ஏடு)

ஆடி - ஆவணி 2007

ஆசிரியர்கள் : சின்னராஜா விமலன், கலாமனி பரண்தரன் வெளியீடு :

கலை அகம் வெளியீடு சாமணந்தரை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி, அல்வாய் விலை : ரூபா 50/-

தொலைபேசி: 077 5991949
077 6991015

e-mail: jeevanathi@yahoo.com
Web : WWW.jeevanathi.com

கைரேகை குற்றசாமி

-புவன சசுவரன்-

கருணாகரனுக்கு என்ன விட இரண்டு வயது கூட. அவனுக்குக் கடவுள், சோதிடம், மந்திர தந்திரம், குறளி, பேய் பிசாச ஒன்றிலும் நம்பிக்கை இருந்ததாக எனக்குத் தெரியாது. படிப்பில் வலு குரன். அதிகங் கதைக்க மாட்டான். என்னோடு எப்படியோ சினேகிதமாகி விட்டான். அவனோடு சேர்ந்து தான் நான் பழுதாகப் போறேன் என்று வீட்டில் ஒரு நம்பிக்கை. கருணாகரனிடம் பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பின்னால் அலைகிறது உட்பட எந்தவிதமான பிழையான நடத்தையும் இல்லை. கோயிலுக்குப் போகமாட்டான். வில்லங்கப்படுத்தி வீட்டார் கூட்டிக் கொண்டு போனால் எங்கேயாவது மூலையோடு மூலையாகக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்பான். யூனிவேசிற்றிக்குப் போன பிறகு தான் பெடியன்கள் கொம்புனிஸ்ற் கொள்கைக்குள்ளே போய்ப் பழுதாகப் போகிறார்கள் என்ற கருத்து அப்புவிடமும் இருந்தது. கருணாகரனுக்குக் கொம்புனிஸ்ற் கொள்கை இல்லை என்றாலுங் சிறு வயதிலேயே கடவுள் இல்லையென்கிற கொள்கை திராவிடக் கட்சிப் புத்தகங்கள் வாசித்துத் தான் வந்தது என்று நினைக்கிறேன். சுந்தரரூர்த்தி என்று அவனுடைய மாமா ஒருவர் பகுத்தறிவுச் சங்கம் என்று ஒரு கூட்டத்தில் இருந்தவர். அவர் வீட்டில் எல்லா விதமான புத்தகங்களும் இருக்கும். சோதிடப் புத்தகங்களும் வாங்கி வாசிப்பார். சாத்திரிமாரோடு சண்டைப்பிடிக்க என்று தான் கருணாகரன் சொல்லுவான். கருணாகரன் யூனிவேசிற்றிக்கு என்று

கொழும்புக்குப் போய்க் கொஞ்சக் காலத்தின் பிறகு விடுமுறைக்கு வந்தால் சுந்தரரூர்த்தி மாமா வீட்டில் இருந்த கைரேகைச் சாத்திரப் புத்தகங்கள் எல்லாவற்றையும் விழுந்து விழுந்து வாசிப்பான். பெரும்பாலான கைரேகைச் சாத்திரப் புத்தகங்கள் இங்கிலீஸில் இருந்ததால் எனக்கு அவ்வளவு வாசிப்பட மாட்டன் என்று விட்டது. தமிழ்ப் பேய்ர்களில் யாராவது ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பக்கங்களை நிரப்புவதற்காகக் கைரேகை சாத்திரத்தைப் பற்றி விளங்கப்படுத்தி எழுதுவார்கள். ஆயுள்ரேகை, தன்ரேகை, புத்திரேகை, சந்திர மேடு, சூரிய மேடு என்றெல்லாம் படங்கள் கீறியிருக்கும். கையினுடைய வடிவம் விரல்களினுடைய வடிவம், எல்லாம் எப்படி எப்படியிருந்தால் குணங்கள் எப்படி எப்படியிருக்கும் என்றெல்லாம் எழுதியிருக்கும். வாசித்துக் கொண்டு போகிற போது, எல்லாஞ் சரி மாதிரி இருக்கும். ஆணால் ஆருடையதேன் குணத்தை வைச்கக் கை எப்படி இருக்கும் என்று கணக்குப் போட்டால் எல்லாம் பிழையாகப் போய்விடும்.

கருணாகரன் எவ்வளவுதான் கைரேகை சாத்திரம் படித்தாலும் ஊரில் யாருக்கும் பலன் சொல்லமாட்டான். அவனும் சுந்தரரூர்த்தி அங்கில் மாதிரிக் கைரேகை சாத்திரத்தைப் பொய் என்று காட்டத் தான் படிக்கிறான் என்று நினைத்தேன். பிறகு தான் அவனுடைய அக்கறைக்குக் காரணம் அவனோடு படிக்கிற ஒரு பெண் பிள்ளை என்று

தெரிய வந்தது. கருணாகரன் கொஞ்சம் வெட்கறையான ஆள். அதனால் அவனுக்கு ரஞ்சிதத்திடம் போய்ப் பேச்த தயக்கம். அதைவிட ரஞ்சிதம் பழைய காலத்து ராசகுமாரிகள் மாதிரி முன்று நாலு தோழிமார் குழந்தான் எப்போதும் இருப்பதனால் ரஞ்சிதத்தோடு பேசுவதற்கான வாய்ப்பை உண்டாக்க வேண்டியே அவன் இப்படி ஒரு குழ் ச் சியில் இறங் கினான் என்று நீங் கள் ஹகித்திருப்பீர்கள்.

“ஒடுமீன் ஒட உறுமீன் வருமளவும் வாடி இருக்குமாங் கொக்கு” என்ற மாதிரிக் கருணாகரன் கன்றின், பூங்கா, பல்கலைக்கழக விறாந்தைகள் என்று ரஞ்சிதமும் தோழிமாரும் உலாவக் கூடிய இடங்களில் எல்லாம் யாருடைய கையையாவது பிடித்துப் பலன் சொல்லுவான். எல்லாச் சாத்திரத்திலும் போல அரைக்கறைவாசி சரியாகச் சொல்லலாம் என்பதால் அவனைச் சூழ ஒரு கூட்டம் எப்போதும் இருக்கும். இந்த வேண் விரித்த வலையில் ஆண் பூராக்கள் மட்டும் குந்திலிட்டுக் கழன்று போனாலும் கருணாகரன் தன்னுடைய முயற்சியில் தளராதவனாகத் தொடர்ந்தும் கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். ஒரு நாள் ரஞ்சிதத்தின் தோழிமாரில் ஒருத்தியான சூகம் என்கிற சிங்கள மாணவி அவனிடம் தன் கையை நீட்டிய போது அவனுக்கு அவன் சொன்ன பலனைக் கேட்ட பின்னால், ரஞ்சிதத்தின் ஒவ்வொரு தோழியும் தனது எதிர்காலத்தை அறிய விரும்பின்தில் அதிசயம் இல்லை. பின்பு தயங்கித் தயங்கி ரஞ்சிதமும் தன்னுடைய கையை நீட்டினாள். ரஞ்சிதத்திற்குக் கொஞ்ச நேரம் பலன் சொன்னதோடு, “வேறு வேலை இருக்கிறதால் பிறகு இன்னொரு தடவை சொல்கிறேன்” என்று கருணாகரன் கழன்று விட்டான். இது வெட்கமல்ல, மூலோபாயம்.

கைரேகையைப் பார்த்து என்னென்னவெல்லாம் சொல்ல முடியும் என்று பின்னர் கருணாகரன் விவரித்துக் கொண்டு போன விதத்தில் ரஞ்சிதத்தின் விரல்களைத் தொடுகிற பாக்கியம் அவனுக்குப் பலமுறை கிடைத்தது. மேற்கொண்டு அவன் தனது காதலை விருத்தி செய்வதற்குத் தடையாக ஒரு வில்லன். (வில்லன் இல்லாமல் ஒரு காதற் கதை உண்டா?) ஞானேஸ்வரன் என்று பேர். கருணாகரனை ரஞ்சிதத்தின் முன்னிலையில் மட்டும் தட்டுகிற நோக்கத்துடன் ஒரு நாள் கருணாகரனை ரஞ்சிதமும் தோழியரும் இன்னும் இருபது பேரும் குழந்திருக்கிற வேளையில் கருணாகரனிடம் கையை நீட்டினான்.

ஞானேஸ்வரன் திறமைசாலி, கடுமையாக உழைக்கக் கூடியவன், புத்திசாலி என்கிற விதமாக மூன்று நான்கு நிமிடங்களாகச் சொல்லிய பிறகு படிப்படியாகக் கதையை மாற்றி, முடிவில், “உன்னை நம்பினவர்கள் ஏமாந்து போவார்கள்” என்று அழுத்தந் திருத்தமாகச் சொல்லிய பிறகுதான் இறுகப்பற்றியிருந்த ஞானேஸ்வரனின் விரல் களை விடுவிட்த தான். ஞானேஸ்வரனின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை என்பதை

விட ரஞ்சிதமும் தோழியரும் கஞக்கென்று சிரித்தது கருணாகரனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

தன்னுடைய காதலில் முன்னேற்றங் கண்ட பிறகு கருணாகரன் கைரேகை சோதிடத்தில் அதிகம் ஈடுபாடு காட்டவில்லை. காரணம் ரஞ்சிதத்துடன் சுற்றுவதற்கே அவனுக்கு நேரம் போதாமலிருந்தது தான் என்று உங்களுக்கு விளங்கும்.

நான் கொழும் புக்குப் போய்ச் சேர்ந்து வேலைதேடும் படலத்தின் நடுவில் இருந்த போது ஒரு முறை கருணாகரனை ஒரு தோசைக் கடையில் சந்தித்தேன். அவனோடு இன்னொரு நண்பரும் இருந்தார். கருணாகரனிடம் என் கையைப் பார்த்துப் பலன் சொல்ல முடியுமா என்று கேட்டேன். “நான் விளையாட்டாகத் தான் செய்வேன். இவர் கந்தசாமி. முறையாகச் செய்வார். கேட்டுப் பார்” என்றான். கந்தசாமி “இப்போது சொல்ல இடமும் குழந்தையுஞ் சரியில்லை. இன்னொரு முறை கானுக்கிற போது பார்க்கிறேன்” என்று தான் இருக்கிற இடத்தின் விலாசத்தைத் தந்தார்.

அதன் பிறகு பலவிதமான ஓட்டங்கள். நாலைந்து மாதங்களின் பிறகு கருணாகரனைச் சந்தித்தேன். கந்தசாமியிடம் போய்ப் பலன் கேட்கலாமா என்று பேச்கவாக்கிற கேட்டேன். “நீ போன மாதம் நினைத்திருந்தால் கேட்டிருக்கலாம். இப்போது சரி வராது” என்றான். ஆள் இறந்து விட்டாரோ, என்று மனதிற்குள் அதிர்ந்தது. தடுமாறியபடி, “ஏன்? என்ன விசயம்?” என்று கேட்டேன். என் கேள்வியை விளங்கிக் கொண்ட மாதரி, “பய்பிடாதை, ஆளுக்கு ஒன்றுமில்லை. போன மாதத்திற்குப் பிறகு கைரேகை, சோதிடம் ஒன்றும் பார்க்கிறதில்லை என்று முடிவு செய்து விட்டான்” என்றான். ஏன் என்று நான் விசாரிக்க முன்னரே “கந் தசாமி என்னைப் போவில்லை. முழு நம்பிக்கையோடு கைரேகையையும் சோதிடமும் பார்க்கிறவன். தனக்குப் பலன் பார்த்த போது இந்த வருடம் மருத்துவக் கல்லூரியில் நான்காமாண்டுச் சோதினை எழுதினால் தவறவிடுவான் என்று கண்டு மெடிக்கல் சேட்டிப்பிக்கற் எடுத்துப் பரிட்சை எழுதாமல் விட்வன். சோதினைத் தாள்களைப் பார்த்தால் எல்லாமே அவனால் நன்றாகச் செய்யக் கூடிய மாதிரியான கேள்விகள். அதன் பிறகு ஒரு விதமான சோதிடமும் பார்க்கிறதில்லை” என்று விளங்கப்படுத்தினான்.

“அதெல்லாஞ் சரி. உன்னால் எப்படி அரைக்கறைவாசியேனுஞ் சரியாகக் கைரேகைச் சாத்திரஞ் சொல்ல முடிந்தது?” என்று கேட்டேன். வழமைக்கு மாறான ஒரு உரத்த சிரிப்புடன் “கைரேகை சாத்திரம் பாக்கிறவன், ஆளின்டை கையைப் பார்க்கக் கூடாது. முகத் தைத் தான் பார்க்க வேணும்” என்று சொல் லியபடியே எழுந்து “வெளிக் கிடுவைம். இல்லாவிட்டால் மனிசியிட்டைத் தப்ப ஏலாது” என்று என்னையும் இழுக்காத குறையாக வெளியேறினான்.

எம்டன்களுக்கு என்ன நடந்தது?

-ஆதவா அ. சிந்தாமணி -

வளர்ந்த காலத்தில் நான் படிச்ச பள்ளிக்கூடம் எங்கடை ஹிலைபிரிந்து ஒண்டரைக் கட்டை இப்ப கட்டையெண்டா 1.6 கிலோமீற்றர். அப்ப ஒண்டரைக் கட்டையெண்டா நீங்களே கணக்குப் பாத்துக் கண்டுபிடிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. அப்ப பள் கிடையாது. பள்ளிக்கூடப் பெடியன்களைச் சயிக்கின் மிதிக்க விடாயினம். ஒண்டரைக் கட்டை ஒரு தூரமோ எண்டு சொல்லி நடந்து போகச் சொல்லி விடுவினம். சில நேரத்திலை நான் போற வழிபிலை எம்டன் ஏரம்பர் என்னைக் கண்டால் ஏத்திக் கொண்டு போய் விடுவார். அவருக்கு ஏன் தாய் தகப்பன் எம்டன் எண்டு இங்கிலீஷ் பேர் வைச்சலை எண்டு துவக்கத்திலை யோசிச்சனான். பிறகு பிறகுதான் அது ஒரு பட்டப் பேர் எண்டு விளங்கிக்குது. எம்டன் மாமா எங்களுக்குச் சொந்தமில்லை. பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கொஞ்சந் தள்ளி ஒரு பெட்டிசம் எழுதுகிற கடையிலை அவரும் இருந்து எழுதுவார்.

ஹரிலை ஆருக்கேன் ஏதாவது நன்மையா வந்ததெண்டு கேள்விப்பட்டா அதிலை ஏதாவது கள்ளம் இருக்குது எண்டு நினைக்க எப்பவும் ஆக்கள் இருப்பினம். உடனையே அவை தங்களுக்குத் தேடவயான தகவல்களை எல்லாஞ் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு போய் பெட்டிசம் எழுதிப் போருவினம். பிறகு விசாரணை எண்டு வந்து எதுவும் குழம்பிப் போனால் பதில் பெட்டிசம், அதுக்குப் பதில் பெட்டிசம் எண்டு கோடு வழக்கெண்டு சிலவறிக்கிற மாதிரிப் பெட்டிசத்திலையும் சிலவறிப்பினம்.

எம்டன் எண்டால் பெட்டிசம் எழுதிற்றிலை வின்னைன் எண்டு கொஞ்சக் காலம் நினைச்சன். எம்டன் எண்டு கூப்பிடு பலபேருக்கு எம்டன் எண்டா எண்டுந் தெரியாது. ஏன் அவரை எம்டன் எண்டு சொல்லுகினம் எண்டுந் தெரியாது. கூடாத சொல் வெண்டாப் பள்ளிக்கூட வாத்திமாரிட்டையங் கேட்டறிய ஏலாது. பயம். அம்மாவுக்கு இங்கிலீஷ் தெரியாது. எம்டன் எண்டாக் கெட்டவர் எண்டு நிச்சயமாச் சொல்ல ஏலா விட்டாலும் அது ஏதோ பிழையான

சொல்லு எண்டு மட்டுந் தான் அம்மாவுக்குத் தெரியும். அதோடை அம்மாவுக்கு எம்டன் மாமாவைக் கனக்கத் தெரியாது. கண்டிருக்கிறாவே ஓரியக் கதைக்குப் பழக்கமில்லை. அப்பவோட கொஞ்சம் சினேகிதம். ஆனாலும் வீட்டுக்கு வந்து போகிற மாதிரி இல்லை. அவரிடை விசாரிக்கப் போனால் ஏச்கக் கிடைக்கும். பொலலாத நேரம் எண்டால் அடியுங் கிடைக்கும்.

கொஞ்சம் வளர்ந்து எஸ்.எஸ்.சி. பழக்கேக்கை/இப்ப மாருக்கு எஸ்.எஸ்.சி எண்டாத் தெரியும். ஓ.எல். எண்டாத் தான் விளங்கும். ஒரு மாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் புதுஈக் கட்டையெண்டா கண்டுபிடிச்சன். அது உகக் சண்டைக் காலத்திலை ஒரு கலக்குக் கலக்கின ஜேரமன் கப்பல் எண்டு சொன்னார். அது பிரிட்டிஷ் அமெரிக்கன் கப்பல் எல்லாத்துக்கும் தன்னிகாட்டிக் கவிட்டுப் போட்டுத் தப்பி ஒடிப்போய் விடுமாம். யோசிச்சுப் பாத்தன். ஜேரமன்காற்றிடை இருந்ததால் எல்லாரும் எம்டன் எண்டாப் பிழையான ஆளைநீங்கீட்கினம். அதே எம்டன் அமெரிக்கன் அல்லது பிரிட்டிஷ் கப்பல் இருந்திருந்தாப் பெரிய கெட்டிக்காரரை எல்லாம் எம்டன் எண்டு கூப்பிடுவினம்.

படிச்ச வேலையாகப் போன பிறகு தான் எம்டன் மாமாவிட்டைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா அவருடைய இளமைக் காலத்தைப் பற்றிக் கேட்டறிஞ்சன். ஆள் கொஞ்சங் குழப்படி. அதோடை செய்கிறதைச் செய்துவிட்டு அகப்படாமல் நழுவிலிடுவார். கதையாலேயே எல்லாவற்றையும் சமாளிச்சுப் போடுவார். வளர்ந்த பிறகு குழப்படிகள் ஓய்ஞக் போனாலும் பேசிச் சமாளிக்கிற கெட்டித்தனத்தால் தான் பெட்டிசம் எழுதிப் பிழையில்லாமல் சம்பாதிச்சார் எண்டு நினைக்கிறன்.

இப்ப நான் கள் ஆரையும் எம்டன் எண்டு சொல்லிறங்கிலை. எம்டன் எண்டால் புருகுணி, மூத்துக்காறன், நழுவல் தரவழி, நம்ப முடியாத ஆள் எண்டு பல குறுத்துப்படத் தான் அப்ப ஆக்களைக் கூப்பிடுவினம் எண்டு விளங்குது. ஏரம்பர் உண்மையில் அவ்வளவு மோசமான ஆளில்லை. கதைக்கிறது கொஞ்சம் மெத்த எண்டதால் கற்பனையும் கொஞ்சங்கூட எண்டு நினைக்கிறன். அவர் நினைச்சிருந்தால், எம்டன் எண்ட பேரோட சேர்ந்த எல்லாக் குணங்களையும் வளர்ந்து எங்களுடைய எம்.பிமாரிலை ஒருவராக வந்திருக்க ஏலும். இப்ப இருக்கிற நிலைமையிலை ஒரு மந்திரியாக வாறது கூடப் பெரிய அலுவலில்லை.

எம்டன் எண்ட சொல்லு ஏன் இல்லாமல் போனது எண்டு என்னுடைய பாட்டிலை இருந்து யோசிச்சுப் பாத்தன். கடைசிக் கொஞ்சக் காலமா எங்களுடைய நாட்டில் உள்ள எம்.பிமார் நடந்து கொள்ளுகிற விதங்களைப் பார்த்தால், அவை ஒவ்வொருத்தரும் எம்டன்களை எல்லாம் பத்துப் பத்தா விழுங்கக் கூடிய மகா எம்டன்மார் போலத்தான் தெரியுது. அதாலை, கொஞ்ச நாள் போனா எம்டன் எண்ட சொல்லின்ட இடத்துக்கு எம்.பி. எண்ட சொல்லு வந்தாலும் வந்துவிடும் எண்டு நினைக்கிறன்.

அப்புவின்ட அப்புவின்ட அக்கா, அவவுக்கு என்னோடை பெரிய வாரப்பாடு இல்லை. கொஞ்சம் அறங்கையும். “பெடியா உனக்குக் கரி நாக்கு, நீ சொல்லி மாதிரி எதுவும் நடந்தாலும் எண்டு கதைக்கிறதைக் கவனமாக கதை” எண்டு சொல்லியல்லோ போட்டன. கொஞ்சம் யோசனையாத்தான் இருக்குது.

அதோடை இன்னொண்டு. கடைசியா எம்டன் கப்பலும் ஒரு நாள் கவின்டெல்லோ போக்கது.

எதிர் நீச்சல்

-மொழிவரதன்-

வீட்டின் பெரிய நிழற் கூடாரத்தில் வளர்ந்திருந்த சைப்பிரஸ் மரங்கள் கொழு கொழுவென்றிருந்தன.

வீட்டு எஜமான் அதன் இலைகளை முய்கிளைகளையும் பார்த்து இருகிறதுக் கொண்டிருந்தார். சுற்றுக் கருகி உதிரும் நிலையிலிருந்த இலைகளை நீக்கி விட்டார்.

மரத்தின் அடிப்பகுதியில் ஆங்காங்கே காணப்பட்ட புற்களைப் பிடின்கி ஏற்றந்தார். பெரிய காற்று, பெரிய மழை மரங்களைத் தாக்காதவாறு நிழற் கூடாரம் உள்ளதா என அண்ணாந்தும் பக்கமாகவும் பார்த்து அதனை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டார்.

நல்ல நீரும் உரமாம் அடுத்த வாரம் இவைகளுக்கு இடல் வேண்டும் என என்னிய எஜமான் வேலைக்காரன் கூப்பனைக் கூவி “குப்பா இந்த சைப்பிரஸ் மரங்களுக்கு நல்ல நீர் இட வேண்டும். உரம் போட வேண்டும். நீ இதையெல்லாம் ஒழுங்கா கவனிக்கிறியா? அந்தாப்பாரு அந்த மரம் கொஞ்சம் சோர்ந்து போய்க்கிட்டு இருக்கு, அடியில் கறையான் ஏதும் இருக்கா என்பதைப் பார்க்கலும்.

மரங்களை எந்த நாளும் பார்த்து வாட்டம் ஏதும் இலைகளில் இருக்கா என்பதை பார்க்கலும்” இப்படியே பேசிக் கொண்டு போனார்.

சூப்பன் எல்லாவற்றுக்கும் “சரிங்க.... நல்லதுங்க.... நல்லதுங்க.... செய்யறேனுங்க.... ஆமாங்க.....” என்று பதில் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த அழகான பங்களாவுக்கு எதிர்ப்புறத்திலே பெரிய தேயிலைத் தோட்டம் காணப்பட்டது. அதிலே மலைச் சரிவுகளில் பல வகை மரங்கள் வளர்ந்து இருந்தன. அவைகள் எந்நாளும் பலத்த காற்றுக்கும் மழைக்கும் ஈடுகொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

பள்ளத்தாக்குகளிலும் சரிவுகளிலும் வளர்ந்திருந்த சுவுக்கு, கறுப்பத்தை (Gum tree) மரங்கள் ஆடி அசைந்து காற்றுக்கு வளைந்து கொடுத்து வாழ்ந்து வந்தன.

அவை பனி, குளிர், மழை முட்டம், மழை

யாவற்றுக்கும் முகம் கொடுத்து வாழ வேண்டி இருந்தது. அவைகளுக்கு இயற்கையால் கிடைக்கும் வளி, மழை என்பனவே உணவாக இருந்தன.

சிறிய கன்றுகளாக இருந்த காலங்களில் சுற்று உரம் அவற்றுக்கு உணவாகக் கிடைத்தது. ஆனால் அவை பெரிதாக வளர யாரும் கவனிப்பதில்லை. என்றாலும் அவை வலுவடையதாகவே திகழ்ந்தன.

ஒரு நாள் திழெரன் வானம் கறுத்தது. கரு மேகங்கள் விண்ணென்கும் குழ்ந்து கொண்டன. இட விண்ணெனப் பின்தது. மின்னல் பளிர் பளிர் எனக் கண்ணெப் பறிப்பதாய் இருந்தது. காற்றோ வீதிகளில் கிடந்த தூசிகளையும் இலை குழைகளையும் வான் நோக்கித் தூக்கி வீசி அசரத்தனமாக நடந்து கொண்டது.

மரங்கள் எல்லாம் போய்ட்டம் ஆடுவது போல் கிளைகளைச் சிலுப்பிக் கொண்டு ஆடின. சாமி உருக்கொண்டது போல் மரம் செடி கொடிகள் எல்லாம் தலை விரித்தாடத் தொடங்கின. மழையும் சேரக் காற்றும் தனது ஊழி நடனத்தை அரங்கேற்றியது.

எஜமான் தனது வீட்டு முற்றத்து சைப்ரஸ் மரங்களைப் பார்த்தார். அவரது நிழற் கூடாரத்தையும் பார்த்தார். காற்றுக்கு அவை திக்கு முக்காடுவதைக் கண்டார். வெளியில் வர இயலவில்லை. ஏனெனில் அந்தவு காற்று வீசி கௌபரம் பண்ணியது.

மழை குறைந்தது. காற்று நின்றது. எஜமான் வெளியே வந்து பார்த்தார். சைப்பிரஸ் மரங்கள் முறிந்து தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தன. தூரத்தே பள்ளத்தாக்குகளிலும், சரிவுகளிலும் சுவுக்கு, கறுப்ப தைல மரங்கள் நடனமாடுவது போல் வளைந்து நெரிந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தன உயிரிடன்.

அங்கே எந்த ஒரு மரமாவது வீழ்ந்து விடவில்லை. அவைகள் வீரியத்துடன் நின்றாடின.

நூல் : கொல் சனுங்
கொற்றம்

(கூத்துருவ நாடகம்)

அளிக்கையும்

விளைவுகளும்

ஆசிரியர்:

யோ.யோண்சன் ராஜ்குமார்

வெளியீடு : திருமறைக் கலாமன்றம்

238, பிரதான வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

தொலைபேசி, தொலைநகல்:

021 - 2222393

மின்னஞ்சல்: capteam@slt.net.lk

இணையம்: www.cpartsteam.com

முற்போக்கு இலக்கியமும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களும்

-கலைவாதி கலீ-

இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் வாழ்ந்த முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் தமிழ் மொழியிலேயே எழுதினார்கள் என்று குறிப்பிட்டேன்னல்லவா. ஒரு சிலர் ஆங்கிலத்திலும் சிற்சிலர் சிங்கள மொழியிலும் எழுதி வந்தார்கள், இன்றும் எழுதி வருகிறார்கள். ஆர்வமாக ஒரு சிலர் அறபுத்தமிழில் எழுதினார்கள். “அறபுத் தமிழ்” என்பது என்ன? அறபு லிபியும் தமிழ் மொழியும் கலந்த ஒருவகை எழுத்து வடிவமாகும். அறபு மொழி மட்டும் வாசிக்கத் தெரிந்த, தமிழில் வாசிக்கத் தெரியாத மக்கள் இந்த அறபு மொழி ஆக்கங்களை வாசித்து விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ளவார்கள். தமிழைத் தான் அறபியில் எழுதியிருப்பார்கள். இம்மொழி முறை தற்போது அழிந்து விட்டது. அறிஞர் எ.எம்.ஏ. அளீஸ் “அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்” என்ற ஒரு நூலையும் எழுதியிருக்கிறார்.

நவீன் கால முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை (21ம் நூற்றாண்டு) மூவகைப்படுத்தலாம்.

- (அ) இஸ்லாமிய மார்க்கம் சார்ந்து - மார்க்கத்தை அடியொற்றி எழுதுபவர்கள்.
- (ஆ) பொதுவான இலக்கியம் படைப்பவர்கள்
- (இ) முற்போக்கு இலக்கியம் படைப்பவர்கள்

“முற்போக்கு இலக்கியம் படைப்பவர்கள்” எனும் போது இங்கே ஒரு கேள்வி எழுகிறது. முற்போக்குக்கு எதிரான “பிற்போக்கு” இலக்கியம் என்று ஒன்று இருக்கிறதா என்ற கேள்வி! பொதுவாக இலக்கியம் என்றால் அது முற்போக்குத் தானே என்று வாதிடுவோரும் உளர். முற்போக்கு சாராத இலக்கியங்களை, முற்போக்காளர்கள் “பிற்போக்கு இலக்கியம்” என்று அழைத்தார்கள்.

முற்போக்கு அணியுடன் ஒத்துப் போகாதவர்கள், “பிற்போக்கு இலக்கியவாதிகள்” என்று தாங்கள் அழைக்கப்படுவதை விரும்பாதவர்கள் சிலர், “நற்போக்கு இலக்கியம்” என்ற ஒரு பிரிவை அமைத்துக் கொண்டார்கள். அதன் சூத்திரதாரியாக எஸ். பொன் னுத் துரை விளங்கினார். முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலோர் முற்போக்கு அணியிலும் விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க சிலர் நற்போக்கு அணியிலும் இணைந்து கொண்டார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை, பிற்போக்கு அணி சார்ந்த முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை நான் கண்டதில்லை என்றே கூறுவேன்.

இதுவேளை இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்களென்றால் இஸ்லாமிய நெறிமுறையைப் பேணுகிற இலக்கியமே படைக்க வேண்டுமென்று கருத்தும் மேலோங்கி நின்றது. இறைவனின் கட்டளைகள், நபிகளாரின் வரலாறுகள், இஸ்லாமிய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், முஸ்லிம்களின் மதக் கிரந்தமான குரு-ஆன், ஹதீஸ் போன்றவற்றில் கூறப்படவற்றை ஓட்டிய சம்பவங்கள், இறை தூதர்களின் போதனைகள், பொன் மொழிகள், வாழ்க்கை முறைகளே இலக்கியமாகப் படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையோரும் உள்ளனர். அப்படியல்ல, “முஸ்லிம் மக்களுடைய வாழ்க்கை முறை, முஸ்லிம் கதாபாத்திரங்கள், முஸ்லிம் பஞ்சைபரார்களின் அவஸம், பிரபுக்கள், நிலச்சவான்தார்கள், போடியார்கள் போன் ரோரின் அடாவடித் தனம், அட்டகாசம், அடக்குமுறை, பள்ளிவாசல் நம்பிக்கையாளர்கள், மதகுருக்கள், ஹஜ்மார்கள் போன்றோரின் போலி முகமூடிகளைக் கிழித்தெறிதல் போன்ற விடயங்களைக் கூறுபவைகளையும் இஸ்லாமிய இலக்கியமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று வாதிடுவோரும் உளர். முஸ்லிம் கதாபாத்திரங்கள் நடமாடும் முஸ்லிம் ஊர்கள், முஸ்லிம் பகைப் புலத்தில் இஸ்லாமிய மண் மணம் கமழு எழுதினால் அவை இஸ்லாமிய இலக்கியமாகலாம், அல்லது முஸ்லிம் இலக்கியமாகலாம் என்று வாதிட்டோரின் கையே மேலோங்கியிருந்தது. இவர்களே முற்போக்குவாதிகள் என்று அழைக்கப்பட்டோராக இவர்கள் படைக்கும் இலக்கியங்களே முற்போக்கு இலக்கியம் என்றும் கூறப்பட்டது. இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில், முஸ்லிம் கதாபாத்திரங்களும், முஸ்லிம்களின் வாழ்வியல் கூறும் இடம்பெறின் அவற்றை “இஸ்லாமிய இலக்கியம்” என்று அழைக்காவிடினும் “இஸ்லாமியர் இலக்கியம்” என்றாவது கூறலாந் தானே என்ற வாதமும் ஏற்படுத்தேதே!

தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் நடைபெற்ற முஸ்லிம்களின் இலக்கிய மாநாடுகளுக்கு “இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய (ஆராய்ச்சி) மாநாடு” என்றுதான் மகுடமிடப்பட்டதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். எனவே, எது இலக்கியம், எது இஸ்லாமிய இலக்கியம், எது முஸ்லிம் இலக்கியம் என்ற மயக்கத்திலிருந்து தெளிவு பெற்று, முற்போக்கு எண்ணாக்கொண்ட முஸ்லிம் இலக்கியவாதிகளால் படைக்கப்படும் “முற்போக்கு இலக்கியங்கள்” என்ற எல்லைக்குள் எனது கட்டுரையை வரையறுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன்.

இலங்கையைப் பொறுத்த அளவில் தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும்

கட்டுரை

பாண்டித்தியம் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் பலர் இங்கு இருக்கிறார்கள். இவர்களுள் கணிசமானோர் மும் மொழிகளிலும் பல நூற்கணக்கான வெளியிட்டுள்ளார்கள். வேறும் சிலர் பத்திரிகைகளுக்கு ஆக்கங்கள் படைப்படுதன் நின்று கொண்டனர்.

அந்த வகையில் போசிரியர் எம்.எம்.உவைஸ், கலாநிதி எம்.ஏ.எம்.கக்ரி, அபுதாலிப் அப்துல் லத்தீப், எஸ்.எச்.எம்.வதுாத் போன்றோர் மும்மொழிகளிலும் ஆக்கங்கள் எழுதியிருப்பதோடு சில நூற்கணக்கான படைத்துள்ளனர். எஸ்.எம்.மன்குர், எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ், இப்னு அகுமத், எம்.சஹாப்தீன், பண்ணாமத்துக்கவிராயர், எஸ்.ஏ.ஸ்.எம்.கராமத், பைஸ்.தீன், எம்.எஸ்.எம்.ஜெயுப் போன்றோர் தமிழ் மொழியிடங்களின்திலும் ஆக்கங்கள் படைத்தளித்துள்ளதுடன் நூற்கணக்கான வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் எனப்படுவோரில் இரு வகையினர் உளர். ஒரு சாரார் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்துவர்களாகவோ அநுதாபிகளாகவோ இருந்துள்ளதுடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலும் அங்கத்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, இளங்கீரன், கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, கே.கணேஷ், பிரேம்.ஜி., அகல்தியர் போன்றோர் கட்டிக்காத்து வளர்த்தெடுத்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் அங்கத்தவர்களாகச் சேர்ந்து கொண்ட ஒரு சில மூஸ்லிம் இலக்கியவாதிகள் அக் காலகட்டத்தில் வெளியான நாளேஞ்சுகள், வார் இதழ்கள், பருவ இதழ்கள் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பத்திரிகைகள் போன்றவற்றில் எழுதினார்கள்.

தேசாபிமானி, தொழிலாளி, சரஸ்வதி, தாமரை, மல்லிகை, தாயகம், மரகதம், கவிஞர், தீப்பொறி போன்ற கம்யூனிஸ்ட் கொள்கையுடைய பத்திரிகைகளிலும் எழுதி வந்தார்கள். மற்றொரு சாரார் கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் இடதுசாரிக் கட்சிகள் எவற்றிலும் அங்கம் வகிக்காமல் வெறும் அநுதாபிகளாக இருந்து கொண்டு முற்போக்கு இலக்கியம் படைத்து வந்தார்கள். வேறு சிலர் எந்தவொரு கோட்பாட்டையும் சார்ந்து கொள்ளாமல் கூயாதீனமாக, முற்போக்கு இலக்கியம் படைத்து வந்தார்கள். இதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் கூறலாம்.

அந்த நாட்களில் (1960களில்) முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் அது “மாக்ஸிய இலக்கியம்” என்றே கருதப்பட்டு வந்தது. எனவே பெரும்பாலான மூஸ் விம் எழுத்தாளர்கள் தங் கள் மீது “மாக்ஸியவாதிகள்” என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சத்தின் காரணமாக முற்போக்கு இயக்கத்தில் சேரவில்லை. அதே வேளை இத்தகையோரை தங்களுடன் இணைத்துக் கொள்ள முற்போக்குவாதிகளிற் பலர் விரும்பவில்லை. எனவே முற்போக்குக் கருத்துக்களை அடிநாதமாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்த பெரும்பாலான மூஸ்லிம்கள் எந்த

ஒரு இடதுசாரி அமைப்பிலும் இணைந்து கொள்ளாமலும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து கொள்ளாமலும் முற்போக்கு இலக்கியம் படைத்துவந்தார்கள்.

* மார்க்கம் சார்ந்த இலக்கியம் படைத்தோருக்கு உதாரணம்:

கசாவத்தை ஆலிம், பதாருத்தீன் புலவர், விதானைப் புலவர்.

* பொதுவான இலக்கியம் படைப்போருக்கு உதாரணம்:

அறிஞர் சித்திலெப்பை, புலவர்மணி செழிப்தீன், அன்புமஹைதீன்,

* முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளுக்கு உதாரணம்:

அபுதாலிப் அப்துல் லத்தீப், இளங்கீரன், மருதார்க்கொத்தன், ஏ.எம். சமீம், மருதார்க்கனி, எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா, எம்.ஏ. நு.மான், சோலைக்கிளி, பித்தன் ஷா, புரட்சிக்கமால வை. அறுமத், அபுதாலிப் அப்துல் லத்தீப், எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், பண்ணாமத்துக்கவிராயர், புரட்சிக் கவிஞர் கே, மன்னிநகர்க் கலீஸ், பூவெளிக்கடை மன்குர், திக்குவெல்லைக் கமால், மேமன் கவி, மு. பஷீர், அன்பு ஜவஹர்ஷா, ஜவாத் மரைக்கார், கெக்கிராவை சஹானா, அன்புன், ஆர்.எம். நெளஸாத், பாலமுனை பாறாக், ஏ.இக்பால், திக்குவெல்லை ஸ்பான், அல்-அஸூமத், அஷ்ரப் சிறைப்தீன், வாழைச்சேனை அமர், மகுரா-ஏ.மஜீத் நஜீமுல் ஹாசைன், இப்னு அகுமத் போன்ற இன்னும் பலர். இப்பட்டியல் நீண்டது.

இப்பட்டியலில் உள்ளோரில் அதி தீவிரமாக முற்போக்கு எண்ணத்தைப் பிரதிபலிப்போரும் மேலோட்டமாகக் கையாள்வோரும் உளர்.

(அடுத்த இதழில்)

வாருங்கள் நோயூர்களே

கம்பி வேலிகளை எல்லாம் பிப்தவறிவோம்

கடந்த காலத்துடன் உறவை முறித்து விடுவோம்

கிழுபா நாட்டுச் சிறுமி எனக்குச் சொன்னது போல

“புரட்சி என்பது முதலும் முக்கியமாகவும்

நேரிப்பதைப் பற்றியது”

-ஏர்னெஸ்ற்.நோயூர் கர்டெனால்-

சித்தன் கவிதைகள்

தண்டனை !

சிரி என்றார்கள்
சிரித்தேன்
சிரித்த குற்றத்திற்காய்
சிலுவை சுமத்தப்பட்டேன்
இரு என்றார்கள்
இருந்தேன்
இருந்த குற்றத்திற்காய்
சுரங்கத்தில் அடைக்கப்பட்டு
பின்
நிரப்ராதி என அறிந்தும்
அவர்கள் கழுகுப் பார்வைக்கு
குற்றவாளி என
நிரப்பந்திக்கப்பட்டு
தூக்குக் கயிறு
பரிசாக வழங்கப்பட்ட
மரண தண்டனைக் கைதி.

ரென்று !

வேலை முடித்து
உச்சி வெயில் சுட்டெரிக்க
விரைகின்றேன் என் ஊர்....
ஓலைச் சேலை கட்டிய
என் ஒழுங்கை வேலிகள்
துச்சாதனர்களால்
துகிலுரியப்பட்டு
முழு அம்மணமாக
கூனிக் குறுகி
தலை குனிந்து நின்றன!
ஜேயோ!
மான்த்தை மகுடமாகக் கொண்ட மண்ணில்
வேலிக்கே இந்த நிலை என்றால்
நாளை
தாலி கட்டி சேலை கட்டும்
நம்குலப் பெண்களுக்கு???

சிரிப்பதோ? அழுவதோ?

முடிந்தவர் கதை எழுத இருப்பவர் அஞ்சிறார்
இருப்பவர் இருப்போ வெறுப்பாய்! நெருப்பாய்!
வருவாரும் போவாரும் வேடுக்கை பார்க்கிறார்
என்னா உலகென்று ஏப்பமிட்டு சிரிக்கிறார்

தெரிந்தவற்றைச் சொன்னால் கழுத்தை நெரிக்கிறார்
கருத்துச் சுதந்திரத்தைக் காலுக்குள் மிதிக்கிறார்
பிஞ்சகளும் பூவுகளும் கஞ்சிக்குக் கெஞ்சிறார்
வெடி குண்டை கொடுத்தவன் வேடுக்கை பார்க்கிறான்

வெண்புறாவை பறக்கவிட்டு வேதாந்தம் பேசுறார்
நாளாந்தம் நம்ம சனம் நாலாறாய்ச் சாகுது
போவாரும் வருவாரும் தேவாரம் பாடுறார்
திருக்கதவு திறக்கும் என்று பகற் கனவு காணுறார்

சிரிப்பதோ? அழுவதோ? தாய் தந்தை நாட்டினிலே.

ஒடும் வண்டியில் ஒரு பாடல்

கும்பளைக்கும் வெயாங்கொடைக்குமிடையே
சென்ற வருட நடுவில் அடிக்கடி வேலை அலுவலாகப்
போய்வர வேண்டியிருந்ததாற், காலையிற் பேராதனைச்
சந்திக்கு வந்து கண்டியிலிருந்து புறப்படுகிற
புகைவண்டியிற் பலமுறை யணன்று செய்ய நேர்ந்தது.
வண்டியில் எந்த வகுப்புப் பெட்டியில் ஏறினாலும் இருக்கை
கிடைப்பது நிச்சயமற்றது. வாழ்க்கை நிச்சயமற்றது என்று
சொல்லுகிறவர்கள் எல்லாரும் புகைவண்டிப் பயணத்தின்
மூலம் தான் அந்த முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும்.
இருக்கை பற்றிய நிச்சயமின்மை போக, ஒரு துண்டாகப்
போய்ச் சேருவோ மோ என் பதையும்
ஜமிச்சத்திற்குரியதாக்குகிற விதமாக வண்டி நாம்
கற்பனை செய்யக் கூடிய அத்தனை விதங்களிலும்
குலுக்கித் தள்ளும். அத்தனைக்குமிடையே பலவேறு
வகையான நடமாடும் உணவுச் சாலைகள் வண்டியின்
ஒரு முனையிலிருந்து மறு முனை வரை அத்தனை
இடியாகுகளுக்கூடாகவும் சென்று திரும்புவதைக் காணுகிற
போது, மனித இனத்தின் இருப்புப் பற்றிய பல்வேறு
சமகால ஜயங்களையும் மீறி, மனிதர்கள் எப்படியும்
பிழைத்துக் கொள்வார்கள் என்று ஒரு நம்பிக்கை மனதில்
துவிரிவிடும்.

இப் போதெல் லாம் புகைவண்டிகளில்
பிச்சைக்காரர்கள் ஏறுவது குறைவு, பிச்சைக்காரர்களுக்கு
புகைவண்டிகளில் இலவசப் பயணச் சலுகை இல்லை
என்பது போக பயணச்சீட்டில்லாமல் அகப்பட்டவர்களிடம்
பரிசோதகர்கள் சட்ட ரத்யாகவோ சட்ட விரோதமாகவோ
வகுவிக்கிற தொகை அதிகம் என்பதாலோ பேருந்து
நிலையங்களிலேதான் பிச்சைக்காரர் நடமாட்டம்
அதிகமாயிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். என்றாலும்
பாட்டுப்பாடிப் பணம் சேர்க்கிறதற்கு ஒரு சிலர்
ஏறுவதுண்டு. எனக்குப் பாட்டுக் கேட்கப் பிடிக்கும்
என்றாலும் பாட்டுக் கேட்பதற்காக நான் பயணங்களை
மேற் கொள்வதில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்கப்,
பொதுவாகவே புகையிரதப் பாடகர்கட்டுப் பலர் பணங்
கொடுப்பது அவர்கள் பாட்டை நிறுத்தியதற்காகத் தான்
என்று நினைக்கிறேன். அதற்குக் காரணம்
இல்லாமலில்லை. ஒரு தடவை என் காதுக்கு அருகாக
றபாளத்தில் பத்து நிமிடமாக (உண்மையில் அது ஒரு
யுகம் போல இருந்தது) ஒரு பாடகர் அறை அறை
என்று அறைந்த பிறகு புகையிரதத்தில் பாட்டுப் பாடுவது
ஒரு மனித உரிமை மீறல் என்று சட்டமியற்றப்பட
வேண்டும் என்றும் அதை ஒரு தேர்தல் வாக்குறுதியாக
முன்வைக்கிற எந்தக் கட்சிக்கும் வாக்களிப்பது என்றும்

சிறுகதை

ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தேன்.

இப்படியாகப் புகைவண்டிப் பாடகர்கள் மீதான என்னுடைய பகைமையுணர்வு வளர்ந்து சென்ற ஒரு காலத்தில் ஒருநாள் கடுகண்ணாவைப் புகையிரத நிலையத்தில் வண்டி நின்ற போது, கணீரென்று சுருதி சுத்தமாக ஒரு பெண்ணின் வெண்கலக் குரலும் அதனோடு இணைந்து பாட்டுக்குக் களையூட்டுகிற விதமாக அதன் பின்னனியில் ஒரு ஆணின் கம்பிரமான குரலும் அவற்றுடன் இழைந்து கிற்றார் கருவியின் நரப்புகளின் இனிமையான அதிர்வும் காலில் விழுந்தன. அன்றைக்கு எனக்கு யன்னலோரமாக ஒரு இருக்கை கிடைத்துவிட்டது. யன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தேன். புகையிரத மேடையில் யாரும் பாடவில்லை. யாராவது ஒலி நாடாப் பெட்டியையோ வாளொலியையோ உரக்க ஓலிக்கிறார்களோ என்று நினைத்தேன். அப்படியும் தோன்றவில்லை. வண்டி அசையத் தொடங்கியதும் பாட்டின் ஒலி கொஞ்சம் மங்கலாகத் தொடங்கியது. சிறிது நேரத்திற் பாட்டு ஒய்ந்து விட்டது.

ஒய்ந்த ஏமாற்றம் சில நிமிடங்களே நீடித்தது. அதே குரல்களும் அதே கிற்றாரும் இன்னொரு பாட்டும் மீண்டும் ஓலிக்கத் தொடங்கின. பாட்டின் ஒசை மெல்ல மெல்ல உரக்கத் தொடங்கியது. இன்னமும் உரக்க ஒலித்தாற் கூட நன்றாயிருக்கும் என்று தோன்றியது. ஆனாலும் பாடகர்களின் முகம் தெரியவில்லை.

எனக்குப் பாடல் வரிகள் முற்றாக விளங்கா விட்டாலும் அது மலையகத்தின் வளத்தைப் பற்றிய ஒரு பாட்டு என்று தான் நினைத்தேன். அந்தப் பாட்டு முடிய யாரோ வேற்றாரு பாட்டைப் பாடக கேட்டிருக்க வேண்டும். அடுத்த பாட்டு நான் முன்பு கேட்டறிந்த ஒரு பழைய சிங்களக் காதற் பாட்டு. அது முடிய ஆனும் பெண்ணும் ஓவ்வொரு பக்கமாகக் காச பெறத் தொடங்கினார்கள். என்னிடம் சில்லறையாக நாணயங்கள் இல்லாததாலும் கையில் அகப்பட்டது ஒரு இருபது ரூபாய்த் தாளாக இருந்ததாலும், அனேகமாக, எல்லாவற்றிலும் முக்கியமாக எனக்கு ஒரு இருக்கை கிடைத்த திருப்தியின் விளைவாகவும் அந்த இருபது ரூபாவை நீட்டினேன். ஒரு முன்றாம் வகுப்பு பயணியிடம் அதை எதிர்பார்க்காததாலோ என்னவோ முகம் மலர அவன் அந்த நோட்டைக் கூட வந்த பெண்ணிடம் நீட்டினான். அப்போது தான் பெண்ணின் இருப்பில் ஒரு கைக்குழந்தை இருந்ததைக் கண்டேன். இருவரும் பக்டாக இல்லாமல் நேரத்தியாக உடுத்திருந்தார்கள். குழந்தையும் அழகான ஒரு சட்டை அளிந்திருந்தது. ஆனுடைய தலைமயிர் மட்டும் கொஞ்சம் பரட்டையாக வேண்டுமென்றே பரவி விரித்தாற் போல் இருந்தது.

என்னுடைய இருபது ரூபா நோட்டையுடுத்து மற்றவர்களும் பத்து ரூபாத் தாள்களையும் ஜந்து ரூபா நாணயங்களையும் நீட்டத் தொடங்கினார்கள். பெட்டியின் மறு பாதிக்குப் போகு முன் இரண்டு பேரும் நன்றி

கலந்த ஒரு முறுவலுடன் என்னைப் பார்த்துவிட்டு நகர்ந்தனர்.

அதற்குப் பின்னர் அவர்கள் பாட வருவார்களா என்ற எதிர்பார்ப்புடன் வண்டியேறுவது வழக்கமாகிவிட்டது. எனக்கு இருக்கை கிடைப்பது எவ்வளவு அரிதாக நிகழுமோ அதைவிட அரிதாகவே அவர்கள் நான் போகும் வண்டியில் வருவதும் நிகழ்ந்தது. ஒரு தடவை, கைக்குழந்தையோடு ஜந்து வயதுச் சிறுமி ஒருத்தியையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். சிறுமி பாடவில்லை. அவர்களது குரல் வண்டியின் அடுத்த பெட்டியிற் கேட்கிற போதே ஒரு இருபது ரூபா நோட்டை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்வேன். பாடல் கள் ஓவ்வொரு முறையும் வித்தியாசமாயிருக்கும். ஆனால் எல்லாமே காட்சி வர்ணனைகளாக அல்லது காதற் பாட்டுக்களாக இருக்கும். ஒரு தடவை கொஞ்சக் காலம் முன்னர் பிரபலமாக இருந்த சமாதானத்துக்கான பாடல் ஒன்றைப் பாடினார்கள். அது நான் தொலைக்காட்சியில் கேட்டதை விட நன்றாக ஓலித்தது போல இருந்தது. ஒரு ஜம்பது ரூபா நோட்டை நீட்டுவோமா என்று நினைத்தேன். அது என்ன விதமான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தும் என்ற யோசனையால் வழமையான இருபதுடன் நிறுத்திக் கொண்டேன்.

ஒரு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு அவர்கள் வண்டியில் ஏறினார்கள். இம்முறை அவர்கள் அடுத்த பெட்டியில் தேசுக்கதிப் பாடல் ஒன்றைப் பாடினார் போலிருந்தது. என்னுடைய பெட்டிக்கு வந்த போது பாடுப் பாட்டு நாட்டைக் காக்கும் படைவீர்க்களைப் பாராட்டுகிற ஒரு பாட்டு என்று விளங்கியது. சொற்களின் பொருள் எனக்கு முழுதாக விளங்காவிட்டாலும் பாட்டின் செய்தி விளங்கியது. பாட்டில் வெளிவெளியான இனத் துவேஷம் இல்லாத போதும், இந்த நாடு சிங்களவர்களின் நாடு என்ற கருத்துத் திரும்பத் திரும்ப ஓலித்தது.

இம்முறை பணங்கொடுப்பதா இல்லையா என்று மனம் தடுமாறியது. கைக்குழந்தையின் முகத்தைக் கண்டவுடன் என்கை தானாகவே பணத்தை நீட்டியது. எனினும் என் முகத்தை அவர்கள் பார்த்து முறுவலித்த போது ஏதோ குற்ற உணர்வுடன் பார்க்கிறார்கள் என்று நினைத்தேன். அது என்னுடைய முக மாற்றத்தின் விளைவா அல்லது முற்றிலும் எனது கற்பனையா என்று சொல்லத் தெரியவில்லை.

* * *

அதன் பின்பு என்னுடைய பயணங்கள் கொஞ்சங் குறைந்து விட்டன. வேலை அலுவலாக எப்போதாவது மாத்தளைக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. மற்றப்படி அனுப்புதானால் நாவலப்பிட்டி, ஹற்றன், நுவரெவியாப் பக்கங்களுக்குத் தான் என்ன அனுப்பினார்கள்.

ஒரு நாள் மாத்தளைக்குப் போவதற்காகக் கண்ட புகையிரத நிலையத் தில் இறங்கிய போது

சிறுகதை

மாத்தனைக்கான வண்டி அரை மனி நேரம் சணங்கிப் புகையிரத மேடைக்கு வரும் என்று அறிவித்தார்கள். வெறுமையாகக் கிடந்த மேடையை நோட்டம் விட்டேன். ஸிறுது தூரத்தில் பரட்டையாக விரித்து விட்ட ஒரு தலையும் ஒரு கிற்றாரும் தெரிந்தன. வேறு யார்? எனக்குப் பிடித்துப் பிடிக்காமற் போகத் தொடங்கிய புகைவண்டிப் பாடகன்தான். அவனுக்கு என்னை அடையாளாந் தெரிந்தது. கிற்றாரையும் தூக்கிக் கொண்டு மெல்ல என்னை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

“ஆயு போவான் சேர்”

“ஆயு போவான்”

“சேர் மாத்தலட்டத?”

“ஒவ். மே மஹாத்தயாத் மாத்தலட்டத?”

இப்படித் தொடங்கிய உரையாடவின் நடுவே அவனுடைய மனைவியும் இரண்டு குழந்தைகளும் வந்து சேர்ந்துவிட்டனர்.

இவ்வளவு அழகாகப் பாடத் தெரிந்தும் ஏன் புகையிரதத்தில் பாடிப் பணங்க சம்பாதிக்கிறார்கள் என்ற கேள்வி நீண்ட காலமாகவே என்னுடைய மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. பேச்சுவாக்கில் ஏன் ஒரு இசைக்குமுடிவுடன் சேர்ந்து உழைக்க முடியாதா என்று கேட்டேன். அவனுடைய விளக்கம் என்னுடைய கேள்வி கொஞ்சம் முட்டாள்தனமானது என்று எனக்கு உணர்த்தியது.

அவர்கள் இருவரும் சுற்றுலாப் பயணிகள் மாலை உணவுக்கு வருகிற இரண்டு முன்று ஹோட்டல்களில் பாடகர் களாக இருந்தவர்கள். அவர்களோடு வாத்தியக்காரர்கள் சிலரும் சேர்ந்து இசை நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வந்தார்கள். கடந்த இரண்டு வருடங்களில் சுற்றுலாப் பயணிகளின் வருகை மிகவும் குறைந்து விட்டதால் ஹோட்டல்களில் வாய்ப்புக்கள் வெகுவாகக் குறைந்து விட்டன. ஹோட்டல்களில் வாரம் ஒரு நாள் நிகழ்ச்சிக்கே பெரிய போட்டியாகி விட்ட குழநிலையில் ஒரு மாலை நிகழ்ச்சிக்கு நான்காயிரம் ரூபா கொடுத்த இடங்களிலெல்லாம் ஆயிரம் ஆயிரத்தைநாறுக்கே பேர் பேச வேண்டியதாகிவிட்டது.

“புகையிரதத்திற் பாடினால் என்ன கிடைக்கும்” என்று கேட்டேன். “ஒரு நாளைக்கு ஆறு பயணங்கள் போனால் நிச்சயமாக அறநாறு, எழுநாறு கிடைக்கும். நல்ல நாளாக இருந்தால் ஆயிரத்திற்கு மேலுங் கிடைக்கலாம். சில சமயம் நாலு பயணங்களோடேயே நிறுத் திக் கொள் வோம்” என்றான். “முன்பு ஹோட்டல்களில் கிடைத்ததுடன் ஓயிப்பால் இது போதாது என்பதோடு வீட்டில் மகஞடன் போதிய நேரம் செலவிட முடிவதும் இல்லை. நல்ல வேளை மகளைப் பாடசாலைக்குக் கொண்டு போகும் பொறுப்பை மாமியார் கவனித்துக் கொள்வார்” என்று கூறிப் பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் மகளையும் தங்களுடன் அழைத்துச் செல்வார்கள் என்று அவனுடைய மனைவி விளக்கினாள்.

“எவ்வளவு காலத்துக்கு இப்படிச் செய்ய முடியும்?” என்று கேட்டேன்.

“பல காலத்துக்கு முடியாது தான். ஆனால் வேறு வழியென்ன?” என்றான். என்ன சொல்லுவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. “சண்டை நின்றால் மறுபடியும் ஹோட்டல்களுக்கு விருந்தினர்கள் வருவார்கள். அது வரை....” என்றான் அவன் மனைவி.

“சண்டை நின்றால் நல்லது என்கிறீர்கள். ஆனால் போருக்குத் தூண்டுகிற பாடல் களையல் வலவா பாடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“சேருக்கு கடைசி முறை கண்ட போது நான் பாடின பாட்டுப் பிடித்திருக்காது. சேர், நாங்கள் துவேஷம் பிடித்தவர்களில்லை.... ஆனால் அந்த மாதிரிப் பாட்டுப் பாடினால் அந்த நாட்களிற் பலர் கூடுதலாகப் பணம் தருவார்கள். சிலர் அப்படிப் பாட்டுக்களைப் பாடக் கேட்பார்கள். என்ன செய்ய...?” என்றான்.

“அது சரியா?” என்று கேட்டேன்.

“கிராமத்தில் இருக்கிற இளைஞர்கள் எல்லாம் ஏன் படையில் சேருகிறார்கள்? சரி பிழை என்று யோசித்தா செய்கிறார்கள்? அவர்களுக்குத் தமிழரையும் தெரியாது. புலிகளையும் தெரியாது. சாக ஆயத்தமாகப் போகிறார்கள். தேசப்பற்று என்று நினைக்கிறீர்களா?” என்று அவன் குறுக்கிட்டான். அவனுடைய குரவில் சோகத்தோடு சேர்ந்த ஒரு உறுதி தொனித்தது.

“கேட்டதற்கு மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றேன்.

“ஒரு தமிழராக இருந்து கொண்டு நீங்கள் அப்படிக் கேட்காமலிருந்தால் தான் மன்னிக்க் கேண்டியிருந்திருக்கும்” என்று ஒரு ஞானியைப் போல சொன்னான்.

புகையிரதம் மேடையை நெருங்கியது. எல்லாரும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு வசதியான இருக்கைகளைப் பிடிக்க ஒடினார்கள். அவனிடம் “வருகிறேன்” என்று சொல்லியபடி ஒடுகிற கூட்டத்தினருடன் நான் போய் இணைந்து கொண்டேன். புகையிரத மேடையின் பின் தொங்கலை நோக்கி அவனும் மனைவியும் குழந்தைகளுடனும் மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

நாம் வெல்லப் போகிற போர்

நமது போர்

அது மென்மையான வருடல்கட்கும்
அதி இனிமையான பாடல்கட்கும்
அதி தூய்மையான சொற்கட்கும்
தகுதி வாய்ந்தது

-மனுவேல் ஸௌர்ஜோ-

சான்றோன் எனத்திகழ் ச.வே.

-மாவை வரோதயன்-

அந்த நாள் நினைவுகள் பகலையானவை. கலை இலக்கியத் துறையில் நாங்கள் அடியெடுத்து வைத்த காலம், எண்பதாம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதி: அதிகம் அதிகமாகத் தேடி வாசிப்பதும், விமர்சிப்பதும் கவிதைகள், கதைகள் என்று எழுதிப் பார்ப்பதுமாக நடந்து வந்த நாட்கள். அப்போது ச.வே. அவர்களது ‘மன்வாசனை’ சிலாகித்துப் பேசப்பட்டது. எழுத்தாளராக அறியப்பட்ட ச.வே. உறவினராக இருக்கிறார் என்று அறிந்திருக்கவில்லை. எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் அந்த அறிமுகமும் நடக்கின்றது. என்னைச் சுற்றி, என் உறவுநிறுக்களில் எழுத்தாளர்களும் இருப்பதையிட்டு பெருமைப்பட்டுக் கொண்டேன்.

ஊரெழு, மதி அக்கடமியில் ‘மகவம்’ மாதாந்த சந்திப்பு தொடராக நிகழும். எழுத்தாளர் வேல் அழுதன் தலைமையில் சிறுகதைப் பட்டறை, விமர்சன அரங்கு, நூல் வெளியீடு, கலைஞர் கெளரவம்..... என்று ஏதாவது நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும். அதில் ச.வே. அவர்களும் வந்து பங்கு கொள்ளுவார். அவரை நாங்கள் சந்தன மாமா என்று அழைப்போம். தங்க நிறத்தில் உயர்மான அகலமான மனிதர். மேலி இழுத்த தலை, வெள்ளை வேட்டி, பட்டு நிறத்தில் அரைக்கை சேட், நெந்தியில் ஒரு சந்தனப் பெட்டு (அந்த இடத்தில் கறுப்பு நிறத்தில் பச்சை குற்றியது போல் இருக்கும்) அகலமான சீற் போட்ட சைக்கிள்.... அந்த கம்பீரமான மனிதர்தான் எமக்கு ஆதரவுமான எழுத்தாளர் ச.வே.

முதுபெரும் எழுத்தாளரும் தமிழ்நின்றும் ஆசிரியருமான பண்டிதர் சுப்பிரமணியம் வேலுப்பிள்ளை ச.வே. அவர்களின் இழப்பு மனதை உறுத்துவதாக உள்ளது.

மறுமலர்ச்சிக் கால எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான ச.வே. அவர்கள் பண்டிதமனியின் பாரம்பரியத்தில் உருவான தமிழ்ப் புலமையாளர். ஆசிரியத்துவம் மிக்கவர். அத்தகு செழுமையில் அவரது சிறுகதைகளிலும், உருவக்கதைகளிலும், கட்டுரைகளிலும் காணலாம். ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத் துறையைப் பொறுத்தனவில் பழந்தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் நவீன இலக்கியத்துக்கும் இணைப்புத் தளமாக மினிர்ந்தவர்களில் ச.வேயும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட வேண்டியவர்.

அதனாலேயே இலங்கை அரசு கல் வித் தினைக்களத்தின் பாட நூலாக்கக் குழுவிலும் அவரால் எழுத்தாளராக, நூல் ஆக்குணராக பதவி வகிக்க முடிந்தது. அவரது எழுத்துக்களை பாடங்களாக, பாட நூல்களாகப் படித்தவர் பலர். அவர்கள் இன்று எமது சமுதாயத்தின் பலவேறு உயர் நிலைகளிலும் உள்ளனர். அவர் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து சிறந்த நாவற்குழி மன்னும் இன்னும் பல கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களைப் பெற்ற குழுமோடு ச.வேயால் பெருமையடைகின்றது.

அதற்கும் அப்பால் வாணொலி உரைச் சித்திரங்கள், நாடகங்கள், வாணொலி உரைகள், கட்டுரைகள் என்று அவர் ஆழ்ந்த தமிழ்ப் பணிகள் அதிகம். அவை அனைத்தும் ஒழுங்காக ஆவணப்படுத்தப் படாமல் போன்றை எமது தூரதில்திடமே. அவரைப் பயன்படுத்திய நமது ஊடகங்களும் தவறு இழைத்துள்ளன. ஆணால் அக்காலத்தில் அவர் எழுதிய வாணொலி உரைச் சித்திரங்கள் பிற்காலத்தில் வேறு புதிய நபர்களின் பெயர்களில் ஒலிபரப்பப்பட்டதைக் கேட்டு அவர் உளம் வெதும்பியிருக்கிறார்.

அதுவும் அல்லாமல் முன்று தசாப்பதமாகத் தொடரும் இந்த உள்ளாட்டு யுத்தம், இடப்பெயர்வு என்பன அறுவடை செய்ததும் இது போன்ற இலக்கிய கலைத்துறை ஆவணங்களின் அழிவுகளையே! ச.வேயின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் மட்டுமல்ல அவரிடம் இருந்த நூல்கள் பலவும் அவல் இடப்பெயர்வுகளின் பின்னால், யுத்த அனர்த்தங்களின் பின்னணியில் அழிக்கப்பட்டு விட்டன.

அந்த இழப்புகளின் வேதனை ச.வே. என்ற எழுத்தாளனை, அறிஞனை, புலமையாளனை இருக்கும் வரை துன்பப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இதனை என்னிப் பார்க்கும் போது நமது பல்கலை வேந்தர், சில்லையூர் செல்வராஜன் (தான் தோன்றிக் கவிராயர்) எழுதிய ‘தமக்கென வாழார்’ என்ற பாடல் நினைவை உறுத்தும்.

ஆறு தனக்காக வன்று பெருவது! பேறுமழு தான்பெறவே பெய்யாது! சேரு தனைச் சேரவிழையாது வயல்! சீர் சான்றோர் வாழுவதும் ஊரவர்களுக்கே ஈய உரம்!

(23-3-1971)

எமது ச.வேயை இந்த அளவுகோல் கொண்டே பார்க்க முடிகின்றது. குடும்பத்தவர்களுக்கும் உறவினர், ஊரவர்களுக்கும், முழுத் தமிழ் சமூகத்துக்கும் கல்வித் துறைக்கும் அவர் உரம் ஸ்திருக்கின்றார். ஆணால் அதற்கான கைமாற்றை நாம் எப்படி ஆற்றப் போகின்றோம் என்பதே எம்முள் இருக்கும் உறுத்தல்.

எங்சியிருக்கும் அவரது எழுத்துக்களை நாலாக்கம் செய்தல், தவறிப் போன, இழக்கப்பட்ட அவரது படைப்புக்களை ஏதேனும் வகையில் மீளக் கண்டெடுக்க, மீட்டு ஆவணப்படுத்த முயலுதல், அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கான எழுத்துக்களுக்கான இலட்சிய மனித சமூகத்தை அமைத்தல், அவர் விட்டுச் சென்ற சமுதாயப் பணிகளை முன்னெடுத்தல் என்பவையே அந்த உயர்ந்த மனிதருக்கு நாம் இனிமேல் செய்யத் தக்க கைம்மாறு ஆகும்.

இராஜாங்க இலட்சணம்

நிர்வாகத்தின் சிகரமாம்
நிதியமைச்சரை நியமிக்கக்ஸ் பிரபாஹர்-
நடைபெறுகிறது நேர்முகத் தேர்வு!

முதலாமவர் வந்தமர...
ஆன்காட்டி விரைவையும், நடுவிரைவையும்
அகல வீரித்தபடி “இது எத்தனை?”
என வினவியது ஆணைக்குமு

பதிலளித்தவர் “பதினொன்று” என்றார்.
பாவமென்றவாறு
பரிக்கித்தது ஆணைக்குமு.

இப்போது இரண்டாமவர்;
அவரிடமும் அதுவிதம் கேள்வி.

இப்போது “இரண்டு”
என்று பதில் வந்தது

நெகிழிவில்லை நியமனக்குமு

மூற்றாவது நபரும் வந்தமர
வழையான வினா
வந்து விடுகிறது.

பதவிறுத்தவர் பதறாது...

“வெற்றியின் (Victory) முதலெழுத்தைக்
துறிக்கும்
வீ என்றும் சொல்லாம்
இல்லையேல் இரண்டென்றும் இயம்பலாம்;
நீங்கள் விரும்பினால்
பதினொன்றென்றும் பகரலாம்
எது வசதி” என்றார்.

நெற்றியைச் சுருக்கி, ஒரு கணம் திகைத்த
நேர்முகத் தேர்வுக்குமு - மகிழ்ச்சி பொங்க
மறுகணமே உரைத்தது
“நீங்கள்தான் நிதியமைச்சரென்று!”

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் மலையகப் பிரதேச முன்னிலைச் செயற் பாட்டாளர்களான ஆசிரியர்கள் வெ. மகேந் திரன், ஆர். ஜெயசலன், எஸ். கே.கேசனன் மாணவர்கள் எஸ். மோகன்ராஜ், எஸ். கிருஷ்ணப்பிரியன் ஆகிய ஐவரும் கடந்த ஏழு மாதங்களாக சந்தேகத்தின் பெயரில் அரசியக் கைதிகளாக விளக்கமறியலில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் மலையகத்தின் மக்கள் எழுச்சிகளில் முன்னிறவர்கள். வெகுஜனப் போராட்டங்களில் தலைமை தாங்கியவர்கள். மலையகக் கலை இலக்கிய பண்பாட்டு மாற்றங்களுக்கான பயணத்தில் மக்களோடு இணைந்து பயணவழிகாட்டிகளாக வழி நடந்தவர்கள். சமூக மாற்றமும் மக்கள் விடுதலையும் என்ற மகத்தான இலக்கிய வேட்கையைச் சுமந்து நெஞ்சுறுதியிடுன் சிறை வாழ்வைத் தாங்கி நிற்பவர்கள். அத்தகைவர்களின் விடுதலைக்கு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை மக்களோடு இணைந்து குரல் கொடுக்கின்றது.

வணக்கம் தோழர்

நெருக்கமான கம்பிகள் பின்னப்பட்ட
வாகனத்தில் நீ அமர்ந்திருந்தாய்
உன்னைச் சுற்றி - ஆயுதமேந்திய காவலர்கள்
போக்குவரத்து நெரிசலில் சிக்கிய
வாகனங்கள் மெல்ல ஊர்கிள்றன
கிழக்குக் கடற்கரை சாலையில்

என்னைப் போலவே இருசக்கர வாகனத்தில்
பலரும் அவரவர் அவசரத்தில்
ஒருவரையொருவர் புறக்கணித்தபடி
அந்த வாகனத்தைப் பின் தொடர்கிள்றனர்
உன்னை அடையாளம் கண்டு கொண்ட
அக்கணத்திலிருந்து உனக்காக வணக்கத்தை
எப்படி தெரிவிப்பது என்ற தயக்கத்துடனேயே
உன்னைப் பின்தொடரும் சாலையையே
பார்த்துக்கொண்டு வருகிறாய்

வாய் தீற்று வணக்கம் தோழர் என்றால்
உன்னை விடுவிக்க வந்த தீவிரவாதியாக
என்னை காலைச் செய்திகள் கூவி - விறக்கக்கூடும்
சிறிது புன்னைக்கடியிடன் - மௌனமான தலையசைப்பு
உன்னை சங்கடப்படுத்துமோ -
உறுத்தலுடன் உன்னையே பார்த்தபடி
பின்தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்

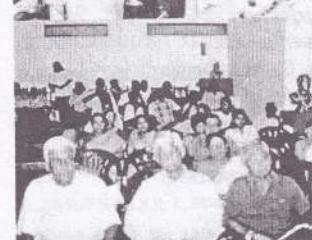
நீயும் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறாய்
நிக்சலமான உன் முகத்தில்
இரு புராக்குஞ்சுகள் அமர்ந்திருக்கின்றன

துளிவான் ஒரு கணத்தில் -
என் தலைவணங்கி நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்
அவை பறந்துவிட்டிருந்தன.

நன்றி. தீராநதி

வாக்கர் அனுபவ அறங்கம் தாயகம்-59

தொகுப்பு : கமலம்

கொழும்பில்

சமூக விஞ்ஞான கலை இலக்கிய முன்னேற்ற கழக அனுசரணையுடன் (SALD) சுன்னாகத்தில் அமைந்துள்ள நிலைய மண்டபத்தில் மயிலனி உபஅதிபர் திருமதி.கனகாம் பிகை பரமசாமி தலைமையில் 05-06-2007 நூயிறன்று தாயகம் ஆய்வரங்கு நடைபெற்றது.

சி.கஜேந்தினியின் வரவேற்புடன் ஆரம்பித்த நிகழ்வில் தாயகம் 59இன் ஆய்வுரையை கந்தரோடை மத்திய மகாவித்தியாலய ஆசிரியர் திரு.மகாவின்கசிவம் நிகழ்த்தினார்.

தாயகம் சஞ்சிகையில் இடம்பெற்ற ஆக்கங்களில் கவிதைகள் பற்றிய நயவுரையை செல்வன் எஸ்.சிவராமனும் கட்டுரைகள் பற்றி யோசப் சில்லியும் சிறுகதைகள் பற்றி செல்லி எஸ்.கஜேந்தினியும் விமர் சித்தனா. நிரஜா, சேனுஜா, ரேகா, பிரசாந்தன், கீர்த்தனா, அகிம்ஷா, விதூஷா ஆகியோர் கவிதைகளை இசையோடு பாடினர்.

திரு.த.றிப்ரகாஷ் அறிமுக உரையையும் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பை செல்வன் குமாரசிவம் அவர்களும் செய்த னர். தாயகம் பிரதம ஆசிரியர் திரு.க.தணிகாசலம் ஏற்புரையையும் நிகழ்வுகளின் குறிப்புகளின் விளக்கத் தினையும் அளித்தார். இந்நிகழ்வு பற்றிய முழுமையான தொகுப்பு அடுத்த தாயகத்தில் இடம்பெறும்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஏற்பாட்டில் கடந்த 14-07-2007 இல் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் “தாயகம் - 59 வாக்கர் அனுபவ அரங்கு” திரு.எஸ்.றிரங்கநாதன் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்வில் வத்ரி சி.ரவீந்திரன், ராஜி சடகோபன், அபிராமி வன்னியகுலம் ஆகியோர் தமது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்தனர். சபையோரும் கலந்துரையாடினர். மாவை வரோதயனின் நன்றியுரையுடன் நிகழ் வு நிறைவெய்தியது.

சுன்னாகத்தில்

தாயும் ஒசுயும்

-ஜூலியஸ் க்வாமே-

கருவில்

உருவான பேரதே
உருவானது இந்த உறவு.
மென்ன மறுவல்களில்
பொருள் விளங்கா
உரையாடல்களில்
மெலிதான வகுடல்களில்
இறுகிய அணைப்பில் முகிழும்
முடிவற்ற முத்தங்களில்
மடியில்

மார்பில்

தோளில்

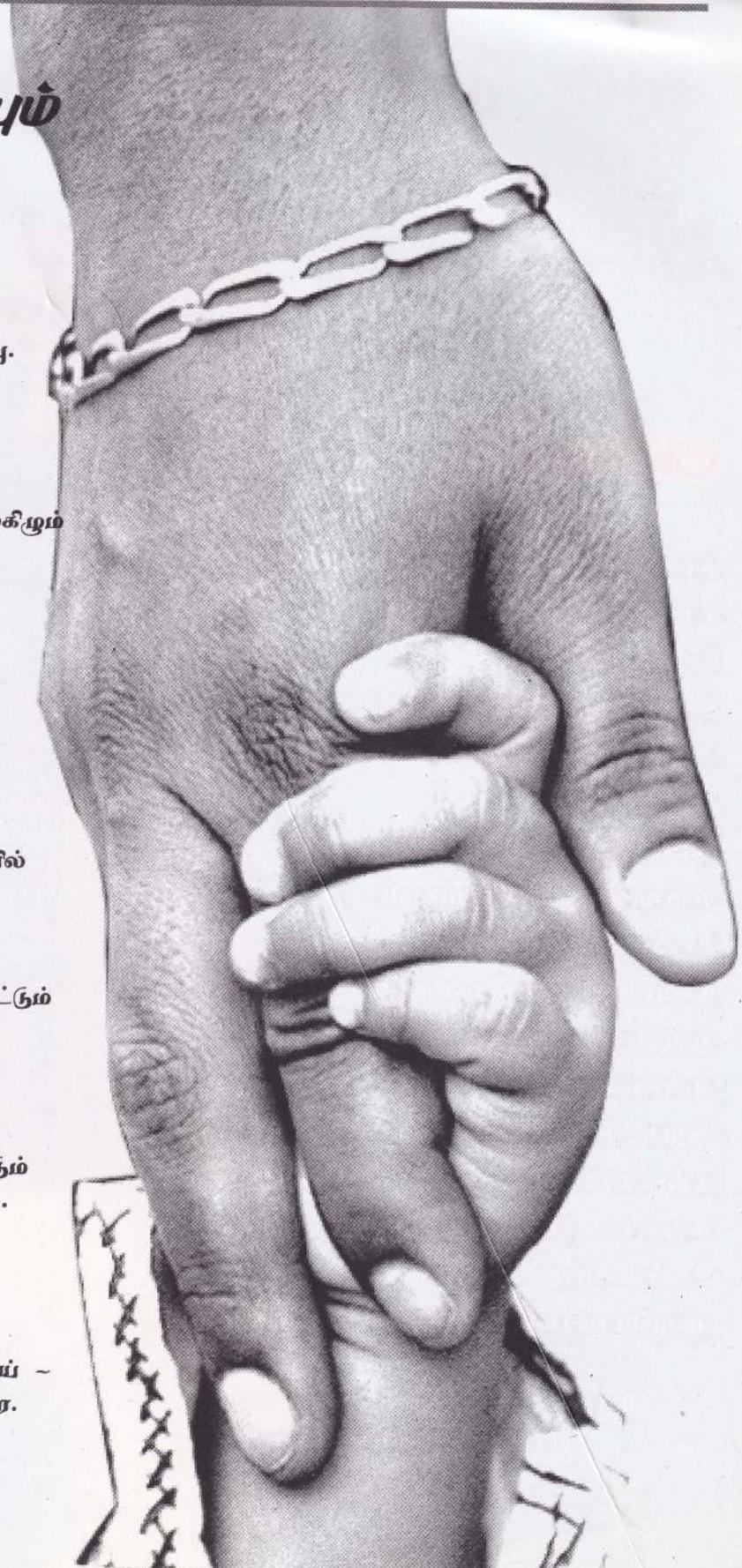
உந்தி உதைத்தெழுந்து
தழைத்துக்
தவழந்தது இந்த உறவு.
சிறிய மகிழ்ச்சிகளில்
அற்ப ஏமாற்றங்களில்
கவலை சேர்ந்த கவனிப்பில்
கவலை மறந்த களிப்பில்
வளர்ந்தது இந்த உறவு.
காலழும்

கல்வியும் விளையாட்டும்

வாழ்வின்

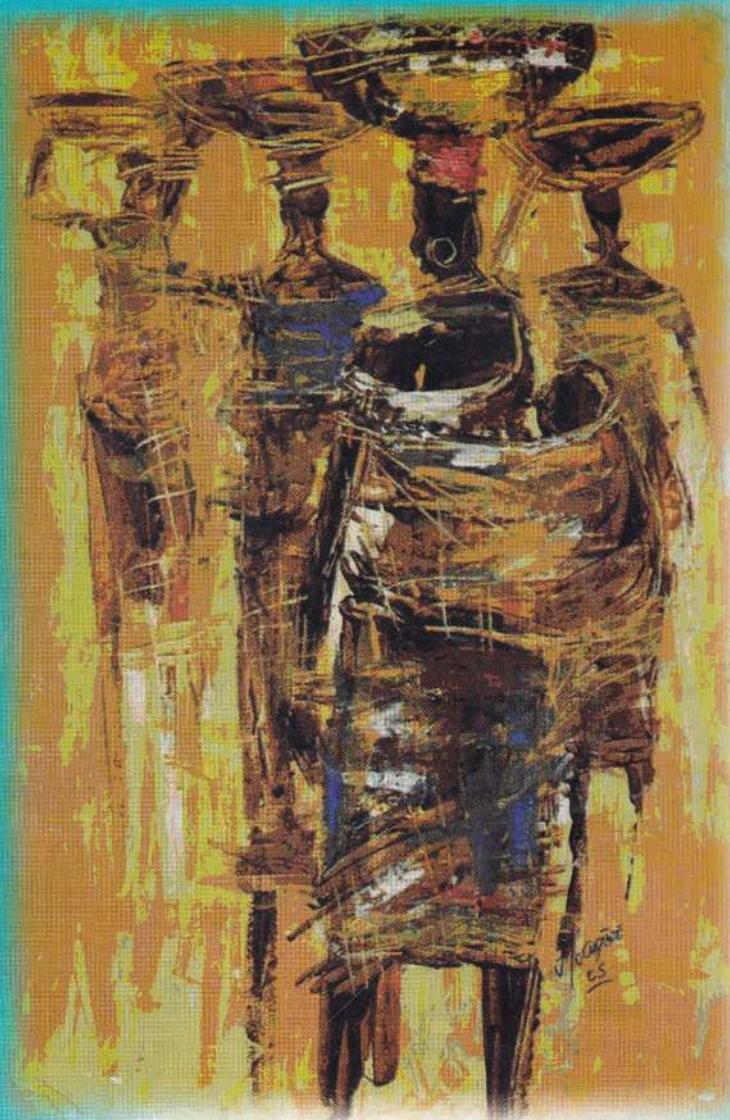
பேரரட்டங்களும்
தனித்த பயணங்களாகத்
தனியான ஒரு இருப்பாகத்
தெரலைவுகளைக் கூட்டும்
தெரட்ருபுகளைக் குறக்கும்.
எனினும்

உயிர் பிரியந்தனையும்
பிரிந்ததன் பின்னாறும்
தெரட்டும் இந்த உறவு
என்றும் பேல் இறுக்கமாய் ~
மாறுவதம் இருக்கும் வரை.

அம்மா

காலந் தொடங்கிய
காலத்திலிருந்து
வேதனைகளை
உன்னுடன் பகர்ந்தேன்,
உன்னுடைய சிரப்பில்
இளவேனிலின்
கிண்பத்தை அறந்தேன்
கனவுகட்டு ஊட்டந்தரும்
உன்னுடைய
நீண்ட மெளனங்களையும்
முழு மானுடத்துடனும்
என்னை
கிறுக கிணைக்கும்
நத்தை போலச்
சுருளான ஒரு கிடயத்தையும்
உன்னிடமிருந்து
முதுசொமாகப் பெற்றேன்.

-விடாலுஸ் மெனிஸலஸ்-
(நக்கராஹு வா)